

Handwritten text on a textured background, possibly a piece of paper or fabric. The text is written in a cursive script and appears to read: "Handwritten text on a textured background, possibly a piece of paper or fabric."

Q6
N12
118904

112

STEPS TO CHRIST

கிறிஸ்துவச் செரும் வழி

“காத்தாயே நமது வழியை எணங்குப் பிரதிபலி
செய்யுமாறு மனத்தில் எண்ணு வதும்.”

PUBLISHED BY THE
INTERNATIONAL TRACT SOCIETY
TRICHINOPOLY

1912

 * செப்பவிடுவதற்காக எடுத்துக் *
 * கொள்ளப்பட்ட *
 * ஜூன் மாதம் 1983 வருடம் *
 * செப்பவிட்டு முடித்த *
 * ஜூன் மாதம் 1983 வருடம் *
 * ஜெராய்ச்சி உதவியாளரின் *
 * கையொப்பம் *



Q6
N12

STEPS TO CHRIST கிறிஸ்துவச் சேரும் வழி

“கர்த்தாவின் உமது வழிகளை மனக்குப் போதித்து
 செல்லையான பாதையில் என்னை நடத்தும்.”

PUBLISHED BY THE
 INTERNATIONAL TRACT SOCIETY
 TRICHINOPOLY
 1912

361 / 230

PRINTED AT THE
METHODIST PUBLISHING HOUSE,
MOUNT ROAD, MADRAS
1912

மு க வு னை .

சுருதி

இப்புஸ்தகத்தின் நோக்கத்தை இதன் தலைப்புப் பெயர் காண்பிக்கிறது. இது, இப்பேசு ஒருவரே நமது ஆத்மமக் குறைவுகளை நிவர்த்திக்கக் கூடியவரென்று காண்பித்து, சுந்தேசப்பட்டி நிற்கிறவர்களைச் “சமாதானத்தின் பாதையில்” நடத்துகிறது. இது, நீதியையும், சிறந்த கல்லொழுக்கத்தையும் தேடுகிறவனைத் தன்னையே முழுவுதும் ஒப்புக்கொடுப்பதிலும், பாஷிகளின் நேசருடைய இரட்சிக்கிற ஒருபயின்பேரிலும் பாதுகாப்பின் வல்லமையின்பேரிலும் வைக்கும் அசையாத நம்பிக்கையிலும் காணப்படும் பூரண ஆசீர்வாதத்திற்குக் கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தின் வழியாய்ப் படிப்படியாக நடத்துகிறது. இப்புஸ்தகத்தில் காணப்படும் சீபாதனைகள், உபத்திரவப்படும் அநேக ஆத்துமாக்களுக்கு ஆறுதலையும் நம்பிக்கையையும் கொண்டுவந்திருக்கிறது. தங்கள் பரம எஜமானைப் பின்பிசெல்லுகிற அநேகம்பேரைத் தங்கள் பரம வழிகாட்டியின் அடிச் சுவடுகளில் அதிக கிட்சயத்தோடும், சுந்தோஷத்தோடும் நடக்கத் திராணியுள்ளவர்களாக்கியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட உதவியை விருப்புகிற இன்னும் அநேகம் பேர்களுக்கு அதே பலனைக்கொண்டுவருமென்று நம்புகிறோம்.

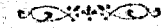
யாக்கோபு, தன்பாவம் தன்னைத் தேவனைவிட்டுப் பிரித்து விட்டதென்னும் பயத்தினால் நெருக்கப்பட்ட போது அவனுக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது. அவன் இளைப்பாறப் படுத்துக்கொண்டபோது “அங்கே அவன் ஒரு சொப்பனங் கண்டான். இதோ ஒரு எணி பூமியிலே வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதின் துனி வானத்தை எட்டியிருந்தது.” பூமிக்கும் வானத்துக்கு முள்ள சம்பந்தம் இதுதான் அவனுக்குக் காட்டப்பட்டது. அந்த எணியின் உச்சியில் கின்றவர் அலைந்து திரிகிற அவனை நோக்கி ஆறுதலான வார்த்தைகளைப் பேசினார். அப்படிப்பட்ட பாம தரிசனம், ஜீவமார்க்கத் தைப்பற்றிய இந்தச் சரிதையை வாசிக்கும்போது, அநேகருக்குக் காணப்படுவதாக.

பிரசரம் செய்வோர்.



CONTENTS

அட்டவணைகள்



பக்கம்.

தேவன் மனுஷரிடத்தில் வைத்திருக்கிற அன்பு.	1
பாவர்க்குக் கிறிஸ்து தேவை	14
மனந்திரும்புதல்	26
பாவ அறிக்கை	54
தற்பிரதிஷ்டை	63
விசுவாசமும் அங்கீகாரமும்	74
சீஷத்துவப் பரீட்சை	87
கிறிஸ்துவுக்குள் வளர்தல்	103
ஊழியமும் ஜீவியமும்	119
கிறிஸ்தவ ஜீவியத்துக்குதவி	131
ஜெபத்தின் சிலாக்கியம்	143
சந்தேகத்தை நீக்குவது எவ்வாறு	165
கூர்த்தருக்குள் கனிகருதல்	180



நல்ல மேய்ப்பன்

யோவா. 10: 1-13.



GOD'S LOVE TO MAN.

தேவன் மனுவூரிடத்தில்
வைத்திருக்கிற அன்பு.

இயற்கைப் பிரமானம், வேதப்பிரமானமாகிய இரண்டும் ஒன்றுபோல் தேவன்பைக் காட்டுகின்றன. பரலோகத்திலிருக்கிற நமது பிரதானவனோ ஜீவன், ஞானம், சந்தோஷமாகிய இவைகளுக்கு மூலகர்த்தா. பிரகிருதியைச் சேர்ந்த வியப்பும் சிறப்பு மிகுந்த பொருட்களைப் பாருங்கள் மனிதருக்கு மாதிரியல்ல, ஜீவப்பிராணிகளின் அவசியத்திற்கும், சொல்கையத்திற்கும், இன்பத்திற்கும் ஏற்றபடி அவைகள் அமைந்திருப்பதைச் சற்றுக் கவனியுங்கள். பூமியை உயிர்ப் பித்துச் செழிப்பாக்குகிற சூரியவொளியும் மழையும், குன்றுகளும் மலைகளும், கடல்களும் சமுத்திரங்களும், வெளிகளும் மைதானங்களும், இவைகளிலுள்ள யாவும் தேவன்பை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. தமது சிருஷ்டிகளைத்திற்கும் வேண்டியவைகளை நாட்டோறும் அளிப்பதும் அவரே. சங்கீதக்காரன் இதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறதாவது :—

“எல்லா ஜீவன்களின் கண்களும் உம்மை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறது ; ஏற்ற வேளையிலே நீர் அவைகளுக்கு ஆகாரம் கொடுக்கிறீர்.—நீர் உமது கையைத்திறந்து சகல பிராணிகளின் வாஞ்சையையும் திருப்தியாக்குகிறீர்.” சங். 145 : 15, 16 என்பதே.

தேவன் மனிதனைப் பூரண பரிசுத்தமும், நிறைந்த பாக்கியமுமுள்ள நிலைமையிலே கிருஷ்டித்தார். அழகு வாய்ந்த பூமியும் கிருஷ்டிகருடைய கரத்திலிருந்து வந்தபடியே, பழுதும் கேடும், சாபத்தின் நிழலுங்குகள வேலுமில்லாதிருந்தது. அன்பின் பிரமாணமாகிய தேவனுடைய கற்பனையை மனிதன் மீறினதினாலே பூமியில் துக்கமும் மாணமுமுண்டாயிற்று. பாவத்தின் பலனாகவந்த பாடுகளிலேயும் தேவன்பு விளங்குகிறது. மனிதன் நிமித்தம் தேவன் பூமினைச் சபித்தார். ஆகி. 3 : 17 என்று வேதத்தில் வாசிக்கிறோம். மனிதனுடைய வாழ்நாட்களை பிரயாசமும் கவலையுமுள்ளதாகக்கூற முள்ளும் குருக்கும், கஷ்டங்களும் நஷ்டங்களும், பாவத்தினால் விளைந்த கேட்டிலிருந்தும் நாசத்திலிருந்தும் அவனைத் தூக்கிவிடுவதற்கேற்றவைகளாயிருக்கின்றன. ஆகவே, அவைகள்—தேவனுடைய முறைப்படி அவனைப் பயிற்றுவிக்கவேண்டிய ஒர் பாசமாய், அவனது நன்மைக்கென்றே நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உலகம் விழுந்துபோயிருந்தாலும், முழுவதும் துக்கமும் கிரீப்பந்தமுமாயில்லை. பிரகருதியிலே நம்பிக்கையும் ஆறுதலுமுள்ள விஷயங்களுமுண்டு. குருக்குச் செடிகளிலே அழகிய மலர்களும்,

முட்செடிகளிலே நேர்த்தியான ரோஜாபூஷ்பங்களும் நிறைந்திருக்கிறதைப் பார்க்கிறோமல்லவா ?

“தேவன் அன்பாயிருக்கிறார்” என்கிற சத்தியத்தை ஒவ்வொரு பூமொட்டிலும், ஒங்கிவளரும் ஒவ்வொரு புல் தாளிலுங் காணலாம். அழகுபொருத்திய அருமையான குருவிகள் தங்கள் இன்பக்கீதங்களைப்பாட ஆகாயம் இனிய தொனியால் நிறைகிறது. கண்ணுக்கினிய மெல்லிய புட்பங்கள் விரிந்து மலர் ஆகாயம் எங்கும் பரிமளிக்கிறது. காட்டிலுள்ள உயர் மரங்கள் துளிர் விட்டு செழித்தோங்கி வளர்ந்து நழிமுடைய தேவன் நம்மேல் பிதாவடைவான் கவலையும், இரக்க உருக்கமுமுள்ளவராயிருக்கிறார் என்று வெளியிடுகின்றன. இவ்விதமாய்த் தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளைப் பிரியப்படுத்தப் பார்க்கிறார் என்று அறிகிறோம்.

தேவனுடைய வார்த்தையாகிய வேதமும் அவருடைய திவ்ய இலக்கணத்தை வெளியிடுகின்றது. அவர் தாமே தமது அளவற்ற அன்பையும் இரக்கத்தையும் அறிவித்திருக்கிறார். மோசே கர்த்தரை நோக்கி “உம்முடைய மகிமையை எனக்குக் காண்பித்தருளும்,” யாத். 33 : 13 என்று விண்ணப்பம் பண்ணியபொழுது, “அதற்கு அவர் : என்னுடைய தயையையெல்லாம் நான் உங்களுக்கு முன்பாகக் கடந்து போகப்பண்ணுவேன்” யாத் 33 : 19 என்றார். அவருடைய மகிமை இதுதான். கர்த்தர் மோசேக்கு முன்னே கடந்து போகிறபோது, “கர்த்தர், கர்த்தர், இரக்கமும் கிருபையும் நீடியசாந்தமும் மகாதயையும் சத்தியமுமுள்ள

தேவன். ஆயிரந்தலையுறைகளுக்கு இரக்கத்தைக் காக்கிறவர். அக்கிரமத்தையும் மீறுதலையும் பாவத்தையும் மன்னிக்கிறவர் என்று கூறினார்” யாத். 34: 6, 7. “அவர் கிருபை செய்பவிரும்புகிறபடியால்” மீகா. 7: 18 “மிகுந்த கிருபையுள்ளவரும், தீங்குக்கு மன்னஸ்தாபப் படுகிறவருமானவர்” யோனா 4: 2.

வானத்திலும் பூமியிலுமுள்ள கணக்கற்ற அடையாளங்களினால் நம்முடைய இருதயத்தை தேவன் தம் மோடுகூட இணைத்திருக்கிறார். இயற்கைப் பொருள்களின் மூலமாயும், மனித இருதயமறியக்கூடிய இரக்கவருக்கமான லௌகீக பாசத்தாலும், தம்மை நமக்கு வெளிப்படுத்த முயற்சித்திருக்கிறார். ஆயினும் இவைகள் அவரது அன்பை நிறைவாய் நமக்குக் காட்டுகிறதில்லை. இந்த அத்தாஷிகள் யாவும் நமக்கருளப்பட்டிருந்தாலும், அவர் கொடியவர் என்றும், மன்னிப்பருளாதவர் என்றும் எண்ணி திகிலோடே அவரை நோக்கிப்பார்க்கும்படி, நன்மைக்குச் சத்துருவாகிய பிசாசானவன் மனிதருடைய மனதை குருடாக்கிப் போடுகிறான். தேவன் பிடிவாத குணமுள்ள நீதியதிபர், கடுமான நியாயாதிபதி, பகலாதாபமில்லாத விடாக் கடன்காரன், என்னும் லக்ஷணங்களையே மனிதர் என்னும் படிசெய்து விடுகிறான். மேலும் சிருஷ்டிகர்த்தாவானவர் மனிதனுடைய குற்றங்களையும் தப்பிதங்களையும் பார்த்து, அவர்கள்மேல் ஆக்கணையை யனுப்பும்படி அவர் கண்கள் மகா விழிப்பாக யாவரையும் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிற தென்று படங்காட்டுவதுபோல சாத்தான் மனிதருடைய மனதுக்கு காட்டிவிடுகிறான்.

தேவனுடைய மட்டற்ற அன்பை உலகத்துக்கு வெளிப்படுத்தவும், இந்த பயங்கர அந்தகார நோக்கத்தை நீக்கவும், இயேசு மனிதருக்குள்ளே வந்து மனிதனாக வாசம் பண்ணினார்.

தேவகுமாரன் பிதாவை பூலோகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்தவே வானுலகினின்று வந்தார். “தேவனை ஒருவனும் ஒருக்காலும் கண்டதில்லை. பிதாவின் மடியிலிருக்கிற ஒரே பேரூன குமாரனே அவரை வெளிப்படுத்தினார்” யோ. 1: 18. “பிதா தவிர வேறொருவனும் குமாரனை அறியான்; குமாரனும், குமாரன் எவனுக்கு அவரை வெளிப்படுத்த சித்தமாயிருக்கிறாரோ, அவனுந்தவிர, வேறொருவனும் பிதாவை அறியான்” மத். 11: 27. “பிதாவை எங்களுக்குக் காண்பியும்” யோ. 14: 8 என்று சீஷர்களில் ஒருவன் கிறிஸ்துவை வேண்டிக் கொண்டபோது, அதற்கு அவர் “பிஸிப்புவே, இவ்வளவு காலம் நான் உங்களுடனேகூட இருந்தும் நீ என்னை அறியவில்லையா? என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக்கண்டான்; அப்படியிருக்க, பிதாவை எங்களுக்குக் காண்பியும்” என்று நீ எப்படிச் சொல்லுகறாய்,” யோ 14: 9 என்றார்.

தாம் பூமியிலே எழுந்தருளின காரணத்தை இயேசு விவரித்துக் காட்டினபோது, கர்த்தர் “தரித்திரருக்குச் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி என்னை அபிஷேகம் பண்ணினார்; இருதயம் நருங்குண்டவர்களை குணமாக்கவும், சிறைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலையையும், குருடருக்குப் பார்வையையும் பிரசித்தப்படுத்தவும், நொறுங்குண்டவர்களை விமீதலையாக்கவும்,”

(லூக். 4: 18) வந்தேன் என்றார். இதுவே அவருடைய சிறந்த ஊழியம். அவர் நன்மை செய்கிறவராகவும், சாத்தானால் நொறுங்குண்டவர்களைச் சொஸ்தமாகக் குகிறவராகவும் எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தார். அவர் ஹைந்த வீடுகளிலெல்லாம் பீணியால் வருந்திக்கொண்டிருந்த வியாதியஸ்தனைச் சுகப்படுத்தினபடியால் கிராமங்களிலுள்ள வீடுகளில் நோய் என்கிற பேர் கிடையாது. அவர் நடப்பித்த பரிசுத்த கிரியைகள் அவர் பெற்றிருந்த திவ்விய அபிஷேகத்துக்குப் போந்த அத்தாட்சிகளாயின. அவருடைய ஜீவிகாலத்தில் செய்த ஒவ்வொரு செய்கையிலும் அன்பு, இரக்கம், தயவு, பரிதாபமுதலிய நற்குணங்கள் வெளியாயின. தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய மனிதர்பேரிலுள்ள பட்சத்தினாலும் அதுதாபத்தினாலும் அவருடைய உள்ளம் உருகினது. மனிதருக்கு அவசியமானவைகளை அருளுவதற்காகவே மனுஷிக் சுபாவத்தைத் தரித்துக்கொண்டார். வறுமையும் சிறுபையும் மிகுந்தவர்களுக்கிட அவரைக் கிட்டிச் சேர அஞ்சினதில்லை. சிறு பிள்ளைகளையும் அவர் கவர்ந்துகொண்டார். அவர்கள் அவருடைய பட்சம் மிகுந்த மடியிலேறி யுட்கார்ந்து கொண்டு, அன்பு நிறைந்த அவரது கருண்ணிய முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இயேசு சத்திய வார்த்தைகளில் ஒன்றையாகிலும் மனிதருக்கு மறைத்து வைக்காமல், எப்போதும் அன்போடே மொழிந்தார். அவர் ஜனங்களோடு பேசிப் பழகினபோது மிகுந்த சாமர்த்தியமும், உன்னத ஞானமும் ஒப்பற்ற பசுமும் நிறைந்த சிந்தையுமுடைய

வரையிருந்தார். அவர் ஒருபோதும் ஒருவரிடத்திலும் மூர்க்கமாய் இருந்ததில்லை; அவசரமில்லாமல் கடுமையான வார்த்தைகளை ஒருக்காலும் பேசினதில்லை; அனுபவசியமாய் ஒருவரையும் மனமடிவாக்கினதில்லை. மனுஷ பலவீனங்களைக்கண்டு குற்றஞ்சாட்டினதில்லை. எப்போதும் அன்பு நிறைந்தவராய்ச் சத்தியத்தையே பேசினார். மாய்மலத்தையும், அவநம்பிக்கையையும் அக்கிரமத்தையும் கண்டித்து வந்தார். மனவருத்தமுள்ள கண்டனங்களைச் சொல்லும்போதெல்லாம், கண்ணீர் தழும்பி மெல்லிய குரலோடே சொல்லுவார். வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிற தம்மை ஏற்றுக் கொள்ளாததும் தாம் நேசித்த பட்டணமுமாகிய எருசலேமைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்தார். மீட்பராகிய அவனாயே, அவர்கள், ஏற்றுக்கொள்ளாமல் புறக்கணித்தார்கள். அவரோ, இரக்கமும் உருக்கமும் தயவுமுள்ளவராய் அவர்களை மதித்து வந்தார். அவருடைய ஜீவியம் முழுவதும் சுயவெறுப்பும், மற்றவர்களுக்காக அக்கரை யெடுக்கிறதாகவுமிருந்தது. அவருடைய பார்வையில் ஒவ்வொரு ஆத்துமாவும் விசேஷப்பெற்றதாகவேயிருந்தது. தமது உன்னத திவ்விய மகத்துவத்தினாலும், மேன்மையினாலும் நிறைந்தவராயினும், தேவனுடைய குடும்பத்தாரான மனிதரினிமித்தம் வணக்கமான நடத்தையை அணிந்துகொண்டார். மனுக்குலத்தார் பாவரும் வழுவிப்போன ஆத்துமாவையுடையவர்களாய் இருக்கிறார்களென்றறிந்து, அவர்களை இரட்சிக்கவே தீர்மானம்பண்ணி, அவர்களிருக்குமிடத்திற்குத் தேடிவந்தார்.

இவ்வருமையான குணதீசயங்களே கிறிஸ்துவின் ஜீவியத்தில் ஹோலித்தன. இவைகள் பிதாவாகிய தேவனுடைய லட்சணங்களையொழிய வேறல்ல. பிதாவின் பரிசுத்த உள்ளத்திலிருந்து சாந்து ஓடும் தெய்வீக அதுதாபமுள்ள ஊற்றுகள் கிறிஸ்துவில் வெளிப்பட்டு மனிதராகிய பிள்ளைகளுக்குப் பாய்கிறது. இரக்கமும், உருக்கமும், அதுதாபமும், பரிதாபமும், தயவும் நிறைந்த இரக்கணிய நாதராகிய இயேசு “தேவனே மாம் சத்தில் வெளிப்பட்டார்.” 1 தீமோ. 3: 16.

மனுக்குலத்தராகிய நம்மை சுடேற்றுவதற்காகவே இயேசு இப்புவியில் உயிரோடிருந்து பாடனுபவித்து மாணமடைந்தார். நாம் நித்திய சந்தோஷத்தில் பங்காளிகளாவதற்காக அவர் துக்கம் நிறைந்த மனிதனுார். கிருபையும் சத்தியமும் நிறைந்த தமது அருமைக்குமாரனே தேவன் சொல்லுதற்கரிய மகிமை நிறைந்துள்ள ஜோதி லோகத்திலிருந்து பாவத்தினால் கறைப்பட்டுக் கெட்டுப்போயிருக்கிறதும், சாபம், மாணம் முதலிய அனர்த்தங்களின் நிழலினால் அந்தகாரமான துமான பாழுலகத்திற்கு வரும்படி இடங்கொடுத்தார். தமது அன்பு நிறைந்த பாக்கிய மடியையும், பரிசுத்த தூதருடைய கனத்தையும் விட்டு விட்டு, வெட்கம், நிறை, இழிவு, பகை, பாடு மாணம் முதலியவைகளை அடையும்படி அவருக்கு அதுமதியருளினார். “நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்களை அவர்மேல் வந்தது; அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம்” ஏசா. 53: 5. வனூந்தாத்திலேயும் கெத்செமனேயிலேயும், சிலுவை மாத்திலேயும், அவரை நோக்

கிப் பார்ப்போமாக, பாவக்கறையில்லாத தேவருமாரன் பாவபாத்தைத் தாமேசுமந்து தீர்த்தார். தேவனோடு கூட ஒன்றாயிருந்த அவர், பாவத்தினால் தேவனுக்கும் மனிதனுக்குமுண்டான பயங்கர பிரிவினையைத் தமதுள்ளத்திலே உணர்ந்தவராய் “என் தேவனே, என் தேவனே ஏன் என்னைக் கைவிட்டார்” மத். 27: 46 என்று வேதனையோடே மொழிந்தார். பாவபாழம் அதின் அகோத்தின் உணர்வும், அதினால் தேவனிடத்திலிருந்து பிரிந்த பிரிவினையுமே அருள் நாதருடைய இரத்தாசயம் உடைவதற்குக் காரணமாகிருந்தன. பிதாவாகிய தேவனுடைய உள்ளத்திலே, மனிதர் பேரில் வைக்கும் ஓர் அன்பையாவது அவனை இரட்சிப்பதற்கு வேண்டிய ஒரு விருப்பத்தையாவது உண்டாக்கும்படி இரக்கணிய நாதர் இப்பெரிய பலியைச் செலுத்தினதில்லை. வாஸ்தவத்தில் இல்லை. “தேவன் தம்முடைய ஒரே பேரூன குமாரனைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார் “யோ. 3: 16. ஓர் பெரிய பாவ நிவிர்த்தியை உண்டுபண்ணினதினால் பிதாவானவர் நம்மிடத்தில் அன்பு கூருகிறார் என்றல்ல, நம்மிடத்தில் அவர் அன்புகூர்ந்ததினாலேயே ஒரு பாவ நிவாரணத்தையுண்டாக்கினார் என்று விசுவாசிக்கவேண்டும். பிதாவானவர் தம்முடைய மட்டற்ற அன்பை விழுந்துபோன உலகத்தாரிடத்தில் பாராட்டுவதற்காக தமது ஒரே பேரூன குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவை மத்தியஸ்தாக்கியிருக்கிறார். “தேவன் கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்களை தமக்கு ஒப்புரவாக்கியிருக்கிறார்” 2 கொரி. 5: 19. அவரும் தமது குமாரனோடு பாடனுபவித்தார்.

அளவற்ற அன்பு மிகுந்த தேவன், கெத்சமனையின் மனவேதனை இரத்த வோர்வையின் மூலமாயும், சிலுவைப் பாடுகளின் மூலமாயும், கல்வாரியின் அருமையான மாணத்தின் மூலமாயும், நம்முடைய மீட்புக்காக ஒரு பெரிய கிரயத்தைச் செலுத்தியிருக்கிறார்.

“நான் என் ஜீவனை மறுபடியும் அடைந்துகொள்ளும்படிக்கு அதைக் கொடுக்கிறபடியினால் பிதா என்னில் அன்பாயிருக்கிறார்” யோ. 10: 17 என்று இயேசு திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அதாவது, “நான் உங்களை மீட்கும்படி” என் ஜீவனைக் கொடுத்ததற்காக, என் பிதா என்னில் அதிகமாய் அன்புபுகருகிறதுபோல உங்களிடத்திலும் அன்புகூருகிறார். நான் உங்களுக்குப் பிணையாளியாய், உங்கள் கடன்களையும், மீறுதல்களையும் என்பேரில் பேசட்டுக்கொண்டு, நானே சுமந்து தீர்த்தமையால், என் பிதாவுக்கு மகா அருமையாக விருக்கிறேன். நான் செலுத்திய என் பலியினாலே தேவரீதிக்குத் திருப்தியாயிற்று. ஆயினும் இயேசுவில் விசுவாசம் வைக்கிறவனும் அவருக்கு ரீதி செய்கிறவனாயிருக்கிறான்” என்பதே.

தேவகுமாரனைத்தவிர, வேறெவரும் நம்முடைய மீட்பை நிறைவேற்ற இயலாது. ஏனெனில் பிதாவின் மடியிலிருந்தவரே அவரை அறிவிக்கக்கூடும். தேவ அன்பின் ஆழத்தையும் உயரத்தையும் அறிந்தவர்மாத் தாம் அந்த வெளிப்படுத்த முடியும். தவறிப்போன மனிதனுக்காக கிறிஸ்து செலுத்தின மேலான பலியைத்தவிர வேறெதுவும் தேவன் மனிதரீதியை வைத்திருக்கும் அன்பை விவரிக்க முடியாது.

“தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறுன குமாரனைத் தந்தருளி இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்” யோ. 3: 16. மனிதரோடு வாசஞ்செய்வதற்காக மாதிரமல்ல, அவர்களுடைய பாவங்களைச்சுமந்து தீர்க்கவும், அவர்களுக்குப் பலியாய் மரிக்கவுமே அவரை அனுப்பினார். சோரம்போன ஜாதிபாருக்கே அவரைத் தந்தருளினார். கிறிஸ்துவும் மனிதருடைய குறைகளை நிவர்த்திசெய்து, தாம் அவர்களுக்கு உடன்கையாயிருக்கிறதை தாமே விளங்கச்செய்தார். தேவனாகிய பிதாவோடு ஒன்றாயிருந்த அவர் ஒருபோதும் அறுந்து போகாத கட்டுகளினால் மனிதஜாதியாரோடு தம்மைப் பிணைத்துக்கொண்டார். இயேசு “அவர்களைச் சகோதரரென்று சொல்ல வெட்கப்படவில்லை” எபி. 2: 11.

கிறிஸ்து நம்முடைய பலியாகவும், நமக்காக பரிந்துபேசுகிற வக்கிலாகவும், நம்முடைய சகோதரனாகவும், மனித சாயலைத் தரித்துக்கொண்டவராய் பிதாவின் சிம்மாசனத்திற்கு முன்னே நித்திய காலமாய், மனிதகுமாரனாகவும் தாம் மீட்டுக்கொண்ட ஜாதியாரில் ஒருவராகவும் வீற்றிருக்கிறார். கேடும், ஈனமுமான பாவத்திலிருந்து மனுக்குலத்தார் உயர்த்தப்படுவதற்காகவும், தேவ அன்பை அவர்கள் பிரதிபிம்பிப்பதற்காகவும், பரிசுத்த நித்திய சந்தோஷத்தில் பங்காளிகளாவதற்காகவுமே இவைகளையெல்லாம் செய்து முடித்திருக்கிறார். அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் பரிசுத்தாவியால் ஏவப்பட்டு, அழிந்துபோகிற ஜாதியாரிடத்தில் பிதாவானவர் வைத்திருக்கிற அன்பின் உயரத்தையும் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் பார்க்கிறவராக.

வும், மகிமையினாலும் கனத்தினாலும் நிறைந்தவராகவு
மிருந்தார். இந்த அன்பின் மேன்மையையும், அரு
மை பெருமையையும், இரக்க உருக்கத்தையும், விஸ்
தரிப்பதற்குத் தகுந்த வார்த்தைகள் கிடையாமல்,
பூலோகத்தாரை அதை நோக்கிப்பார்க்கும்படி அழைக்
கிறார். “நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளென்று அழைக்
கப்படுவதினாலே பிதாவானவர் நமக்குப் பாராட்டின
அன்பு எவ்வளவு பெரிதென்று பாருங்கள்.” 1. யோ.
3:1. இது எவ்வளவு மேலான கனத்தையும், மதிப்
பையும் மனிதன்பேரில் வைத்திருக்கிறதென்று பாருங்
கள். மனுப்புத்திரர் தங்கள் மீறுதல்களினாலே சாத்தா
னுக்கடிமைகளாகிறார்கள். ஆனாலும் ஆதாமின் புத்
திரர் கிறிஸ்துவின் பாவநிவாரண பணியின்பேரில் விச
வாசம் வைப்பதினாலே தேவ புத்திரராகலாம். கிறிஸ்து
வானவர் மனித தன்மையைத் தரித்துக்கொண்டதால்,
மனுஷீகத்தை மேன்மைப்படுத்தினார். விழுந்துபோன
மனிதர் கிறிஸ்துவோடு கூட இணைக்கப்படும்போது,
“தேவபுத்திரர்” என்றழைக்கப்படுகிறதற்கு பார்த்திய
முள்ளவர்களாகிறார்கள்.

இந்த அன்புக்கு நிகரானது வேறொன்று மில்
லையே. இதோ! பாம இராஜனுடைய பிள்ளைகள்.
இதோ! மேலான வாக்குத்தத்தம். இதோ! உள்ளான
தியானத்திற்கேற்ற மேலான விஷயம். இதோ,
தம்மை நேசியாத உலகத்தாருக்கு, தேவாதி தேவன்
பாராட்டியிருக்கிற ஒப்புயர்வற்ற அன்பு. இது நிற்க,
ஆலோசனைக்கு ஆத்துமாவைக் கீழ்படுத்தத்தக்க வல்ல
மையுண்டு; அது நம்முடைய மனதை தேவச்சித்தத்

துக்கு இணங்கப் போரும்படி செய்து விடுகிறது. சில
ஒளியிலே தெய்வ லட்சணத்தை எவ்வளவு அதிகமாய்
விசாரித்தறியக் கூடியவர்களா யிருக்கிறோமோ, அவ்வ
ளவு அதிகமாய், அவரது இரக்க உருக்கத்தையும், நீதி
யோடுகூடிய பாவமன்னிப்பையும் பகுத்தறியலாம்.
மேலும், அவ்வன்பு வழிதாழ்ந்தபோன பிள்ளையின்
பேரினள்ள தாயின் இரக்க உருக்கமான ஏக்கம்
நிறைந்த அருதாபத்தைப் பார்க்கலும் மேலானதா
யிருக்கிற தென்று எண்ணிறந்த அத்தாட்சிகளினால்
அறிந்து கொள்ளலாம்.

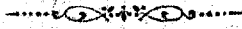
மனுஷகட்டு ஒவ்வொன்று மழியும்;
சினேகிதனுக்கு சினேகிதன் உண்மைத்தாழ்ச்சியுண்டு;
தாய்மார் தங்கள் சிசுக்களை கைவிடுவார்கள்;
வானமும் பூமியும் இறுதியில் ஒழிந்துபோம்
என்காவாவின் அன்பிலோ
மாறுதல் கிடையாது.





THE SINNER'S NEED OF CHRIST

பாவிக்குக் கிறிஸ்து தேவை.



ஆதியிலே, தேவன் மனுஷனைச் சிருஷ்டித்த போது, அவன் சிறந்த சத்துவமும் சமச்சிறை சித்தமும் வாய்ந்தவனாயிருந்தான். தன்னுடைய தன்மையில் பூரணமும், தேவனோடு ஐக்கியமான நிலைமையிலுமிருந்தான். அவன் எண்ணங்கள் சுத்தமும், அவன் நோக்கங்கள் பரிசுத்தமுமாக விருந்தன. ஆயினும், அவனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே, அவன் சத்துவங்கள் தாறுமாறாயின. அன்பின் சுபாவமற்றுப் போய் சுயநயம் அவனை ஆட்கொண்டது. மீறுதல் களினாலே அவனுடைய தத்துவங்கள் பலவினமாக, தன் சுயபலத்தைக் கொண்டு தீமைக்கு எதிர்த்து நிற்க அவனால் கூடாமற்போயிற்று. அதனால் சாத்தான் அவனைத் தனக்குச் சிறையாக்கிக்கொண்டான். விசேஷித்த பிரகாரமாய் தேவன் இக்காரியத்தில் தலையிட்டாவிட்டால், என்றென்றைக்கும் இந்த கிரீப்பந்த நிலைமையிலே அவன் இருக்க நேரிட்டிருக்கும். மானிட சிருஷ்டிப்பையடுத்த தேவ ஒழுங்கை குலைக்க வேண்டும்; துக்கத்தினாலும் கேட்டினாலும் பூமியை

கிரப்ப வேண்டும் என்பதே சோதனைக்காரனுடைய முழுக்கருத்து. தேவன் மனிதனை உண்டாக்கினதின் பலனாக இந்தத் தீமை யெல்லாம் வந்தன வென்று காட்டவுந் துணிவு கொள்வான்.

பாவமில்லாத இந்த நிலைமையில், மனிதன் தேவனுடைய ஐக்கியத்தினாலுண்டான சந்தோஷத்தை அனுபவித்தான். “அவருக்குள் ஞானம் அறிவு என்பவைகளாகிய பொக்கிஷங்களெல்லாம் அடங்கியிருக்கிறது” கொலோ. 2: 3. அவன் பாவத்தில் விழுந்த போதோ, பரிசுத்தத்தின் சந்தோஷத்தைக் கண்டு பிடிக்கக்கூடாமற்போயிற்று. ஆகவே, தேவனுடைய சமூகத்திலிருந்து மறைந்துகொள்ளும் வழியைத் தேடினான். இன்னும் புதுப்பிக்கப்படாத இருதயத்தின் நிலைமையும் இப்படியே யிருக்கிறது. அது தேவனோடு ஐக்கியப்படவுமில்லை, அவ்வைக்கியத்தினாலுண்டாகுஞ் சந்தோஷத்தைக் கண்டுகொள்ளவுமில்லை. பாவிபானவன் தேவ சமூகத்திலே சந்தோஷமாய் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால், பரிசுத்தருடைய ஐக்கியத்தினின்று நீங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆசை அவனுக்குள் பலமாயிருக்கிறது. பரலோகத்துக்குள் பிரவேசிக்க அவனுக்கு அதுமதி கூடாததாலும், அங்கே அவனுக்குச் சந்தோஷம் கடுகளவேனுமாயிற்று. பரலோகத்தில் ஆளுகிற சுயநேசமில்லாத அன்பின் ஆவியையும், ஒவ்வொரு ஆத்துமாவும் அன்பு நிறைந்த இருதயங்களால் ஒன்றோடொன்று மினவிக் கொள்ளுகிறதையும், அவனுடைய ஆத்துமாவிலுள்ள விடை கொடுக்கவேண்டிய கீத நரம்பு தொ

டாது. அவன் சினைவுகள், அவன் ஊக்கங்கள், அவன் நோக்கங்கள் யாவும் அவ்விடத்தில் தங்கள் பாவம் நீங்கி வாசம்பண்ணுகிறவர்களை நடத்துகிறவைகளுக்கு முற்றும் விகர்ப்பமாக விருக்கும். அவர்கள் விண் கிதங்களைப் பாடுகிறபோது அவன் அவர்களோடு இசைந்து பாட ஏலாது, பரலோகம் அவனுக்கு வேதனையும் இம்சையுமுள்ள விடமாகக் காணும். ஆதலால், அதன் வெளிச்சமாயும் சுந்தோஷத்திற்குக் காரணமுடையிருக்கிறவருடைய சமுகத்தினின்று மறைந்துகொள்ளும்படி விரும்புவான். துன்மார்க்கரை பரலோகத்திலிருந்து தள்ளிவைப்பது தேவனுடைய கொடுமையான தீர்மானமல்ல. அவர்கள் அக்கூட்டத்தில் சேரக்கூடாத அபாததிரத்தை தாங்களே யறிந்துகொண்டு விலகிப் போக விரும்புகிறார்கள். தேவனுடைய மகிமை அவர்களை எரித்துப் போடும் அக்கினியாக அவர்களுக்குத் தோன்றும். ஆகையால், அவர்கள் தங்கள் அழிவை வாஞ்சித்து, தங்களை இடச்சிக்கும்படி மரித்தவரான கிறிஸ்துவினுடைய திருமுகத்தினின்று மறைந்து கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள்.

நாம் அமிழ்ந்து கிடக்கிற பாவக் குழியினின்று நம்மை நாமே தப்பித்துக் கொள்வது கூடாத காரியம். நம்முடைய இருதயம் தீமை நிறைந்தது. அவைகளை மாற்றுவதோ நமக்கரிது. “அசுத்தமானதிலிருந்து சுத்தமானதைப் பிறப்பிக்கத்தக்கவன் உண்டோ? ஒரு வனுமில்லை” யோபு. 14: 4. “எப்படியென்றால், மாம்ச சிந்தை தேவனுக்கு விரோதமான பகை. அது தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்

படியாமலும், கீழ்ப்படியக்கூடாமலும் இருக்கிறது” ரோ. 8: 7. கல்வி, மனோவிர்த்தி, சித்தப்பிரயோகம், மனுவீச முயற்சி இவைகளெல்லாவற்றிற்கும் அத்தனதன் ஸ்தானமுண்டு. இவ்விடத்தில் அவைகளுக்கு வல்லமை யில்லை. இவைகள் யாவும் வெளி யாச்சாரமாகப் நல்லொழுக்கத்தைப் பிறப்பித்தாலும், இருதயத்தையோ மாற்றுகிறதில்லை. ஜீவியத்தின் ஊற்றுக் கண்களையும் சுத்தமாக்காது. மனுவீச பாவமான ஜீவியத்திலிருந்து பரிசுத்த ஜீவியத்துக்கு மாற்றப் படுவதற்கு முன்னே, உள்ளதத்திலிருந்து வந்த ஓர் புதிய ஜீவியத்திற்கேற்ற வல்லமை அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்துகொண்டு வல்லமையாய்க் கிரியை செய்ய வேண்டும். அந்த வல்லமை இயேசுகிறிஸ்துதான். அவாது கிருபைமாதிரியும் ஆத்துமாவிலுள்ள ஜீவ வில்லாத அந்தக்காணங்களை உயிர்ப்பித்து, தேவ னிடத்திலுள்ள பரிசுத்தத்திற்கு இழுக்கக் கூடும். “ஒருவன் உயரத்திலிருந்து பிறந்தாலொழிய,” அதாவது, புது ஜீவியத்துக்கு நடத்தும் புது இருதயத்தையும், புது ஆசையையும், புது எண்ணத்தையும், புது நோக்கத்தையும் அடைந்தாலன்றி, “தேவனுடைய ராஜ்யத்தைக் காணமாட்டான்.” யோ. 3: 3 என்று இயேசு ஒரு காலத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். மனிதனிடத்திலிருக்கிற நன்மையை விருத்திசெய்வது அவனிடத்திலிருக்கிற இயல்பான சுபாவம்தான் என்னும் எண்ணம் முற்றும் மோசகமான கிருத்திரமமே யொழிய வேறல்ல: “ஜென்ம சுபாவமான மனுவீசை தேவனுடைய ஆவிக்குரியவைகளை யேற்றுக்கொள்



இயேசு நீக்கொதேமோடு சம்பாஷித்தல்

யோவா. 3: 1-13.

ளான். அவைகள் அவனுக்குப் பைத்தியமாகத் தோன்றும்; அவைகள் ஆவிக்கேற்ற பிரகாரமாய் ஆராய்ந்து நிதானிக்கப்படுகிறவைகளானதால் அவைகளை அறிபவ்வு மாட்டான்” 1 கொரி. 2: 14. “நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்கவேண்டுமென்று நான் உனக்குச் சொன்னதைக் குறித்து அதிசயப்படவேண்டாம்” யோ. 3: 7. “அவருக்குள் ஜீவன் இருந்தது, அந்த ஜீவன் மனுஷருக்கு ஒளியாயிருந்தது” என்றும், “நாம் இரட்சிக்க

படும்படிக்கு வானத்தின் கிழைக்கும், மனுஷருக்குள்ளே அவருடைய நாமமேயல்லாமல் வேறொரு நாமம் கட்டினையிடப்படவுமில்லை” அப். 4: 12 என்றும், இயேசுகிறிஸ்துவைப்பற்றி வேதாகமத்தில் வாசிக்கிறோம்.

தேவனுடைய அன்பின் நேசத்தையும், கருணையையும், அவருடைய இலட்சணங்களிலொன்றாகிய தகப்பனடைவான இரக்க உருக்கத்தையும் காடுத்துக் கொள்வதாவது, அவருடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் ஞானத்தையும் நீதியையும்றிந்து கொள்வதாவது, அது நித்திய அன்பின் ஆதாரத்தின்பேரில் நாட்டப்பட்டிருக்கிறதென்று அறிந்து கொள்வதாவது போதாது. “நியாயப்பிரமாணம் நல்லதென்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன்” ரோ. 7: 16 என்றும், “நியாயப்பிரமாணம் பரிசுத்தமுள்ளதுதான்; கற்பனையும் பரிசுத்தமாயும், நீதியாயும், நன்மைபாயும் இருக்கிறது” ரோ. 7: 12 என்றும், பவுல் அப்போஸ்தலன் சொன்னபோது, இவைகள் எல்லாவற்றையும் துலாம்பரமாய்க் கண்டு கொண்டிருந்தான். மேலும், அவன் “நானோபாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்டு, மாம்சத்துக்குரியவனாயிருக்கிறேன்” ரோ. 7: 14 என்று மனவேதனையினால் கசந்து, நம்பிக்கையற்றவனாயிருந்து திகைக்கிறபோது சொல்லுகிறான். பரிசுத்தத்தையும் நீதியையும் அடையவேண்டுமென்கிற வாஞ்சையும், சக்தியும் தன்விடத்திலில்லையே என்று உணர்ந்து ஏங்கி, “கிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான், இந்த மாண சரீரத்தினின்று யார் என்னை விடுதலைக்குவார்” ரோ. 7: 24 என்று அங்கலாய்க்கிறான்.

சர்வதேசங்களிலும், யுகங்கள்தோற்றுமுள்ள பாவ பாரஞ்சமந்து, இளைத்துக்களைத்துப்போன இருதயங்களினின்று இவ்வித துக்க புலம்பல் எழும்பியிருக்கின்றன. இவை யாவற்றிற்கும் தகுந்த உத்தரவு ஒன்றுண்டு. அதாவது, “இதோ, உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவாட்டுக்குட்டி” யோ. 1: 29 என்பதே.

இந்தச் சத்தியத்தை திருஷ்டாந்தப்படுத்துவதற்கென்றும், பாவபாரத்தினின்று விடுதலைபடைய வாஞ்சுக்கிற ஆத்துமாக்களுக்குத் தெளிவாகக் காட்டுவதற்கென்றும், தேவானியானவர் தேடிவைத்திருக்கிற அத் தாச்சிகள் பல்வுண்டு. யாக்கோபு என்னும் எத்தன் ஏசாவை வஞ்சித்த பின், தன் தகப்பன் விட்டிருந்து ஒடிப்போகிறபோது, அவனுடைய பாவப்பாரம் அவனைக் கீழே அழுக்கினது. தன் ஜீவியத்தைச் சம்பிரமமாக்கின எல்லாவற்றையும் விட்டுப்பிரிந்து, ஒன்றியாய் அவார்தா வெளியிலே தள்ளப்பட்டிருக்கையில், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன் ஆத்துமாவை பழுவாக்கின ஒரே ஒரு யோசனை என்னவென்றால், தன் பாவம் தன்னை தேவனினின்று தறித்துப்போட்டது; வானவரும் தன்னை முழுவதும் கைவிட்டுவிட்டார் என்கிற பயந்தான் அவனை ஆட்கொண்டது. துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவனுப் இளைப்பாறும்படி வெறுந்தரையிலே படுத்துக் கிடக்கிறான். அவனைச் சூழ் தனித்து நின்ற குன்றுகளும், மேலே வானத்தில் ஜோதியாய்ப் பிரகாசித்த நகரத்திரங்களு மாதிரியிருந்தன. அவன் கித்திரை போகையில், ஒரு விநோத வெளிரிச்சத்தை சொப்பனத்தில் காண்கிறான். இதோ, அவன் படுத்

துக் கொண்டிருந்த மைதானத்திலிருந்து திழலடர்ந்த ஏராளமான படிகளுள்ள ஒழுங்கணி வானத்தின் வாசல் வரை எட்டியிருந்ததாகவும், அதிலே தேவனுதர் ஏறு கிறவர்களும் இறங்குகிறவர்களும்யிருந்ததாகவுங் கண்டான். அத்தருணத்தில், அதற்கு மேலே நின்றுகொண்டிருந்த கர்த்தரிடத்திலிருந்து ஆறுதலும் நம்பிக்கையும் நிறைந்த ஓர் இவ்வித சத்தம் அவன் காதுில் தொனித்தது. இவ்விதமாக, அவன் ஆத்துமா வாஞ்சுந்ததும், அதற்கு இன்றியமையாததுமான ஓர் இரட்சகன் யாக்கோபுக்கு அறிவிக்கப்பட்டார். பாவியாகிய அவன் அறினமுலமாய்த் தேவனோடு ஐக்கியமாகும் ஒரு வழி வெளிப்படுத்தப்பட்டதைச் சந்தோஷத்தோடும் நன்றியறிதலோடும் கண்டுகொண்டான். அவன் சொப்பனத்தில் கண்ட இந்த ஆச்சரியமான ஏணி தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் சம்பந்தமாயும், ஒரே மத்தியஸ்தமாயுமிருக்கிற இயேசுவையே குறித்துக் காட்டிற்று.

கிறிஸ்து நாத்தான்வேலோடு செய்த சம்பாஷணையில் “வானத்திறந்திருக்கிறதையும், தேவனுதர்கள் மனுஷகுமாரனிடத்திலிருந்து ஏறுகிறதையும் இறங்குகிறதையும் காண்பீர்கள்” யோ. 1: 51 என்று சொன்னபோது காட்டிய ஒப்பனை இதுதான். சமயநிலை தவறினபோது அதாவது, பாவம் உற்பத்தியான காலத்தில் மனிதன் தேவனுக்குத் தன்னை அந்நியனாக்கிக் கொண்டான். பூமியும் வானத்தினின்று வெட்டுண்டு போயிற்று. இந்த அகன்ற பெரும் பிளப்பைக் கடக்கக்கூடிய எத்தனங்களுமிருந்ததில்லை. ஆனால் கிறிஸ்து

துவின் மூலமாய்த் திரும்பவும் இப்பூமி வானத்தோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பணிவிடையாட்களாகிய தாதர்கள். மனிதரிடத்தில் வந்து, கலந்து பேசத்தக்கதாக பாவத்தினுண்டான பிளப்பாகிய குடாக்கடலிலே, கிறிஸ்து தமது சொந்தப் புண்ணியத்தினால் ஒரு வராவதியைக் கட்டி முடித்திருக்கிறார். அவர் பல வினனும் திக்கற்றவனுமான விழுந்துபோன மனிதனை மட்டற்ற சர்வ வல்லபம் பொருந்திய கர்த்தாவோடு கூட்டிக்கொடுக்கிறார்.

விழுந்துபோன ஜாதியாருக்கு நம்பிக்கையும், ஆதரவாயிருக்கிற ஒரே நாதனை அசட்டைசெய்தால், மனித தன்மையை உயர்த்துவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் அபத்தமாய்ப் போகும். அவைகளின் தேர்ச்சியைக் குறித்து மனிதர் காணும் கனகத்தனம் வீணாக முடியும். ஏனென்றால், “நன்மையான எந்த ஈவும், பூணமான எந்த வாழும் பாத், விருந்துண்டாகிறது.” யாக். 1: 17. ஆதலால் அவனாயன்றி நமக்கு மேன்மை பொருந்திய குணம் அமையாது. தேவனிடத்தில் சேருவதற்கிருக்கும் ஒரே வழி கிறிஸ்துதான். “நாளை வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்: என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்” (யோ. 14. 6) என்று வசனித்திருக்கிறார்.

மாணத்தைப் பார்க்கிலும் வலுவாயிருக்கிற அன்பினாலே தேவன் தம்முடைய பூலோக மக்கள் பேரில் பரிதாபச் சிந்தையும் ஆவலுமுடையவாயிருக்கிறார்.

அவர் தமது சூமாரான பூலோகத்தாருக்குக் கொடுத்த தினால் வானலோகம் முழுவதையும் ஒரே ஈவாக அருளிக் செய்திருக்கிறார். மனிதனுடைய மீட்பின் பொருட்டு மீட்பரின் ஜீவியம், மாணம், மத்தியஸ்தம், தேவனுதருடைய பணிவிடை, ஆனியானவருடைய பரிந்து பேசுதல், எல்லாவற்றிற்குமெல்லாய் பிதாவானருடைய உழியும், வாஜோர்களுடைய குன்றுமுயற்சிகளுமாகிய இவை யாவும் தீர்க்கமாய்ப் பதிவாயிருக்கிறதைப் பார்க்கிறோம்.

இதோ, நமக்காகச் செலுத்தப்பட்டிருக்கிற அநிசயத்தைத் தியானிப்போமாக. காணுமற்போனவைகளைத் தேடவும், பிதாவின் வீட்டில் மறுபடியும் அவைகளைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கவும், தேவாநிதேவன் செய்திருக்கிற கிரியையையும், முயற்சியையும் நன்குமதிப்போமாக. பலமிசுந்த நோக்கங்களையும், வல்லமையுள்ள கர்த்தத்துவங்களையும் ஒன்றாய் விசாரித்தறிவது கூடாமை: நியாயமானவைகளைச் செய்வதாலுண்டாகு மிசுந்த பலன், பாலோக பாக்ஷயத்தை யனுபவித்தல், தேவனுதர்களுடைய கூட்டுறவு, தேவகுமாரனுடைய அன்பு, அந்நியோன்னிய ஐக்கியம், என்றென்றைக்குமுள்ள நம்முடைய சத்துவங்களின் உயர்வும் விஸ்தீரணமுமாகிய இந்த எல்லா வல்லமையுள்ள துண்தெல்கள் நம்முடைய இருந்திகளையும் மீட்பனையும் முழு இருதயத்தோடே சேவிக்கும்படி நம்மை வலியுறுத்துவதனாயிருக்கின்றனவல்லவா?

மேலும், இன்னோர் பக்கத்தில் பாவத்துக்கு விரோதமாய் நிற்கும் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு, விலக்க

வொண்ணா பிரதிபலன், நம்முடைய குணத்தையங்களின் பங்கம், கடைசி அழிவு இவைபாவும் சாத்தானைச் சேவிப்பதினால் வந்து லபிக்கும் என்று கர்த்தருடைய வசனம் எச்சரிக்கின்றது.

தேவ இரக்கத்தை அவமதியாதிருப்போமாக. அவர் இன்னும் நமக்கு என்னதான் செய்யக்கூடும். இவ்வளவு ஆச்சரிய அன்பினாலே நம்மிடத்தில் நேசம் வைத்த அவருக்குகந்தவர்களாய் நடந்துகொள்வோமாக. நாம் அவருடைய திவ்ய சாயலை அணிந்துகொள்வதற்கும், பணிவிடைசெய்யும் தூதருடைய அஞ்சி போந்தியத்தை அடைந்துகொள்கதற்கும், பிறாவோடும் குமாரனோடும் ஐக்கியப்பட்டு இசைந்திருப்பதற்கும், நமக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறவைகளை நமக்கென்று பயன்படுத்திக்கொள்வோமாக.

தேவன் மனிதர்பேரில் வைத்திருக்கிற அன்பைக்

காட்டுகிற வேத வசனங்கள்

தேவன், நம்முடைய ஒரே பேரான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்தார். யோ. 3: 16.

அன்றியும் நாம் பெலனற்றவர்களாயிருக்கும்போதே, குறித்தகாலத்தில் கிறிஸ்து அக்கிரமக்காரருக்காக மரித்தார். நாம் பாவினாயிருக்கையில் கிறிஸ்து நமக்காக மரித்ததினாலே, தேவன் நம்மெல் வைத்த தமது அன்பை விளங்கப் பண்ணுகிறார். ரோ. 5: 6, 8.

நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டு, நம்முடைய அக்கிரமங்களினிமித்தம் அவர் நொ

றுக்கப்பட்டார்; நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்களை அவர்மேல் வந்தது. அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம். நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப்போல வழிதப்பித்திரிந்து, அவனவன் தன் தன் வழியிலே போனோம்; கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார். ஏசா. 53: 5, 6.

அவர் மிகவும் வியாசுலப்பட்டு அதிக ஊக்கத்தோடே ஐயம் பண்ணினார். அவருடைய வேர்வை இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளாய் தரையிலே விழுந்தது. லூக். 22: 44.

ஒன்பதாம் மணிநேரத்தில் இயேசு: ஏலீ! ஏலீ! லாமா சபக்தானி என்று மிகுந்த சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டார். அதற்கு என் தேவனே! என் தேவனே! ஏன் என்னைக் கைவிட்டார் என்று அர்த்தமாம். மத். 27: 46.

மாத்ரிலே தூக்கப்பட்ட என்னும் சபிக்கப்பட்டவன் என்று எழுதியிருக்கிறபடி, கிறிஸ்து நமக்காக சாபமாகி, நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்திற்கு நம்மை நீங்கலாக்கி மீட்டுக்கொண்டார். கலா. 3: 13.





REPENTANCE.

மனந் திரும்புதல்.

மனுஷன் தேவனோடு சரியாவதெப்படி? பாவி யானவன் எவ்வாறு நீதிமானாகக்கூடும்? கிறிஸ்து வின் மூலமாய் மாத்திரம் தேவனோடும், அவர் பரிசுத் தத்தோடும் ஐக்கியப்படலாம்: அப்படியானால் கிறிஸ்துவன்னைச் சேர்வதெப்படி? பெந்தெகொஸ்தே நாளில் திரளாய்க்கடியிருந்த ஜனங்கள் “நாங்கள் என்ன செய்வேண்டும்” என்று கேட்டபிரகாரமே, இக் காலத்திலும் பலர் பாவவுணர்ச்சியடைந்து இருதயத் திலே குத்தப்படுகிறபொழுது கேட்கிறார்கள். இந்தக் கேள்விக்கு மாறுத்தாம், அந்நாளிலே பேதுரு அப் போஸ்தலன் கொடுத்த பிரதியுத்தரத்தின் முதல்வார்த்தையாகிய “மனந்திரும்புங்கள்” (அப். 2: 38) என்பது தகுதியானதே. இன்னோர் சமயத்தில், அவர் “உங்கள் பாவங்கள் நிவர்த்தி செய்யப்படும் பொருட்டு நீங்கள் மனந்திரும்பிக் குணப்படுங்கள்” (அப். 3: 20) என்று சொல்லுகிறார்.

மனந்திரும்புதலாவது, தான் செய்த பாவத்துக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு அதினின்று திரும்பிவிடுவதைக் குறிக்கும். நாம் பாவத்தன்மையை உணராத பட்சத்தில், அதை விட்டு விடமாட்டோம். நம்

கிறிஸ்துவன் செரும் வழி.

27

முடைய இருதயம் பாவத்தினின்று திரும்புகிறவனாயில், நமது ஜீவிதத்தில் மெய்யான மாறுதல் இருக்கவே இராமு.

மனந்திரும்புதலின் சரியான வழியை யறிபாம ஷிருக்கிற ஜனங்கள் பல்நாண்டு. எண்ணிறந்த பேர்தங்கள் ஜீவினைகளினாலே தங்களுக்குக் கேடுவருமென்றஞ்சி, தாங்கள் செய்த குற்றங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு, வெளியாகாமாய்த் தங்களைச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். வேதாகமம்போதிக்கிறபடியார்த்தால், இது மனந்திரும்புதல்ல. தாங்கள் செய்த பாவத்துக்காகத் துக்கப்படுவதை விட்டு, அதினால் வரும் பாடுகளுக்காகவே புலம்புகிறார்கள். திருஷ்டார்த்தமாக, ஏராள தன் ஜேஷ்ட சுதந்தரத்தைத் தான் என்றென்றைக்கும் அனுபவிக்கக் கூடாதபடி இழந்து போனதைக் கண்டு துக்கசாகரத்திலமிழ்ந்தான். பிலேயராம் இஸ்ரவேலரைச் சுடிக்ஞம்படியாகப் போகிறபோது, வழியிலே உருவின பட்டயத்தைக் கையிலேந்தி நிற்கிற தேவதூதனைக் கண்டு பயந்து நடுங்கினான். தன் ஜீவினை இழந்துபோகாதபடிக்கே தன் குற்றத்தை யொத்துக்கொண்டான். தன் பாவத்தைப் பற்றிய மெய்யான மனந்திரும்புதல் அவனிடத்திலிருந்ததில்லை. தான் முன்கொண்டிருந்த எண்ணத்தையும் அவன் மாற்றவில்லை. பாவத்தின் பேரில் அருவருப்பும் அவனுக்கிருக்கவில்லை.

யூதாஸ்காரியோத்து தன்னுடைய கர்த்தரைக் காட்டிக் கொடுத்த கொஞ்சேரத்துக்குப்பின், “குற்ற

மில்லாத இரத்தத்தை நான் காட்டிக் கொடுத்ததினால் பாவஞ் செய்தேன்” (மத். 27 : 4) என்று அங்க லாய்த்தான். பயங்கமான நியாயத் தீர்ப்பையும் கொடிய ஆக்கிணையையுமடையவேண்டுமே என்று அவ னுடைய குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்தபடியா லும், தண்டனையின் அகோரம் பலமாய்க் காணப் பட்டபடியாலுந்தான் தன் பாவத்தை அறிக்கையிட் டான். அவன் பாவத்தினால் அவனுக்கு வந்த பலன் நடுக்கமும் பயமுந்தானே யொழிய வேறல்ல. அவ னுடைய உள்ளான இருதயத்திலே இஸ்வேலின் பரி சுத்தரை மறுதலித்து, குற்றமற்ற தேவனுடைய குமா ரணக்காட்டிக் கொடுத்தேனே என்கிற மனவேதனை யும் நடுங்குண்ட இருதயமும் அவனுக்கிருந்ததே யில்லை. பார்வோன் தேவனால் வாதிக்கப்படுகையில் தண்டனையின்மேல் தண்டனையடையாதபடி தப்பித் துக் கொள்வதற்காகவே தன் பாவத்தை ஒத்துக் கொண்டான்; வாதைகள் நின்றபோதோ வானவரோடு எதிர்த்து நின்றான். மேலே கூறிய பாவ அறிக்கை யாவும் பாவத்தின் பலனாகிய தண்டனைக்குப் பயந்ததே யொழிய பாவத்துக்காகவுண்டான சரியான துக்க மல்ல.

மேய்யான மனத்தீர்ப்புதல்.

பாவியின் இருதயமானது தேவாலயின் வல்ல மைக்குக் கீழ்ப்படியும்போதுதான், அவனுடைய மன சாட்சி தெளிவடைந்து, வானலோகத்திலும் பூலோ கத்திலுமுள்ள தேவனுடைய அசாட்சியின் அஸ்தி பரமான அவருடைய பரிசுத்த நியாயப்பிரமாணத்

தின் ஆழத்தையும் பரிசுத்தத்தையுங்குறித்துக் கொஞ் சமறிந்து கொள்ளுகிறான். “உலகத்திலே வந்து ஓவ் வொரு மனுஷனையும் பிரகாசிப்பிக்கிற ஒளியே” (யோ. 1 : 9). ஆத்துமாவிலுள்ள உள்ளான அறைகளைப் பிரகாசிப்பித்து, அந்தாங்கத்திலே மறைந்து கிடக்கிற காரியங்களை வெளிப்படுத்துகிறது. பாவ உணர்ச்சி மனதையும் இருதயத்தையும் பற்றிக்கொள்ளுகிற துண்டு. பரிபரணவன் எகோவாவின் நீதியைக் குறித்த அறிவையுடையவனாய், இருதயங்களை ஆராய்ந் தறிசிறவுருக்கு முன்னிலையில், தன் சொந்த பாவத்தை யும் அசுத்தத்தையுங் கண்டு பயந்து நடுங்குகிறான். தேவனுடைய அன்பையும், பரிசுத்தத்தின் மாட்சிமை யையும், சித்தசுத்தத்தின் சுந்தோஷத்தையும் பார்த்து, தானும் சுத்தமாகவேண்டுமென்று வாஞ்சித்து, வான வரோடு ஐக்கியமாகத் தன்னை முழுவதுமாய் ஒப்ப டைக்கிறான்.

தாவீது பாவத்தில் விழுந்தபின் செய்த ஜெபமே பாவத்துக்காகவுண்டான மெய்யான துக்கத்தின் தன் மையைக் காட்டுந் திருஷ்டாந்தம். இவனுடைய மனந் திரும்புதல் உண்மையும் ஆழமுமாயிருந்தது. போக் குச்சொல்லித் தன் பாவத்தை மறைத்துக் கொள்வ தற்கு யாதொரு முயற்சியுந் செய்ததில்லை. பயங்கா மான நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள விரு ப்பமில்லாமலிருக்கும்படி தன் ஜெபத்திலே ஏவப்பட்ட டான். தாவீது தன் மீறுதலின் பெருக்கத்தையும், தன் ஆத்துமா தீட்டானதையும் கண்டான். தன் பாவ த்தை அருவருத்தான். பாவ மன்னிப்புக்காக மாத்திரம்

ஜெபிக்காமல், இருதய சுத்திகரிப்புக்காகவும் வேண்டிக்கொண்டான். பரிசுத்தத்தின் சந்தோஷத்தைப்படையவும், தேவனோடு ஐக்கியப்படவும், அவரோடு இசைந்திருக்கவும் வாஞ்சித்தான். அவன் இருதயத்தின் வாஞ்சை பென்னவென்றால் :—

எவனுடைய மீறுதல் மன்னிக்கப்பட்டதோ, எவனுடைய பாவம் மூடப்பட்டதோ, அவன் பாக்கியவான். எவனுடைய அக்கிரமத்தைக் கர்த்தர் எண்ணி நிரூபிக்கிறோ, எவனுடைய ஆவியில் கபடமில்லாதிருக்கிறதோ, அவன் பாக்கியவான்” சங். 32:1, 2.

தேவனே, உமது கிருபையின்படி எனக்கு இரங்கும், உமது மிகுந்த இரக்கங்களின்படி என் மீறுதல்கள் நீங்க என்னைச் சுத்திகரியும். என் அக்கிரமம் நீங்க என்னை முற்றிலுங் கழுவி, என் பாவமற என்னைச் சுத்திகரியும். என் மீறுதல்களை நான் அறிந்திருக்கிறேன்; என் பாவம் எப்பொழுதும் எனக்கு முன்பாக நிற்கிறது. தேவரீர் ஒருவருக்கே விரோதமாக நான் பாவஞ் செய்து, உமது கண்களுக்கு முன்பாகப் பொல்லாங்கானதை நடப்பித்தேன். நீர் பேசும்போது உம்முடைய நீதி விளங்கவும், நீர் சிபாயந்தீர்க்கும்போது உம்முடைய பரிசுத்தம் விளங்கவும் இதை அறிக்கையிடுகிறேன்.

இதோ, நான் தூர்க்குணத்தில் உருவானேன்; என் தாய் என்னைப் பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள். இதோ, உள்ளத்தில் உண்மையிருக்க விரும்புகிறீர்; அந்தக்காணத்தில் ஞானத்தை எனக்குத் தெரியப்படுத்துவீர். நீர் என்னை சுசோப்பினால் சுத்திகரியும், அப்

பொழுது நான் சுத்தமாவேன், என்னைக் கழுவியருளும், அப்பொழுது நான் உறைந்த மனமயிலும் வெண்மைபாவேன். நான் சந்தோஷமும் மகிழ்ச்சியும் கெட்கும்படிசெய்யும், அப்பொழுது நீர் கொடுக்கின எலும்புகள் களிகூறும்.

என் பாவங்களைப் பாராதபடிக்கு நீர் உமது முகத்தை மறைத்து, என் அக்கிரமங்களை பெல்லாம் நீக்கியருளும். தேவனே, சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும், நிலைவரமான ஆவியை என் உள்ளத்திலே புதுப்பியும். உமது சமூகத்தையிட்டு என்னைத் தள்ளாமலும், உமது பரிசுத்த ஆவியை என்விடத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளாமலுமிரும். உமது இரட்சணிபத்தின் சந்தோஷத்தைத் திரும்பவும் எனக்குத் தந்து, உற்சாகமான ஆவி என்னைத் தாங்கும்படி செய்யும்.

அப்பொழுது பாதகருக்கு உமது வழிகளை உபதேசிப்பேன்; பாவிகள் உம்மிடத்தில் மனந்திரும்புவார்கள். தேவனே, என்னை இரட்சிக்குந் தேவனே, இரத்தப் பழிகளுக்கு என்னை நீங்கலாக்கியிடும்; அப்பொழுது என் ராவு உம்முடைய நீதியைக் கெம்பிரமாய்ப் பாடும்.” (சங். 51: 1-14) என்பதே.

இதைப் போன்ற ஓர் மனந்திரும்புதலை நாம் நாமே செய்து முடிக்கக் கூடாதவர்களாயிருக்கிறோம். உன்னதத்துக்கேறி, மனுஷருக்கு வாங்களை யளிக்கிற கிறிஸ்துவிடத்திலே மார்திரம், இது கிடைக்குமெயொழிய வேறொருவரிடத்திலுங் கிடையாது.

அநேகர் பிசுபிப்போகிற ஓர் விஷயமிங்கே யுண்டு; ஆயினும், கிறிஸ்து அவர்களுக்குப் புரிய விரும்புகிற உதவியைப் பெற்றுக்கொள்ள தவறிப்போகிறார்கள். தாங்கள் முதலில் மனந்திரும்பினாலன்றி கிறிஸ்துவன் டை சேரலாகாதென்றும், மனந்திரும்புதல் தங்கள் பாவமன்னிப்புக்கு வழியை ஆபத்தம்பண்ணுகிறதென்றும் பலர் நினைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்: பாவ மன்னிப்புக்கு முன் மனந்திரும்புதல் உண்டாகவேண்டுமென்பது வாஸ்தவந்தான்; ஏனெனில், நருங்குண்டதும் நொறுங்குண்டதுமான இருதயமே ஓர் மீட்பர் அவதூயம் என்று உணர்ந்துகொள்ளும், அப்படியிருக்க, பாவியானவன் கர்த்தராகிய இயேசுவன் டை வருவதற்குமுன்னே மனந்திரும்புதலுக்கென்று காத்திருக்கவேண்டுமா? பாவிக்கும் மீட்பருக்குமிடையில் மனந்திரும்புதல் ஓர் இடையூறு இருக்கவேண்டுமோ?

கிறிஸ்துவின் அழைப்பைக் கவனிக்குமுன் பாவியானவன் மனந்திரும்பவேண்டும் என்று சத்தியவேதம் போதிக்கிறதில்லை. “வருத்தப்பட்டுப் பாஞ்சுமக்கிறவர்களே, நீங்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள், நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன்.” மத். 11: 28. உண்மைபான மனந்திரும்புதலுக்கு நடத்துவது, கிறிஸ்துவிலிருந்து புறப்படுகிற வல்லமைதான். “இஸ்ரவேலுக்கு மனந்திரும்புதலையும் பாவ மன்னிப்பையும் அருளுகிறதற்காக, அவரை அபிபூதியாகவும் இரட்சகராகவும் தமது வலது கரத்தினாலே உபர்த்தினார்.” அப். 5: 31 என்று அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு இஸ்ரவேலருக்குச் சாஷ்பாகக் கொடுத்த வாக்கு

மூலத்தில் தெளிவாய் இக்காரியத்தை விளங்கப் பண்ணியிருக்கிறார். கிறிஸ்துவின் ஆவியின்றி நமக்கு மனந்திரும்புதல் கிடைப்பாது. கிறிஸ்துவை யல்லாமல் நமக்குப் பாவமன்னிப்பில்லாததுபோல், அவரே ஒவ்வோர் சரியான ஏதுவுக்குங் காரண கர்த்தாவாயிருக்கிறார். அவர் ஒருவரே பாவத்தை வெறுக்கும் வெறுப்பை நமது இருதயத்தில் நாட்டக்கூடியவர். சத்தியத்தையும் சத்தத்தையும் நாடுகிற நாட்டமும், நமது பாவ சபாவத்தை உணருகிற உணர்ச்சியும் நமக்குள்ளே உண்டாகையில், அது நமது இருதயத்தில் நடக்கும் அவருடைய ஆவியின் கிரியை என்பதற்கு ஏற்ற ஓர் அத்தாட்சியாகும்.

“நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்படும்போது எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக்கொள்வேன்,” (யோவா. 12: 32) என்று இயேசு திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார். உலகத்தின் பாவங்களுக்காக மீட்பர் மரிக்கிறதாய் பாவிகளுக்கு கிறிஸ்து வெளிப்படுத்தப்படவேண்டும். தேவனுடைய குமாரனை கல்வாரிச் சிலுவையில் நோக்கும்போது, இரட்சிப்பின் இரகசியம் நம்முடைய மனதுக்குப் புலப்படத் தொடங்குகிறது. தேவதயவும் நம்மை குணப்படுத்தி எலகிறது. பாவிகளுக்காக அவர் அடைந்த மாணத்தில் நாம் கிரகிக்கக் கூடாத ஓர் அதிசயமான அன்பை கிறிஸ்து விளங்கச் செய்திருக்கிறார். ஒருவன் தன்னைப் பாவியாகப் பாவித்து, இந்த அன்பைப் பற்றிக்கொள்ளுகையில் அது இருதயத்தை இளகச்செய்து, மனதை உறுத்தி, ஆத்மாவிலே அதுதாபத்தை எழுப்பி விடுகிறது.

கிறிஸ்துவன் டை இழுக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று தங்கள் மனச்சாட்சி அறியுமுன்னே மனிதர் தங்கள் பாவ வழிகளைக் குறித்துச் சிலவேளை வெட்கமடைந்து, தங்கள் கேடான வழக்கங்களை விட்டு விடுவது மெய்தான். ஆயினும், நன்மைக் கடைபிடிக்க வேண்டுமென்கிற பூரணவாஞ்சையினால், தங்களைச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்ள முயற்சிக்கும் போதெல்லாம், கிறிஸ்துவின் வல்லமையே அவர்களை வலுவாய் அவரண்டை இழுக்கிறது. தங்கள் ஆத்துமாவில் நடக்கிற வேலையின் இரகசியத்தை அறியாதிருக்கிறபோதே, அவர்கள் மனச்சாட்சி உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய வெளியாகக் ஜீவியம் சீரடைகிறது. தங்கள் பாவங்கள் பீறின கிறிஸ்துவைச் சிலுவையிலே அவர்கள் நோக்கப் பார்க்கத்தக்கதாக, அவர் அவர்களுண்டையில் கிடிக்ச்சேர்கிறார்; அப்போதுதான் நியாயப் பிரமாணத்தை மீறுகிறது பாவம் என்று அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். தங்கள் ஜீவியத்தில் நடத்தின துன்மார்க்கமும், ஆத்துமாவிலே ஆழமாய்ப் பதிந்து கிடக்கிற பாவமும், அவர்களுக்கு வெளியாக்கப்படுகிறது. கிறிஸ்துவின் நீதியில் சில பாவங்களை உணரத் தொடங்கி, அதின் அகோக் கொடுமையினின்று, மீட்கப்படுவதற்காக இவ்வித பலி வேண்டியதற்கு பாவமா காரணம்? என்றும், இந்த அன்பும், பாடும், தாழ்வும், நாம் அழிந்து போகாமல் தீர்திய ஜீவனை அடைவதற்கு வேண்டியதாக விருந்ததா? என்றும் மூலாபிக்கிறார்கள்.

பாவியானவன் இந்த அன்பை அல்லத்தட்டி, வெறுத்து கிறிஸ்துவன் டை நெருங்க மறுக்கலாம். அவன் விரோதித்து மறுக்காவிட்டால் கிறிஸ்துவினிடத்தில் இழுக்கப்படுவான். தேவனுடைய அருமைக்குமானின் பாடுகளுக்குக் காரணமாயிருந்த தன் பாவங்களுக்காக மனந்திரும்புவதினால் இரட்சிப்பின் வழியைக்காட்டுமறிவு சிலுவையின் தாளண்டையில் நடத்தும்.

இயற்கைப் பொருளை நடத்துகிற அந்த திருவுளம் மனிதருடைய இருதயத்திலே இல்லாத ஏதோ ஓர் காரியத்தை வாஞ்சிக்கச்சொல்லவொண்ணா வண்ணம் எவ்விடுகிறது. இந்த ஏக்கத்தை பூலோகத்திலுள்ள காரியங்கள் தீர்க்கவே தீர்க்காது, தேவாலயாளவர் சமாதானமும் இளைப்பாறுதலுமாகிய கிறிஸ்துவின் சிருபைபையும், பரிசுத்தத்தின் சுந்தோஷத்தையுங் கொடுக்கக்கூடிய அந்தக் காரியங்களை மாத்திரம் வாஞ்சிக்கும்படி அவர்களைப் பரிந்து பேசுகிறார். நம்முடைய இரட்சகர் காணப்படுகிறதும் காணப்படாததுமான சத்துவங்களின் மூலமாய், மனிதருடைய மனதைத் திருப்தி செய்யாத பாவச் சுந்தோஷத்தினின்று விடுவிக்க, அவருக்குள் அவர்களுடையதாயிருக்கிற அளவற்ற ஆசீர்வாதத்தைக் கவர்துகொள்ளும் வேலையை இடைவிடாது செய்துகொண்டேயிருக்கிறார். இவ்வுலகத்திலே ஓட்டைத் தொட்டியிலிருந்து தாகந்திரத் தண்ணீர் குடிப்பதற்கு வீணாய்த் தேடியுக்கிற இந்த எல்லா ஆத்துமாக்களுக்கும், திவ்விய வாசகனாகிய யோவான் மூலமாய் அவர் அருளிச்

செய்திருக்கிற ஆறுதலான வாசகமாவது:— “தாசுமாயிருக்கிறவன் வரக்கடவன், விருப்பமுள்ளவன் ஜீவத் தண்ணீரை இலவசமாய் வாங்கிக் கொள்ளக்கடவன்” (வெளி. 22: 17) என்பதே.

இவ்வுலகங் கொடுக்கக் கூடாததைப் பார்க்கிலும் மேலான காரியத்தை, வாஞ்சிக்கிற இருதயத்தையுடைய நீ, உனக்குள்ளிருக்கிற வாஞ்சையானது உன் ஆத்துமாவோடு பேசுகிற தேவனுடைய சத்தம் என்று அறிந்துகொள்வாயாக. தேவன் தம்முடைய அவதார அன்பினாலும், பூரண பரிசுத்தத்தினாலும், கிறிஸ்துவை உனக்கு வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், உனக்கு மனந்திரும்புதலை அருளுவதற்காகவும் அவரை வேண்டிக்கொள்வாயாக. இரட்சகருடைய ஜீவியத்தில் தேவனுடைய தியாயப்பிரமாணத்தின் ஆதாரமாகிய தேவனிடத்திலும், மனிதரிடத்திலும் அன்புக்கருவது, திட்டமாய்த் திருஷ்டார்த்தப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பரோபகாரம், தன்னையமற்ற அன்பு இவைகளே அவருடைய ஆத்மீக ஜீவியமாயிருந்தது. நாம் அவரை நோக்கிப் பார்க்கையில் இரட்சகருடைய திவ்விய ஒளி நம்மேல் விசுவதைக் காண்கிறதுபோல் நம்முடைய இருதயத்திலுள்ள பாவக்குணத்தையுங் காணலாம்.

நம்முடைய வெளியாங்க ஜீவியம் சீராயிருப்பினால், நமது ஜீவியமுழுவதும் துப்புரவானதென்று நிக் கொடுக்கையப்போல நம்மை நாமே மெச்சிக்கொண்டு, சாதாரண பாவி தேவ சமூகத்தில் தன் இருதயத்தை தாழ்த்தவேண்டுமேயொழிய, நாம் அப்படிச் செய்ய அவசியமில்லையென்று நினைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால்

கிறிஸ்துவின் ஜோதி நம்முடைய ஆத்துமாவிலே காந்தியாய்ப் பிரகாசிக்கும்போது, நாம் எவ்வளவு அகசியமாயிருக்கிறோம் என்று அறிந்துகொள்வோம். தன் நேசம் தேவனுக்கு அருவருப்பானது என்றும், நம்முடைய ஜீவியத்தையடுத்த ஒவ்வொரு கிரியையையும் அது தீட்டுப்படுத்துகிறதென்றும் உணர்ந்துகொள்வோம். அப்போதுதான் நம்முடைய நீதி அழுக்கான கந்தையென்றும், கிறிஸ்துவின் இரத்தம் டாத்திரம் நமது பாவத்தீட்டைக் கழுவக்கூடுமென்றும், நம்முடைய இருதயத்தை அவர் தமது திருச்சாயலுக்கொப்பாய் புதிதாக்குவார் என்றும் அறிந்துகொள்வோம்.

தேவ மகிமையின் ஒரே கதிரும், கிறிஸ்துவின் பரிசுத்த ஜோதியும் ஆத்துமாவுக்கூடே சென்று, அதிலுள்ள தீட்டின் ஒவ்வொரு கறையையுந் தெளிவாகக் காட்டி, மனநோவை அதிகரிக்கச் செய்கிறது. மனுஷிக் சபாவத்திலுள்ள ஒவ்வொரு குறையையும், உணக்கையையும் வெளிபாக்குகிறது. தூரணசகனையும், இருதயத்திலுள்ள அவநம்பிக்கையையும், உத்கொளின் அசங்கியத்தையும் பிரத்தியகூடமாகப் பார்க்கும்படி செய்கிறது. அவபக்தியாய் நடக்கிற பாவியனுடைய கிரியைகள் தேவனுடைய கற்பனைகளை மீறுகிறதாக அவனுக்குக் காட்டுகின்றன. தேவாவியானவர் அவனை ஆராய்ந்தறியுங் காலத்தில், ஐயையோ, நான் தெய்வ துரோகியானேனென்று மாரடித்துப் புலம்பி, அன்புற்று வருந்துவான். கிறிஸ்துவனிற்கிருக்கும் தூய்மையையும், அவரிடத்தில் இலக்கும் களங்கமற்ற

சுபர்வ லட்சணத்தையுங் கண்ணுற்றுத் தன்னைத்தான் வெறுத்துக்கொள்வான்.

திர்க்கதரிசியாகிய தானியேல் தன்னண்ணை வந்திருந்த தேவனுதனைச் சுற்றி மகிமை குழிந்திருந்ததைக் கண்ட தரிசனத்தில், தான் பெலனற்றுத் திடனற்றுப் போனதையறிந்து பயந்து நடுங்கினான். இந்த ஆச்சரியக் காட்சியினால் தனக்கு நேரிட்டதைப்பற்றி, “என் பெலனெல்லாம் போயிற்று; என் உருவம்மாறி வாடிப்போயிற்று; திடனற்றுப் போனேன்” (தானி. 10: 8) என்று சொல்லுகிறான். இவ்வாறு உணர்த்தப்பட்ட ஆத்துமா தன் சுய நயத்தை வெறுத்துத் தள்ளும், சுயநேயத்தை அருவருக்கும்; இயேசுகிறிஸ்துவின் புண்ணியமாகிய நீதியின் மூலமாய்த் தேவ கட்டளைக்கும், கிறிஸ்துவின் லட்சணத்துக்கும் பொருந்தியிருக்கிற சுத்க இருதயத்தையே நாடித் தேடும்.

பவுல் தன் வெளியாங்க கிரியைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தபோது, “நியாயப்பிரமாணத்திற்குரிய நீதியின்படி குற்றஞ்சாட்டப்படாதவன்” (ரோ. 3: 6) என்று சொல்லுகிறான். நியாயப்பிரமாணத்திற்குரிய ஆவியின் லட்சணம் அவனிடத்தில் வெளியானபோதோ, தான் பாவி என்று கண்டான். மனிதர் வெளியாங்க ஜீவியத்தைப் பார்க்கிறபடி நியாயப்பிரமாணத்தின் அட்சரத்தினாலே நியாயநீர்க்கப்பட்டு, பாவத்துக்கு விலகியிருந்தான். பரிசுத்த கற்பனைகளின் ஆழத்தை எட்டிப்பார்த்தபோதோ, தேவன் பரிசுத்தவாழ்வு தன்னைப்பார்த்து, மனத்தாழ்மையாக் குனிந்து பணிந்து, தன் பாவத்தோஷத்தை அறிக்கை

யிட்டான். “முன்னே நியாயப்பிரமாணமில்லாதவனாயிருந்தபோது நான் ஜீவனுள்ளவனாயிருந்தேன்; கற்பனை வந்தபோது பாவம் உயிர்கொண்டது, நான் மரித்தவனானேன்.” (ரோமர் 7: 9) என்று புலம்புகிறான். நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவிக்குரிய தன்மையைக் கண்டபோது, பாவமானது அதின் தற்சொருபமாகிய பயங்கர கோலத்தில் காணப்பட்டது. தன்னைப் பற்றிக்கொண்டிருந்த ஆங்காரமான எண்ணமுந் தொலைந்தது.

தேவன் பாவங்களெல்லாவற்றையும் ஒரேயளவாய் மதிக்கிறதில்லை. மனிதனை எவ்வாறு எடைபோட்டு வைத்திருக்கிறாரோ அவ்வாறே அவருடைய பார்வையில் பாவத்தின் அளவையும் கிறுத்துவைத்திருக்கிறார். மனிதருடைய பார்வையில் எந்தக்கெட்ட நடத்தையும் வெகு அற்பமாய்த் தோன்றினாலும், ஒரு பாவமாவது தேவனுடைய பார்வையில் சின்னதாகக் காணப்படுகிறதில்லை. மனிதருடைய தீர்ப்பு பச்சுபாதமும் குறைவுமுள்ளது, தேவனோ எல்லாக்காரியத்தையும் இருக்கிறபடியே சீர்தூக்கிப் பார்க்கிறார். பொறுமை, தற்சநேகம், மாம்ச இச்சை முதலிய அந்தாங்க பாவமுள்ளவர்களைக் கண்டிக்கிறவர்கள் வெகு சொற்பம். வெளியாங்கமாய்க் குடித்து வெறிக்கிறவனை பூலோகத்தார் அவமதித்து, அவனுடைய கொடிய பாவத்தினிமித்தம் பாலோகத்திலும் அவனுக்கு இடங்கடையாமல் தள்ளி விடப்படுவான் என்று சொல்லிக் கொள்வார் பலர். தேவனுடைய பரோபகார லட்சணத்துக்கும், பரிசுத்தவான்களுடைய வெறுப்பின்

ஜீவியத்துக்கும், இந்தப்பாவக் குணங்கள் முற்றும் விரோதமாயிருக்கின்றபடியால், அவருக்கு அதிகவருத்தத்தை யுண்டாக்குகிறவைகளாயிருக்கின்றன. கொடிய பாவங்களில் ஒன்றில் சிக்கி, அதிலே விழுந்து கிடக்கிற ஒருவன், வெட்கத்தையும் நஷ்டத்தையும், வறுமையையும் மடைந்து, துன்பமும் கோத்திலும், கிறிஸ்துவின் உன்னத கிருபையின் அவசியத்தை உணரக்கூடும். பெருமையானது ஒருவனுடைய குறைவைக் காணவொட்டாமல், கிறிஸ்துவுக்கும் அவர் அருள் விருக்கும் ஆசீர்வாதங்களுக்கும் அவன் இருதயத்தை முழுவதும் அடைத்துப் போகிறது.

“தேவனே, பாவிபாகிய என்மேல் கிருபையாயிரும்” லூக். 18: 13 என்று ஜெபித்த அந்த ஏழை ஆயக்காரன் தன்னை மகா துன்மார்க்கன் என்றும், மற்றவர்களும் தன்னை அப்படியே தீர்த்திருக்கிறார்கள் என்றும் உணர்ந்தான். ஆயினும், அவன் தன் குறைவைக் கண்டு, பாவ பாதத்தையும் வெட்கத்தையும் சுமந்தவனாய், தேவசமூகத்திலே வந்து, அவருடைய இரக்கத்துக்காகக் கெஞ்சுகிறான். தேவாவியனுடைய கிருபை நிறைந்த கிரியையை அவனுக்குள் நடப்பிப்பதற்கும், பாவத்தின் வல்லமையினின்று அவனை விடுவிப்பதற்கும், அவனுடைய இருதயம் திறந்திருந்தது. பரிசேயனுடைய பெருமையும் சுய நீதியும் நிறைந்த ஜெபமானது பரிசுத்தாவியினுடைய கிரியையை நடப்பிக்கக் கூடாதபடி அவருக்கு விரோதமாய் அவனுடைய இருதயம் அடைபட்டிருந்ததெனக் காட்டினது. தேவனை விட்டுத் தூரமாய் விலகியிருந்ததினாலேதான், அவரு

டைய பூரண பரிசுத்தத்திற்கும் தன் இருதயத்திலுள்ள தீட்டான பாவங்களுக்கும் பெரிய வித்தியாசமிருக்கிறதென்றுணர்வில்லை. தனக்கு அவசியமானது இன்னதென்று இவன் கண்டுகொள்ளாததினாலே, ஒரு நன்மையையும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆதலால் நீ உன் பாவக்குணத்தைப் பார்ப்பாயாகில், உடனே அதினின்று விலகிக்கொள்ள தாமதஞ் செய்யாதிருப்பாயாக. பரிசுத்தமுள்ள கிறிஸ்துவன்னைச் சேருவதற்கு நாங்கள் போக்கமூலவென்றெண்ணி, சோரம் போகிறவர்கள் எத்தனை ஏராளம். உன் சுய முயற்சியினாலும், நற்கிரியைகளினாலும் போக்கியனாகலாம் என்மென்னுகொளையோ; “ஏத்திலோப்பியன் தன் தேவனையும், சிவியத்தின் தன் புள்ளியையும் மாற்றக் கூடுமோ? கூடுமானால்: தீமை செய்யப்பழகின நீயும் நன்மை செய்யக்கூடும்;” எரே. 13: 23. நடக்குச் சகாயம் தேவனிடத்தில் மாத்திரமுண்டு. நாம் ஓர் பிசஸ்தாபமான பலத்த கொள்கைக்காகவும், உத்தம சமயத்திற்காவும், பரிசுத்த நடக்கையுடையவர்களுக்காகவும் காத்திருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், இந்த விஷயத்தில் மணிதர் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. நாம் எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படியே கிறிஸ்துவன்னைப் போய்ச் சேரவேண்டும்.

மேலும், தேவன் அன்பும், இரக்கமும், சாந்தமும், நீடிய பொறுமையும் மிகுந்தவரானபடியால் தம்முடைய கிருபையை அடையாதபடி தள்ளுண்டு போனவர்களை அவர் ஒரு போதும் கைவிடமாட்டார் என்மெண்ணி ஒருவனும் தன்னைத் தான் வஞ்சித்துக்கொள்

ளாதிருப்பானாக. பாவத்தின்மேல் பாவத்தைச் செய் ததினாலுண்டாயிருக்கிற பாவப் பெருக்கம் சிலுவையின் வெளிச்சத்திலே மாத்திரம் அளவிடக்கூடும். தேவன் நன்மை மிகுத்தவராதலால் பாவியைத் தள்ளார் என்கிற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் எழும்பும் போது கல்வாரியையே நோக்குவானாக. ஏனெனில், மனிதர் இரட்சிப்படைவதற்கு வேறு வழியில்லாமையாலும், தீட்டுப்படுத்தும் பாவ வல்லமையினின்று மனுக்குலத்தைத் தப்பிவிடக்கூடும், பரிசுத்தரோடு மறுபடியும் அவர்களை ஐக்கியப்படுத்தவும், இந்த பாவியைத் தவிரவேறு புகலில்லாமையாலும், ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் திரும்பவும் அவர்கள் பங்கடையக் கூடாமையாலும், கீழ்ப்படியாதவர்களின் அக்கரமத்தை கிறிஸ்து தம்மேல் சுமந்துகொண்டதினாலும், பாவிக்குட்படுத்தலாக அவர் பாடனுப்பித்துத் தீர்த்தார். தேவ குமாரனுடைய இந்த அரிய அன்பும், வேதனை நிறைந்த பாடும், நிரந்தரமான மாணமுமாகிய இவையாவும், பயங்கரமான பாவத்தின் அகோரத்தையும் மிகுதியையுமே காட்டுகின்றன. இன்னும் அவைகள் நம்முடைய ஆத்துமாவைக் கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்படைப்பதினாலே யல்லாமல், பாவத்தின் வல்லமையினின்று தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லையென்றும், உத்தம ஜீவியஞ்செய்ய நம்பிக்கை யில்லையென்றும் தெரிவிக்கின்றன.

தங்கள் பாவங்களுக்காக மணஸ்தாபப்பட்டு அதை தள்ளிவிடாதவர்கள், சில சமயங்களில் “அவர்களைப் போல நானும் யோக்கியனாயிருக்கிறேன்” என்று பேர்க் கிறிஸ்தவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி, “நாங்களே போக்குச்

சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். என்னுடைய ஜீவியத்திலிருக்கிறதை விட அவர்களுடைய நடத்தையிலே, சுய வெறுப்பும், தெளிந்த புத்தியும், விழிப்பும் விசேஷமாயில்லை. என்னிடத்திலிருக்கிறபடியே ஆசாபாசங்களும், சுற்றின்ப அபேட்சையும், தற்புகழ்ச்சியும், அவர்களிடத்திலுமுண்டு. இவ்வாறு அவர்கள் பிறருடைய பாவங்குற்றங்களையே தங்களுக்கு ஒரு போக்காகப் பேசி, தங்களுடைய கடமையை நிறைவேற்றக் கவலைற்றுப் போகிறார்கள். மற்றவர்களுடைய பாவங்களும் குறைகளும் வேறெவருக்கும் போக்காகமாட்டாது; ஏனென்றால் கர்த்தராகிய ஆண்டவர் மனுக்குலத்தாகிய நமக்கு மனிதருடைய குற்றங்களையும் பாவங்களையும் மாதிரியாகக் கொடாமல், கரை நிரைபற்ற தமது திருக்குமாரனையே நமக்கு உத்தம மாதிரியாக அருளிச் செய்திருக்கிறார். பேர்க் கிறிஸ்தவர்களுடைய ஒழுங்கினமான நடத்தையைக் குறித்து ஆவலாதி சொல்லுகிறவர்கள் தங்களே பரிசுத்த ஜீவியஞ்செய்து உத்தமமாதிரியைக் காட்டவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். கிறிஸ்தவன் இருக்கவேண்டிய நிலைமையைக் குறித்து அவர்கள் மேலான எண்ணமுடையவர்களாயிருப்பார்களே யானால், அவர்களுடைய பாவம் அவ்வளவு பெரிதாயிராதல்லவா? சரிபானது இன்னதென்று அவர்கள் அறிந்திருந்தாலும் அதைச் செய்வதற்கு உடன்படி கிறதில்லை.

காலதாமதஞ்செய்வதைக் குறித்து நாம் எச்சரிக்கையாயிருப்பது நன்மை. பாவங்களைத் தொலைத்து விட்டு, கிறிஸ்துவின் மூலமாய்ச் சுத்த இருதயத்தைத்

தேடும் வேலையைக் கடத்திவைப்பது நன்றன்று. இவ் விஷயத்தில் ஆயிரம் ஆயிரமானவர்கள் தவிர்ப்போய், நித்திய நஷ்டத்துக்குள்ளாகிறார்கள். நம்முடைய ஜீவியத்தின் சருக்கத்தையும், அசிச்சயத்தையும் பற்றி இப்போது சொல்லப்புகாமல், தெவாவி பரிந்து பேசும் சத்தத்துக்கு இணங்கிப்போக தாமதிப்பதினாலும், பாவத்திலே ஜீவிக்க விரும்புவதினாலும், நமக்குப் பூரணமாய் விளங்காத அபாயமாகிய ஓர் பயங்கர விபத்து ஒன்றுண்டென்று சொல்லுவது தகும். அப்படிப்பட்டவர்கள் இப்படித் தாமதஞ் செய்வது இயல்பு. பாவத்தை நாம் மிக அற்பமென்றெண்ணி வந்திருந்தாலும், நித்திய நஷ்டத்தையடையவிருக்குங் காலத்தில் மாதிரும், ஐயையோ, மோசம் போனோமே என்று பரிதபிக்க நேரிடும். நாம் மேற்கொள்ளாதவைகள் எவைகளோ அவைகளை நம்மை மேற்கொண்டு, அதமாக்கி விட வழிதேடும்.

ஆதாம் ஏவாள் இருவரும் தேவன் விலக்கின மாத்கின் கணியைப் புசிக்கும் இந்த அற்பக்காரியத்தினால், அவர் சொல்லியபடி, காரியம் நடக்கப்போகிறதோ வென்றும், என்ன பிரமாதமிது : நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்றும், துணிந்து, அதைப் பிடுங்கிச் சாப்பிடத் தலைப்பட்டார்கள். இவர்கள் அற்பமென்றெண்ணின இந்தச் சின்னக்காரியமே அவர்கள் தேவனுடைய மாறாத பரிசுத்த கற்பனையை மீறுகிறதற்குக் காரணமாயிருந்தது. ஆம்! அது தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் ஊடே பெரிய பிளப்பையும் பிரிவினையையும் மூண்டாக்கிற்று. மாணமடைய மனுக்குலத்தாருக்கு

நேரே நிறந்துவிட்டது. இவ்வுலகத்தின் சர்வ சிருஷ்டிகளின் மீதும் சாபத்தையும், தூர்க்கதிரையும், சொல்லவொண்ணா தீர்ப்பந்தத்தையும் வருவித்ததே. தலைமுறை தலைமுறையாய் மண்ணுலகினின்று பெருமூச்சும், புலம்பலும் தொடர்ந்தேர்ச்சியாக வின்னுலகுக்கு ஏறிக்கொண்டேயிருக்கிறது. மனிதனுடைய கீழ்ப்படிபாமைபால் விளைந்த உபாதையினால்தான் சிருஷ்டிப்பணத்தும் பெருமூச்செறித்து, ஒருமிக்க பிரசவ வேதனை யடைந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. தேவனுக்கு, விரோதமாய் எதிர்த்ததினுண்டான தோஷத்தை வானலோகமும் உணர்ந்தது. தேவனுடைய கட்டளையை மீறினதினால், இழந்துபோனதை மீட்கும்படியாய்ச் செலுத்தப்பட்ட ஆச்சரிய பலிக்குக் கல்வாரிமேடு சிறந்த சின்னமாக வன்றும் கிளைத்திருந்தே. ஆகையால் பாவம் ஓர்ப்பக்காரியமந்தானென்றெண்ணி, என்னோதானேவென்று அசதியாயிராதிருப்போமாக.

கற்பனையை மீறிக் செய்கிற ஒவ்வொரு கிரியையும், கிறிஸ்துவின் கிருபையை பிராகரிக்கிற ஒவ்வொரு அசட்டையும், அதைச் செய்தவன் எவனோ அவனையே எதிர்த்துத்தாக்குகிறது. அது இருதயத்தைக் கடினப்படுத்தி, சித்தத்தை சீரழித்து, அறிவை மந்தப்படுத்தி, தெவாவியினுடைய உருக்கமான பரிந்து பேசுதலுக்குச் சம்மதிக்க இடங்கொடாதது மாதிரி மல்ல, இணங்கக் கூடாமலுமாக்கிவிடும்.

நங்கள் விரும்புகிறபோது தங்களுடைய தீமை யான வழியை மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்னும் எண்

ணத்தோடு அல்லதல்லோலமாய்க் குழம்பியிருக்கிற மனச்சாட்சியை அநேகர் சாந்தப்படுத்திக் கொள்வது முண்டு. இரக்கமான அழைப்பையும் அற்பமாயெண்ணி அவமதித்துச் செவியை அடைத்துக்கொள்ள எவ்வளவு கடினம். ஆயினும், மனச்சாட்சியோ அவர்களைத் திரும்பத்திரும்ப உறுத்திக்கொண்டேயிருக்கும். அப்பேர்க்கொத்தவர்கள் கிருபை நிறைந்த ஆவியை அவமதித்து, சாத்தான் பட்சத்தில் தங்கள் செல்வாக்கைப் பிரயோகித்தபின், பயங்கரமான கடைசி வேளையில் தங்கள் நடத்தைபை மாற்றிக் கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறார்கள். இது லேசான காரியமல்ல; எப்படியென்றால், பாவத்தை பொட்டிய அதுபவமும், அதைப் பற்றிய போந்த அறிவும் அவர்கள் ஜீவியத்தில் முழுவதும் உருப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறபடியால், கிறிஸ்துவின் சாயலை யடையவேண்டுமென்கிற விருப்பம் கிஞ்சிற்றேனும் இருக்கவே இராது.

நல்லொழுக்கத்திலிருந்து விழும் ஒருதவறுதலும், பாவமான ஒரு ஆசையுக்கூட இருதயத்தை நன்றாய்ப் பற்றிக் கொண்டு கடினப்படுத்தி விடுகிறபடியால், சுவிசேஷவல்லமை அங்கே கிரியை செய்யாதபடி, அதின் சத்துவத்தைக் கெடுத்துப் போடுகிறது. நம்முடைய இருதயத்திலே பாவத்துக்கு இளக்காரன் கொடுத்து அதைப் பரிபாலித்துவருவோமானால், தேவனுக்கு அவ்வித ஆத்துமாவின் பேரினிருக்கிற வெறுப்பு மிகுதியாய் மிஞ்சுகிடும். அவிச்வாசத்தை விரியத்தோடு பேசுகிறவனும், சத்திய வசனங்களைக் கவனிபாதவனும் தாங்கள் விதைத்ததையே பலனாக அறுப்

பார்களே யல்லாமல், வேறெந்த நன்மையையுமடையார்கள். “துன்மார்க்களை அவனுடைய அக்கிரமங்களே பிடித்துக்கொள்ளும், தன் பாவக் கயிறுகளால் கட்டப்படுவான்” (ரோ. 5: 22) என்னும் ஞானியின் வார்த்தைகளைப் பார்க்கலும், தீமையை வெறுத்து அரோசிக்கவேண்டுமென்பதற்கு இதைவிட வேறே பயங்கர எச்சரிப்பு வேதாகமும் முழுவதிலு மில்லை.

கிறிஸ்து பாவத்திலிருந்து நம்மை விடுதலையாக்க ஆபத்தமாயிருக்கிறார். நம்முடைய சித்தத்தையோ அவர் கட்டாயம் பண்ணுகிறதில்லை. பாவத்தைப் பிடிவாதமாய்ச் செப்கிறபடியால் சித்தமானது தீமையின் பேரில் பிரியக்கொண்டு, விடுதலை யடையவேண்டுமென்கிற விருப்பம் இல்லாமற் போய்விடுகிறது. அப்போது அவருடைய கிருபையை அக்கிரமிக்க மாட்டோம் என்று மறுத்தால், அவர் என்னதான் செய்யக்கூடும்? நாம் அவருடைய அன்பை தீர்மானமாய்த் தள்ளிவிட்டபடியால், நம்மை நாமே நாசமாக்கி யிருக்கிறோம். “இதோ, இப்பொழுதே அதுக்காக காலம், இப்பொழுதே இரட்சண்ணிய நாள்.” 2 கொரி. 6: 2. “ஆகையால், பரிசுத்தரளி சொல்லுகிறபடியே இன்று அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்பீர்களாகில், வனந்தாத்திலே கோபமுட்டினபோதும், சோதனை நாளிலும் நடந்தது போல, உங்கள் இருதயங்களைக் கடினப்படுத்தாதீர்கள்.” எபி. 3: 7, 8.

“மனுஷன் முகத்தைப் பார்ப்பான், கர்த்தரோ, இருதயத்தைப் பார்க்கிறார்.” 1 சாமு. 16: 7. எனென்றால், அவர் மனிதருடைய இருதயம் ஒன்றுக்கொன்று

ஒவ்வாத சந்தேகாவழமும் துக்கமும் மிகுந்தது என்றும், அசுத்தம், வஞ்சனை முதலிய துர்க்கருத்தியங்களுக்கு உறைவிடமாயும், மனம்போன போக்கெல்லாம் திரிந்து அலைந்து, தீட்டாக்கிக்கொள்ளுகிற தென்றும் பார்க்கிறார். தேவனுக்கு மனிதருடைய இருதயத்தின் யோசனைகளும், அந்தரங்கங்களும் நன்றாய்த் தெரியும். ஆகையால் சங்கீதக்காரன் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்க்கிற இதவனுக்கு நேரே தன் இருதய அறைகளைத் திறந்துவிட்டு, “தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து என் இருதயத்தை அறிந்துகொள்ளும்; என்னைச் சோதித்து, என் சிந்தனைகளை அறிந்துகொள்ளும்; வேதனை உண்டாக்கும் வழி என்னிடத்தில் உண்டோ என்று பார்த்து, சித்திய வழியிலே என்னை நடத்தும்” (சங். 139: 23, 24) என்று அங்கலாய்த்து மன்றாடினது போல கறைப்பட்டு தீட்டாயிருக்கிற உன் ஆத்துமா வோடுகூட அவரண்டை சேர்வாயாக.

அநேகர் இருதயம் சுத்திகரிக்கப்படாமல், தெய்வ பக்தியின் வேஷமாகிய புத்தியூர்வமான மார்க்கத்தை யே அதுசரித்துவருகிறார்கள். ஆனால் “சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும் நிலைவரமான, ஆவியை என் உள்ளத்திலே புதுப்பியும்” (சங். 51: 10) என்பதே உன்னுடைய ஜெபமாயிருக்கவேண்டும். உன் இருதயத்தை நீயே ஆராய்ச்சிசெய்து, அதின் நிலைமையை அறிந்துகொள்வாயாக. சாவுக்கேதுவான உன் ஜீவன் ஊனப்படுமானால், எவ்வளவு அக்கரையோடே அதைக் காப்பாற்ற முயற்சி யெடுத்துக்கொள்வாயோ, அவ்வளவு ஊக்கத்தோடே உன் இருதயமும் கறைப்படாத

படி பார்த்துக்கொள். ஏனென்றால், இது தேவனும் உன் ஆத்துமாவும் சதாகாலத்துக்கென்று தீர்மானிக்கவேண்டிய காரியமாயிருக்கிறது. சந்தேகமுள்ள நம்பிக்கையும், இனி வேறென்றும் நடப்பதில்லை என்கிற வீண் எண்ணமுமே உன் அனர்த்தத்துக்கு ஆதாரமாகும்.

தேவனுடைய வசனத்தை ஜெபத்தோடே வாசிப்பாயாக. என்னத்திற்காகவேன்றால், அவ்வசனம் தேவனுடைய நியாயப்போமானத்திலும், கிறிஸ்துவானவருடைய ஜீவித்திலுமடங்கிய பரிசுத்தத்தின் சிறந்த நோக்கத்தையும், “பரிசுத்த மில்லாமல் ஒருவனும் கர்த்தரை தரிசிப்பதில்லை,” (எபி. 12: 14) என்பதையும் உனக்குப் பரிஷ்காரமாய்க் காட்டும். இன்னும் அது பாவத்தை நன்றாய் உணர்த்தி இரட்சிப்பின் மார்க்கத்தை தெளிவாய்ப் போதிக்கும். தேவனுடைய சுகந்தம் உன் ஆத்துமாவிடத்தில் பேசுகிறதாக எண்ணி, அதற்கு உன் செவியைக் கவனமாய்ச் சாய்ப்பாயாக.

உன் பாவத்தின் மிகுதியையும், தற்காலம் நீ இருக்கிற சிறப்பந்த நிலைமையையும் பார்க்கும்போது, நம்பிக்கையற்று துயரடையாதே. இவ்விதப் பாவிகளை இரட்சிக்கவே கிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் எழுந்தருளினார். நாம் தேவனை நமக்கு ஒப்புரவாக்கிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. அதற்குப் பிரதியாக தம்முடைய அற்புத அன்பினாலேயே தேவன், “கிறிஸ்துவுக்குள் உலகத்தை தமக்கு ஒப்புரவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்” 2 கொரி. 5: 19. வாழ்விப்போன நமது பிள்ளைகளை

இரட்சிக்கும்படி, இவ்வுலக பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளிடத்தில் பொறுமையாயிருப்பதைவிட அதிகமாய், தேவன் அவர்களுடைய இருதயங்களிடத்தில் பரிந்து பேசுகிறார். அவர்களுடைய குற்றங்களையும் தப்பு நோஷங்களையும் அதிகமாய் மன்னித்து பொறுமையாயிருக்கிறார். குற்றவாளிகளோடு பட்சமாய்ப்பேசி நியாயஞ்சொல்லி, அவ்வளவு தயவு செய்து வழக்காடுகிறவர்கள் அவரை விடச் சிறந்தவர்கள் இவ்வுலகில் வேறெவருமில்லை. இவ்வுலக ஆசாபாசங்களிலே உழன்று திரிந்தலைகிற பாதேசியிடத்தில், இரக்கஉருக்கமாய்ப் பேசுகிற உதவி அவருக்கேயன்றி வேறெவருக்குண்டு? அவருடைய வாக்குத்தத்தங்கள், எச்சரிப்புகள் யர்வும் அவரது அளவற்ற அன்பின் பெருமூச்சேயொழிய வேறல்ல.

சாத்தான் உன்னிடத்தில்வந்து 'நீ பெரிய பாவியாயிருக்கிறாய்' என்று உன் காதுக்குள் குசுகுசென்று ஒலம்போது. அவன் வார்த்தைகளுக்கு உன் செவிபைச் சாயக்காமல், உன் மீட்பராகிய இயேசுவை நோக்கிப் பார்த்து, அவர் உனக்குச் செய்திருக்கிற புண்ணியச் செய்கையை எடுத்துப் பேசு. அவருடைய தீவ்விய ஒளியை நீ நோக்கிப் பார்ப்பதே உனக்கு உற்ற உதவியாகும். உன் பாவங்களை அவருக்கு முன் ஒதுக்கொள். அவரது அளவற்ற அன்பினால் நான் இரட்சிக்கப்படும்படியாகவே, "பாவிகளை இரட்சிக்ககிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் வந்தார்" 1 திமோ. 1: 15 என்று உன் சாத்தானாகிய சாத்தானிடத்தில் சொல்லுவாயாக, கடன்பட்ட இருவரைப்பற்றி இயேசு ஒரு கேள்

வியை சீமோனிடத்தில் சேட்டார். அதாவது ஒருவன் தன் எஜமானிடத்தில் கொஞ்சத் தொகையும், மற்றவன் அதிகத் தொகையும் கடன் வாங்கியிருந்தார்கள்; கொடுக்க அவர்களுக்கு தீர்மானியல்லாதபோது, இருவருக்கும் கடனை மன்னித்துவிட்டான்; இப்படியிருக்க அவர்களில் எவன் எஜமானிடத்தில் அதிக அன்பாயிருப்பான்? அதை எனக்குச் சொல், என் பதே. அதற்கு சீமோன் பிரதீபுத்தரமாக, "எவனுக்கு அதிகமாய் மன்னித்துவிட்டானோ அவனே அதிக அன்பாயிருப்பான்" லூக். 7: 43 என்றான். அந்தப்படியே நாம் பெரிய பாவிகளாகியிருக்கிறோம், அந்தப்பாவங்களை மன்னிக்கவும், தேவனோடு ஒப்பாவாகும் சிலங்கியத்தை நமக்கு அளிக்கவும், கிறிஸ்து நமக்காக மரித்தார். நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும் அதிகாரம் அவருடைய புண்ணியமாகிய நீதியால் மாத்திரம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. எவர்களுக்கு மிகுதியாய்ப் பாவங்களை மன்னித்திருக்கிறோர் அவர்களே அவரிடத்தில் அதிகமாய் அன்பு காட்டுகிறார். அவருடைய பேரன்பையும் அவர் செலுத்தியிருக்கிற அளவற்ற பரிசையும் எண்ணி, ஸ்தோத்திரகீதங்களைப் பாடுவதற்கு அவர் சிம்மாசனத்தினருகே நிற்பார்கள்.

நாம் தேவனுடைய அன்பை கிரகித்துக்கொள்ளுகிறபடியே பாவத்தின் கேடான தன்மையையும் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். நமக்கு நேரே விடப்பட்டிருக்கிற அன்பின் நீண்ட சங்கிலியைப் பார்க்கிறபோதும், கிறிஸ்து நமக்காகச் செலுத்தியிருக்கிற ஒப்பற்ற பரிசைப்

பற்றிச் சற்று அறிவடைகிறபோதும், நம்முடைய இருதயம் பச்சாதாபத்தினால் நிறைந்து நெருப்பைக் கண்ட மெழுகு இளகிவிடுவதுபோல் உருகிப்போகிறது. “நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளென்று அழைக்கப்படுவதினாலே பிதாவானவர் நமக்குப் பாராட்டின அன்பு எவ்வளவு பெரிதென்று பாருங்கள்” 1 யோவா. 3: 1.

மனந்திரும்புதலைக் காட்டும் சில வேத வசனங்கள்

அப்பொழுது வேதவாக்கியங்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி அவர்களுடைய மனதை அவர் திறந்து, அவர்களை நோக்கி: எழுதியிருக்கிறபடி, கிறிஸ்து பாடுபடவும், மூன்றாம் நாடில் மரித்தோரிலிருந் தெழுந்திருக்கவும் வேண்டியதாயிருந்தது. அன்றியும் மனந்திரும்புதலும் பாவமன்னிப்பும் எருசலேம் தொடங்கிச் சகல தேசத்தாருக்கும் அவருடைய நாமத்தினாலே பிரசங்கிக்கப்படவும் வேண்டியது என்றார். லூக். 24: 45-47.

யோவான் காவலில் வைக்கப்பட்டபின்பு இயேசு கலிலேயாவிலே வந்து, தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து: காலம் நிறைவேற்றுமி, தேவனுடைய ராஜ்யம் சமீபமாயிற்று, மனந்திரும்பி, சுவிசேஷத்தை விசுவாசியுங்கள் என்றார். மாற்கு 1: 14, 15.

மனந்திரும்ப அவசியமில்லாத தொண்ணூற்றொன்பது நீதிமார்களைக் குறித்துச் சந்தோஷம் உண்டாகிறதைப் பார்க்கிலும், மனந்திரும்புகிற ஒரே பாஷியினிமித்தம் பரலோகத்தில் மிகுந்த சந்தோஷம் உண்

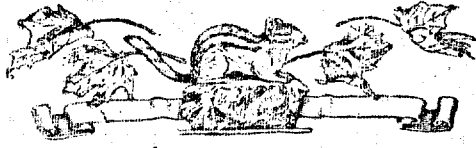
டாயிருக்கும் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். லூக். 15: 7.

இயேசு அவர்களுக்குப் பிரதிபுத்தாமாக: அந்தக் கலிலேயருக்கு அப்படிப்பட்டவைகள் சம்பவித்ததினாலே, மற்ற எல்லாக் கலிலேயரைப் பார்க்கிலும் அவர்கள் பாவிவாயிருந்தார்களென்று நினைக்கிறீர்களோ, அப்படியல்லவென்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; நீங்கள் மனந்திரும்பாமற் போனால் எல்லாரும் அப்படியே கெட்டுப் போவீர்கள் என்றார். லூக். 13: 2, 3.

பேதுரு அவர்களை நோக்கி: நீங்கள் மனந்திரும்பி, ஒவ்வொருவரும் பாவ மன்னிப்புக்கென்று இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே ஸ்திரீயைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள், அப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியின் வாத்தைப் பெறுவீர்கள். வாக்குத்தந்தமாவது உங்களுக்கும், உங்கள் பிள்ளைகளுக்கும், நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் வரவழைக்கும் நூற்றிலுள்ள யாவருக்கும் உண்டாயிருக்கிறது என்று சொன்னான். அப். 2: 38, 39.

தாமதிக்கிறார் என்று சிலர் எண்ணுகிறபடி கர்த்தர் தாமது வாக்குத்தந்தத்தைக் குறித்து தாமதமாயிராமல்; ஒருவரும் கெட்டுப்போகாமல் எல்லாரும் மனந்திரும்பவேண்டிமென்று விரும்பி, நம்மேல் நீடிய பொறுமையுள்ளவராயிருக்கிறார். 2 பேதுரு 3: 9.





CONFESSION.

பாவ அறிக்கை.

“தன் பாவங்களை மறைக்கிறவன் வாழ்வடைப
மாட்டான்; அவைகளை அறிக்கை செய்து விட்டு விடு
கிறவனே இரக்கம் பெறுவான்” சீதி. 28: 13.

நாம் தேவனுடைய இரக்கத்தைப் பெற்றுக்
கொள்வதற்கிருக்கிற நிபந்தனைகள் அறிந்துகொள்
வதற்கு வெகு சுலபமும், நீதியும் தியாயமுமானவை
களாயிருக்கின்றன. பாவமன்னிப்பைப் படைந்துகொள்
ளும் பொருட்டு நாம் கஷ்டமுள்ள கொடூரமான காரி
யங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கர்த்தராகிய ஆண்ட
வர் விரும்புகிறதில்லை. நம்முடைய ஆத்துமாவை கர்த்
தரிடத்தில் ஒப்படைப்பதற்கும், நம்முடைய மீறுதல்
களை நிவர்த்தி செய்துகொள்வதற்கும் நீண்ட அலுப்
பான யாத்திரை செய்யவாவது, கொடிய தவங்களை
பண்ணவாவது அவசியமில்லை. ஆனால் பாவங்களை
அறிக்கைசெய்து விட்டுவிடுகிறவனே இரக்கம் பெறு
வான்.

“நீங்கள் சொஸ்த மடையுமபடிக்கு உங்கள் குற்
றங்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிக்கையிட்டு, ஒரு

கிறிஸ்துவைச் சேரும் வழி.

55

வருக்காக ஒருவர் ஜெபம் பண்ணுங்கள்” யாக். 5: 16.
என்று அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறார். உங்கள் பா
வங்களை மன்னிக்கக் கூடியவராகிய தேவனுக்கும், உங்
கள் குற்றங்களை ஒருவருக் கொருவருக்கும் அறிக்கை
யிடுங்கள். உங்கள் சிநேகிதருக் எவது அபலாருக்கா
வது வியசனமுண்டாக்கி யிருப்பீர்களாகில், உங்கள்
குற்றங்களை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும்போது உங்களு
க்கு மனதார மன்னிப்புக் கொடுப்பது அவர்கள் கட
மை. நீங்கள் மனவருத்தப்படுத்தின உங்கள் சகோ
தரன் தேவனுடைய ஆஸ்தியாயிருப்பதினாலும், அவ
னுக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்கினதினால் அவனுடைய
சிருஷ்டிகளும் மீட்பருமாகிய தேவனுக்கு விமோத
மாய்ப் பாவஞ் செய்திருக்கிறதினாலும், தேவனிடத்
தில் பாவமன்னிப்பைத் தேடவேண்டியவர்களாயிருக்
கிறீர்கள். “எல்லா விதத்திலும் நம்மைப்போல் சோ
திக்கப்பட்டும் பாவமில்லாதவராயிருக்கிறவரும், நம்மு
டைய பலவினங்களைக் குறித்துப் பரிதபிக்கக்கூடிய
வரும்,” எபி. 4: 15 நம்முடைய பாவக்கறை ஒவ்
வொன்றையும் கழுவக் கூடியவருமாயிருக்கிற மகா
பிரதான ஆசாரியாகிய ஒரேயத்தியஸ்தர் முன்னிலை
யிலே இந்தக் குற்றம் நிறுத்தப்படுகிறது.

தங்கள் பாவங்களை உணர்ந்து தேவ சமூகத்திலே
தங்கள் ஆத்துமாக்களைத் தாழ்த்தாமலிருக்கிறவர்கள்,
இன்னும் தேவ இரக்கத்தைப் பெறுவதற்கிருக்கிற
முதல் நிபந்தனையை நிறைவேற்றாமலிருக்கிறார்கள். நம்
முடைய இருதயம் மனந்திரும்பி குணப்படாமலும்
ஆத்துமா தன் நிந்தையை மெய்யாய் உணராமலும்,

நொருங்குண்ட ஆவியினுலே நம்முடைய பாவங்களை அறிக்கையிடாமலும், நம்முடைய அக்கிரமங்களை அரு வருக்காமலுயிருப்போமானால், பாவமன்னிப்பை இன்னும் உண்மையாய்த் தேடாதவர்களாயிருப்போம். இப்படி நாம் தேடாதவர்களாயிருந்தால் தேவ சமாதானத்தை இன்னும் கண்டடையவில்லையே. கடந்த காலத்தில் நாம் செய்த பாவங்களுக்கு மன்னிப்பையடையாமல் இருப்பதற்கு ஒரே ஒரு காரணமுண்டு. அதாவது நாம் நம்முடைய இருதயத்தைத் தாழ்த்தவும் கீழ்ப்படுத்தவும் சத்திய வசனத்திலுள்ள நிபந்தனைகளை கிறைவேற்றவும் மனமற்றவர்களாயிருப்பதுதான். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி தெளிவான போதனை நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது. பாவ அறிக்கை அந்தாங்கத்திலோ வெளியாங்கத்திலோ எங்கே செய்தாலும் நொருங்குண்ட இருதயத்தோடும், முழு மனத்தோடும் அறிக்கையிடவேண்டும்; பாவியானவன் கட்டாயத்தினால் தன் பாவங்களை அறிக்கையிடுவது தகாது. அவ பத்தியாயும் அஜாக்கிரதையாயும் செய்யக்கூடாது. அல்லது, பாவ சுபாவத்தை வெறுக்கிற வெறுப்பில்லாதவர்கள் வில்லங்கமாய்ச்சொல்லிச் செய்வதும் ஒன்றுவாது. பாவ அறிக்கையாவது அளவற்ற இரக்கமுள்ள தேவனுக்கு நேராய். உள்ளான இருதயம் கொட்டுண்டு போவதேயாம். “நொருங்குண்ட இருதயமுள்ளவர்களுக்கு கத்தர் சமீபமாயிருந்து, நருங்குண்ட ஆவியுள்ளவர்களை இடச்சுக்கொள்” சங். 34: 18 என்று சங்கீதக்காரன் சொல்லுகிறான்.

உண்மையான அறிக்கை எப்போதும் சிறந்த லட்சண முடையதாகப், இன்னின்ன பாவங்களைச் செய்ததாக ஒத்துக்கொள்வதேயாம். அவைகள் தேவ திருச்சந்தியில் மாத்திரம் கொண்டுவரத்தக்க தன்மையுடையவைகளாயிருக்கலாம்; பாருக்கு விரோதமாக ஒரு பாவம் செய்யப்பட்டதோ அவர்களிடத்திலே அதை அறிக்கை செய்யவேண்டியதாகவுமிருக்கலாம். அல்லது பகிரங்கத்திலே அறிக்கையிடவேண்டிய தன்மையுடையதாக இருந்தால், அது பகிரங்கத்திலேதான் அறிக்கைசெய்யப்படவேண்டும். ஆனால் அறிக்கைகளெல்லாம் திட்டமாகவும் குறிப்பாகவும் நுக்கவேண்டியதுமன்றி, எந்தப் பாவத்தினால் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கப்படுகிறோமோ அந்தப்பாவத்தையே அறிக்கையிடவும் வேண்டும்.

சாமுவேலின் நாட்களில் இஸ்ரவேலர் கர்த்தரை விட்டு வழிவிலகி, தங்கள் மனம்போனபடி திரிந்தலைந்தார்கள். தங்கள் பாவத்தின் பலனை பட்டனுபவித்தார்கள். ஏனென்றால், அவர்கள் தேவனிடத்தில் விசுவாசமற்றுப் போனார்கள். தங்கள் ஆளும் ஆண்டவருடைய வல்லமையையும் ஞானத்தையும் அறிகிற அறிவுமில்லாமற்போனார்கள். தம்முடைய ஜனத்தை ஆசிரிக்கவும் பரிபாலிக்கவும் கூடிய அவருடைய சத்தியின் பேரில் நம்பிக்கையற்றும் போனார்கள். ஜெகத்தையாரும் ராஜாதி ராஜனை அவர்கள் கைவிட்டு, தங்களைச் சூழவிரும்ப ஜாக்கியாரால் ஆளப்படும்படி விரும்பினார்கள். அவர்கள் சமாதானத்தைக் கண்டடைவதற்கு முன்னே, “நாங்கள் செய்த எல்லாப் பாவங்களோடும்

எங்களுக்கு ஒரு இராஜா வேண்டும் என்று கேட்ட இந்தப் பாவத்தையும் கூட்டிக்கொண்டோம்” 1 சாழ். 12:19 என்ற இந்தத் திட்டமான அறிக்கையைச் செய்தார்கள். எந்தப் பாவம் அவர்களை குற்றவாளிகள் என்று உணர்த்தினதோ அந்தப் பாவத்தையே அவர்கள் அறிக்கையிட வேண்டியதாயிருந்தது. அவர்கள் நன்றிகேடு அவர்களுடைய ஆத்துமாவை நெருக்கி வருத்தி தேவனிடத்திலிருந்து அவர்களை அகற்றிப் போட்டது.

உத்தம மனஸ்காபமும், உண்மையான மனத்திரும்புதலும், சரியான சீர்திருத்தமு மில்லாத பாவ அறிக்கை தேவனுக்குகந்ததல்ல. நம்முடைய ஜீவிபத்திலே திட்டமும் தீர்மானமுமான மாறுதல் இருக்க வேண்டும். தேவனுக்கு ஆகாதவைகளெவைகளோ அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் அகற்றிவிடவேண்டும். இதுவே பாவத்துக்காக உண்டாகும் உண்மையான துக்கத்தின் பலன். ஆகவே, நாம் செய்துகொள்ள வேண்டிய வேலையின் அவசியம் நமக்குமுன் தெளிவாய் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது “உங்களைக் கழனி சுத்திகரியுங்கள்; உங்கள் கிரியைகளின் பொல்லாப்பை என் கண்களுக்கு மறைவாக அகற்றி விட்டு, தீமை செய்தலை விட்டு ஒழுங்கன்; நன்மைசெய்யப் படியுங்கள்; நியாயத்தைத் தேடுங்கள்; ஒடுக்கப்பட்டவனை ஆதரித்து, திக்கற்ற பிள்ளையின் நியாயத்தையும், விதவையின் வழக்கையும் விசாரியுங்கள்” ஏசா. 1: 16, 17. “துன்மார்க்கன் தான் வாங்கன அடைமானத்தையும் தான் கொள்ளேயிட்ட பொருளையும் திரும்பக் கொ

டுத்துவிட்டு, அநியாயஞ் செய்யாதபடி ஜீவப் பிரமாணங்களில் நடந்தால், அவன் சாகாமல் பிழைக்கவே பிழைப்பான்” எசே. 33: 15 என்பதே.

மனத்திரும்புவதாலுண்டாகும் கிரியைகளைக்குறித்து பவுல் அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறதாவது, “பாருங்கள், நீங்கள் தேவனுக்கேற்ற துக்கமடைந்ததுண்டே; அது உங்கரிடத்தில் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையையும்; குற்றந்தீர எவ்வளவு நியாயஞ் சொல்லுதலையும், எவ்வளவு வெறுப்பையும், எவ்வளவு பயத்தையும், எவ்வளவு ஆவலையும், எவ்வளவு பக்திவொக்கியத்தையும், எவ்வளவு கண்டிப்பையும் உண்டாக்கிற்று. இந்தக் காரியத்திலே நீங்கள் எல்லா விதத்திலும் உங்களைச் சுத்தவாக்கொன்று விளங்கப்பண்ணினீர்கள்” 2 கொரி. 7: 11 என்பதே.

பாவமானது ஞானவுணர்ச்சியை ஸ்மரணை மற்ற தாக்குகிறபோது பாவி தன் சபாவத்திலுண்டாகிற குறைவை யறிந்துகொள்ளுகிறதில்லை; தான் செய்த பொல்லாங்கின் ஏராளத்தையும் உற்றறிகிறதில்லை. பரிசுத்தான உணர்த்துகிற வல்லமைக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தாலொழிய, மற்றப்படி தன் பாவத்தைப் பார்க்கக்கூடாத ஒரு கண்குருடனுய்த்தான் இருப்பான். அவனுடைய அறிக்கைகளில் துக்கத்தையும் உண்மையையும் காண்பதரிது. தான் செய்த குற்றத்தை உணருகிறபோதெல்லாம் ஒரு போக்குச்சொல்லி தன்னைத் தேற்றிக்கொள்ளுகிறான். எப்படியென்றால், இன்னின்ன காரணங்களாயிட்டு இன்னின்ன குற்றங்களைச் செய்யவேண்டியதிருந்தது, மற்றப்படி இவைகளைச்

செய்திருக்கமாட்டேன் என்பதாய் தான் அவைகளுக்காக தண்டிக்கப்படும் போதெல்லாம் தன்னை தைரியப்படுத்திக்கொள்ளுகிறான்.

ஆதாம் ஏவாள் ஆகிய இருவரும் விலக்கப்பட்ட கணியைப் புசித்தவுடனே, வெட்கமும் நடுக்கமும் அவர்களை மூடிக்கொண்டது. தங்கள் பாவத்துக்குப் போக்குச்சொல்வதெப்படி பென்மும், பயங்கரமான தண்டனைபிணிந்து தப்பித்துக் கொள்வதெவ்வித மென்பதுமே அவர்கள் கொண்ட முதல் யோசனை. கர்த்தராகிய ஆண்டவர் அவர்கள் பாவத்தைக்குறித்து விசாரித்தபோது, ஆதாம் தான் செய்த குற்றத்தின் பழியில் கொஞ்சத்தை தனக்குத் துன்பாயிருந்த ஸ்திரீயின்பேரிலும் கொஞ்சத்தை தேவன்மேலிலும் சமத்தினான். அதாவது, “என்னுடனே இருக்கும்படி தேவரீர் தந்த ஸ்திரீயானவள் அவ்விருகூத்தின் கணியை எனக்குக் கொடுத்தாள், நான் புசித்தேன் என்றான்” ஆதி. 3: 12. ஸ்திரீயானவளும் அந்தக் குற்றத்தை சர்ப்பத்தின்பேரில் போட்டாள், அதாவது “சர்ப்பம் என்னை வஞ்சித்தது, நான் புசித்தேன் என்றான்” ஆதி. 3: 13. இதிலே ரீர் ஏன் சர்ப்பத்தை உண்டாக்கினர்? ஏதேன் நோட்டத்துக்குள்ளே அவன் வருகிறதற்கு ரீர் ஏன் இடங்கொடுத்தீர்? என்கிற இந்தக் கேள்விகளை அவள் தன் பாவத்துக்காகச் சொன்ன போக்கின் அர்த்தம். இவ்விதமாக தாங்கள் பாவத்தில் விழுந்துபோனதற்குக் காரணம் தேவன் என்றே குறறஞ்சாட்டினார்கள். தானாகவே நீதிமானுக்கொள்ளும் ஆவி முதலாவது பொய்க்கு பிரகாச

யிருந்தவனிலே உண்டாகி, பிறகு ஆதாமின் குமாரர் குமாரத்திகள் பாவராலும் காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த விதமான அறிக்கை பரிசுத்த ஆவியால் ஏவப்பட்ட தல்ல, தேவனும் அதை அங்கிகரிக்கமாட்டார். பாவத்தை போக்குச்சொல்லியாவது சுய நீதியைக்கொண்டாவது மறைத்துக்கொள்ள விரும்பாத உண்மையான மனந்திரும்புதலையும் மனத்தாழ்மையையும் வெளிப்படுத்துகிற அறிக்கைகளுள்ள திருஷ்டாந்தங்கள் வேதா கமத்திலே உண்டு மெய்யான மனந்திரும்புதல் தன்னுடைய குற்றத்தை தானே சமத்திக்கொள்ளவும், மாய்மாலமும் வஞ்சனையும்ல்லாமல் அதை ஒத்துக்கொள்ளவும் பாவியை துண்டிவிடும். வானத்தை ஏறெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாமல் அந்த ஏழை ஆயக்காரன் செய்தது போலவே மெய்யாய் மனந்திரும்புகிற பாவியும் “தேவனே, பாவியாகிய என்மேல் கிருபையாயிரும்” என்று அலறுவான். இவ்விதம் தங்கள் பாவங்களை ஒத்துக்கொண்டு அறிக்கையிடுகிறவர்கள் நீதிமான்களாக்கப்படுவார்கள். எப்படியென்றால் மனந்திரும்புகிற பாவியினிமித்தம் இப்பேசு தம்முடைய இரத்தத்தைக்கொண்டு பரிந்து பேசுவார்.

பயல் தன்னை மறைத்துக்கொள்ள வழி தேடினதில்லை. பாவக் குற்றத்தைக் குறைக்கும்படி எத்தனிக்காமல், அதின் பயங்கரமான அந்தகார நிலைமையை வர்ணிக்க முயற்சிக்கிறான். “நான் பிரதான ஆசாரியர்களுடத்தில் அதிகாரம் பெற்று, புரிசுத்தவாண்களில் அநேகரைச் சிறைச்சாலையினில் அடைத்தேன்; அவர்கள் கொலைசெய்யப்படுகையில் நானும் சம்மதித்திருந்

தேன் ; சகல ஜெப ஆஸங்கங்களிலும் நான் அவர்களை அநேகந்தாம் தண்டித்து, தேவனுஷணஞ் செய்பக் கட்டாயப்படுத்தினேன் ; அவர்கள் பேரில் முர்க்கவெறி கொண்டவனாய் அந்நிய பட்டணங்கள்வரைக்கும் அவர்களைத் துன்பப்படுத்தினேன்.” அப். 26 : 10, 11 என்பதாய் அறிக்கையிடுகிறான். மேலும் அவன் “பாசிகளை இடக்கூக கிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் வந்தார், அவர்களில் பிரதான பாபி நான்” என்று சொல்லவும் பின்வாங்கினதில்லை.

உண்மையான மனந்திரும்புதலினாலே நறுங் குண்டு நொறுங்குண்டிருக்கிற இருதயம் மாத்திரம் தேவனுடைய அளவற்ற அன்பையும், கல்வாரியில் செலுத்தியிருக்கிற கிரயத்தையும் கொஞ்சம் நன்றமுதி க்கும். அன்புள்ள தகப்பனிடத்தில் மகன் தன் குற்றத்தை ஒத்துக்கொள்வதுபோல், மெய்யாய் மனஸ்தா பப்படுகிற பாவியும் தேவ சமூகத்தில் தன் பாவங்களை யெல்லாம் கொண்டுவந்து மறைக்காமல் அறிக்கையிடு வான். “நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட் டால், பாவங்களை நமக்கு மன்னித்து, எல்லா அநியா யத்தையும் நீக்க, நம்மைச் சுத்திகரிப்பதற்கு அவர் உண்மையும், நீதியும் உள்நுழைப்பாடுருக்கிறார்.” 1 யோ. 1 : 9 என்று எழுதியிருக்கிறது.

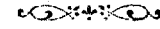
சில ஒத்து வாக்கியங்கள்

“அவர்கள் தாங்கள் செய்த பாவத்தை அறிக்கை யிடக் கடவர்கள்.” என். 5 : 7. “நான் என் அக்கிர மத்தை மறைக்காமல், என் பாவத்தை உமக்கு அறி வித்தேன்.” சங். 32 : 5. “இப்பொழுது நீங்கள் உங்கள் பிதாக்களின் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் அறிக்கையிடுங்கள்.” எஸ். 10 : 11.



CONSECRATION.

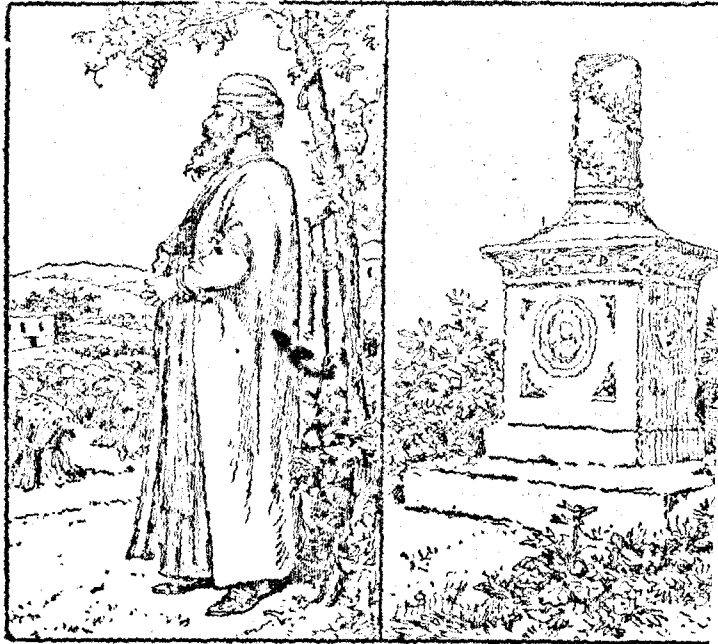
தற்பிரதிஷ்டை.



நீங்கள் “உங்கள் முழு இருதயத்தோடும் என் னைத் தேடினீர்களானால், என்னைத் தேடுகையில் கண்டு பிடிப்பீர்கள்” (எரோ. 29 : 13) என்பதே தேவன் நமக்கருளிய வாக்குத்தத்தம்.

நம்முடைய இருதயம் முழுவதும் தேவனுக்கு இணங்கப்போகவேண்டும், மற்றப்படி அவருடைய திவ்ய சாயலை மறுபடியும் அடைந்து கொள்வதற் கேற்ற மாறுதல் ஒருக்காலு முண்டாகாது. சுபாவத் தின்படி நாம் தேவனிடத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டவர்கள், நம்முடைய கிர்ப்பந்தமான நிலைமையை பரிசுத் தாலியானவர் எவ்விதமான வார்த்தைகளால் விவரிக்கிறார் என்று பாருங்கள். “அக்கிரமங்களினாலும் பாவங்களினாலும் மரித்தவர்கள்,” (எபே. 2 : 1) “தலை பெல்லாம் விபாதியும் இருதயமெல்லாம் பலட்சயமு மாயிருக்கிறது, உள்ளங்கால் தொடங்கி உச்சந்தலைமட் டும் அநிலை சுகமேயில்லை” (எசா. 1 : 5, 6) “பிசா சானவனுடைய இச்சையின்படி செய்ய அவனுடைய வலையிலே அகப்பட்டிருக்கிறோம்” (2 தீமோ. 2 :

26) என்பதை. ஆயினும், தேவன் நம்மைக் குணமாகக் கவும் விடுதலைபாக்கவும் விரும்புகிறார். இதற்காக நாம் முழுவதும் மறுபுறமாகப்படவும், நம்முடைய முழு சுபாவமும் புதிதாக்கப்படவும் வேண்டியதாயிருப்பதினாலே, அவருக்கே நம்மை முற்றிலுங் கையளிக்க வேண்டும்.



மதிசேடனவிய ஐசுவர்யமான்.

லூக். 12: 16-30.

நான் என்னும் இரட்சதனுக்கு விரோதபாய் நடக்கிற பெரிய யுத்தத்தைப்போல வேறெந்த யுத்தமும் எக்காலத்திலும் நடந்ததில்லை. தான் என்னும் அசங்கரமானது அடங்கி, முற்றிலும் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு இணங்கப்போவதற்கு ஓர் போராட்டம் வேண்டியதுதான். ஏனெனில், ஆத்துமா பரிசுத்தமாய்ப் புதிதாக்கப்படுவதற்குமுன் அது தேவனுக்கு முழுவதுமாய் கிழமையவேண்டும்.

தேவனுடைய ஆளுகையானது சாத்தான் வெளிக்குத்தோன்றச் செய்கிறதுபோல் குருட்டாட்டமான வணக்கத்தின்பேரிலும் விசாரணையில்லாத அதிகாரத்தின்பேரிலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதில்லை. அது மனச் சாட்சிக்கும் உணர்ச்சிக்குமுரியது; சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய தேவன், தமது கையின் சிருஷ்டிகளாகிய மனிதரை “வழக்காடுவோம் வாருங்கள்” (ஏசா. 1: 18) என்று அழைக்கிறார். அவர் தமது சிருஷ்டிகளாகிய மனிதருடைய சித்தத்தைப் பலவந்தஞ் செய்கிறதுமில்லை; முழு மனதோடும் உணர்வோடும் செலுத்தப்படாத வணக்கத்தை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதுமில்லை. கட்டாயத்தினாலுண்டாகும் வெறும் கீழ்ப்படிதலானது சரியான குணம் அல்லது மனோ விரும்பியாவற்றிற்கும் இடையூறாய் நிற்கும். இன்னம் அது தன்னில் தானே இயங்கும் வந்திரத்துக்கொப்பாக மனிதனை ஆக்கிவிடும். ஆதலால், இவ்விதமான நோக்கம் சிருஷ்டிகளுக்குக் கஞ்சிற்றெனுமில்லை. தமது சிருஷ்டிப்பின் சத்துவத்தினாலுண்டான சிறந்த கையின் மரியாதையாகிய மனிதன் மேலான தோற்றமும், சிறந்த

தேர்ச்சியுமடையவேண்டுமென்பதே அவருடைய கோரிக்கை. தமது கிருபையால் நமக்கு அவர் அருளவிருக்கிற உன்னத ஆசீர்வாதங்களையும் நன்மைகளையும் நமக்கு எதிரே வைத்திருக்கிறார். தம்முடைய சித்தத்தை நமக்குள்ளே நிறைவேற்றுவதற்காக நம்மை தமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும்படி வருந்திக் கேட்கிறார். பாவக்கட்டினின்று விடுதலையடையவும், தேவ புத்திரருடைய மகிமைபான் கயாதீனத்தில் பங்கடையவும், நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கும் சிலாக்கியத்தை தெரிந்து கொள்வது நமக்குரியதாயிருக்கிறது.

நம்மைத் தேவனிடத்தினின்று பிரிப்பவைகள் எவைகளோ அவைகளை முற்றமாய் விட்டுவிடுவதே நம்மை தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதாம். “உங்களில் எவனாகிலும் தனக்கு உண்டானவைகளையெல்லாம் வெறுத்துவிடாவிட்டால், அவன் எனக்கு சேஷனாயிருக்கமாட்டான்.” (லூக். 14: 33) என்று இரட்சகரும் வசனிக்கிருக்கிறார். நம்முடைய இருதயத்தை தேவனிடத்திலிருந்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறவைகளெவைகளோ அவைகளையே நாம் அகற்றித் தள்ளிவிடவேண்டும். மம்மோன் அநேகருக்கு விக்கிரகமாயிருக்கிறது. பணவாசையும், ஆஸ்தியை சேர்க்கவேண்டும் என்கிற இச்சையுந்தான் அவர்களை சாத்தானோடு இருக்கி கட்டிவிடுகிற பொற்சங்கிலி. பேர் பிரஸ்தாபத்தையும் உலக மேன்மையையும் கனத்தையும் நாடி அவைகளை வணங்கி வருகிற இன்னோர் வகுப்பாருமுண்டு. தன்னயம் நிறைந்த ஜீவியத்தை வாஞ்சித்து உத்தரவாதமில்லாத கயாதீன வாழ்வை விரும்பி

காலந்தள்ளுவோலும் ஒர்வித விக்கிரகாதனைக்கார்தான் என்றாலும் அடிமைத் தனத்துக்குள்ளாக்கும் இச்சங்கிலியோ உடைக்கப்படவேண்டும். கொஞ்சம் உலகத்துக்கும் கொஞ்சம் சுவாமிக்கும் நம்மைக் கொடுக்கத்



ஐசுவரியவானான ஒருவாலிபன்.

மார்ச்சு 10: 17-22.

கூடாது. நாம் முழுவதுமாய் அவர்களுடையவர்களுக்காவிட்டால் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்கிறபேர்

நமக்குக் கிடைப்பது. சிலர் தேவனுடைய சுற்பனைகளைக் கைக்கொள்வதற்கும், உத்தம குணத்தையடைவதற்கும், இரட்சிப்புப் பெறுவதற்கும் தங்களுடைய சொந்த முயற்சிகளில் பேரிலும் எத்தனங்களின் பேரிலும் நம்பிக்கை வைத்திருக்கையில் தேவனையே சேவிக்கிறோம் என்பதாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறதான். மோட்சகதியை யடைந்துகொள்வதற்கு ஆண்டவர் நியமித்திருக்கிற கிறிஸ்தவ ஜீவிப்பத்தின் கடமைகளை நிறைவேற்றி நான்குநாளையொழிய கிறிஸ்துவின் அரிய அன்பை உணர்ந்து அவர்கள் இருதயம் உருகு கிறதில்லை. இப்போர்க்கொத்த மார்க்கம் ஒன்றுக்கும் உதவாது. இயேசு இருதயத்தில் வாசம்பண்ணுவாரானால் அந்த ஆத்துமா அவரோடு ஒட்டிக்கொள்ளத்தக்கதாக அவருடைய அன்பினாலும், அந்நியோர்நியத்தினாலும், சந்தோஷத்தினாலும் அதிகமாய் நிறைந்திருக்கும். மேலும் அந்த ஆத்துமா அவரைப்பற்றிய தியானத்தினால் தன் சித்தத்தை மறந்துவிடும். கிறிஸ்து விடத்தில் அன்புகூர்வதே கிரியைக்கு ஊற்றும். நெருக்கி ஏவுகிற தேவ அன்பை ருசிக்கிறவர்கள் அவருடைய ஊழியத்துக்கு எவ்வளவு கொஞ்சமாய்க் கொடுக்கலாம் என்று விசாரிக்கிறதில்லை. இழிவான காரியங்களில் தங்கள் எண்ணத்தை நாட்டாமல், தங்கள் மீட்பருடைய சித்தத்துக்குப் பூரணமாய் இணங்கிப் போகவே நோக்கமுடையவர்களாகிறார்கள். ஊக்கமான விருப்பத்தோடே அவர்கள் யாவற்றையும் ஒப்புக்கொடுத்து, தங்கள் தேமும் பொருளின் மகிப்புக்குத்தக்க பிரியத்தைக் காட்டுகிறார்கள். இவ்வித கம்பிரமான

பேரன்பு இல்லாத கிறிஸ்தவ ஊழியம் வெறும் பேச்சும், போலி வெளியாச்சாரமும் பெரும்பாடுமாயிருக்கிறது.

உன்னை முழுவதும் கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பது மகா பெரிய பஸியென்று நினைக்கிறாயாக்கும்? கிறிஸ்து எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறதென்ன? என்னும் கேள்வியை நீயே கேள். தேவனுடைய குமாரன் நம்முடைய மீட்புக்காக நம்முடைய உயிர் அன்பு பாடுகளாகிய எல்லாவற்றையும் தானஞ் செய்திருக்கிறோ. அப்படியானால் அவ்வளவு பெரிய அன்புக்கு அபாத்திராகிய நாம் நம்முடைய இருதயத்தை அவருக்குக் கொடாமல் வைத்துக்கொள்ளலாமா? நமது ஜீவிய காலத்தின் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அவருடைய கிருபையின் ஆசீர்வாதங்களை யனுபவிக்கிறோம். இதே காரணத்தையிட்டே நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிற அறியாமை தீர்ப்பந்தம் இவைகளின் கொடுமையை நாம் முழுவதும் உணராதவர்களாயும் காணாதவர்களாயுமிருக்கிறோம். அவர் காட்டிய அன்பையும் அவர் செலுத்திய பஸியையும் அவமதிக்க விரும்பி, நம்முடைய பாவங்கள் பிறிதான அவரை நோக்கத்தகுமா? மகத்துவம் பொருந்திய கர்த்தாவின் அளவற்ற தாழ்மையை நோக்கும்போது ஜெபத்தினால் அவரோடு மல்லுக்கட்டுவதினாலும் நம்மையே இழிவுப்படுத்துவதினாலும் மாத்திரம் ஜீவனுக்குள் பிரவேசிக்கவேண்டியதாயினால் நாம் முறுமுறுக்கலாமா?

“தேவன் என்னை அங்கிகரித்திருக்கிறார் என்கிற நிச்சயத்தை அடைவதற்குமுன் நான் ஏன் மனஸ்தாபத்தோடும் நொறுங்குண்ட இருதயத்தோடும் போக

வேண்டும்" என்பதாய் அகங்காரிகளில் பலர் எண்ணுகிறார்கள். உனக்குக் தெரிந்துவைக்காட்டுகிறேன். அவர் பாவமற்றவாயிருந்தது மாத்திரமல்ல, அதற்கு மேலானவராய் அதாவது, வானலோக பிரபுவுமாயிருந்தார். ஆயினும், அவர் மனிதன் கிமித்தமே பாவியானார். 'அவர் அக்கிரமக்காரரில் ஒருவராக எண்ணப்பட்டு, அநேகருடைய பாவத்தைத் தாமே சுமந்து அக்கிரமக்காரருக்காக வேண்டிக்கொண்டார்' (ஏசா. 53: 12).

பாவத்தினால் தீட்டான இருதயத்தை இயேசு சுத்திகரிக்கிறதற்கும், அவரது சொந்த இரத்தத்தினால் கழுவுகிறதற்கும், தமது நிகரில்லாத அன்பினால் இரட்சிக்கிறதற்கும் நாம் விட்டு விடுவது எது? எல்லாவற்றையும் எப்போ விட்டு விடுவோம்? சரி, எல்லாவற்றையும் சமுலமாய் விட்டு விடுவது லேசான காரியமா வென்று மனிதர் எண்ணுகிறார்கள்! இவ்வித வார்த்தைகளைக் கேட்கிறதற்கு என் காது கூசுகிறது, அவைகளை எழுதவும் அஞ்சுகிறேன்.

நமக்கு மிகவும் நன்மையாகவிருக்கிற எந்தக்காரியத்தையும் விட்டுவிடவேண்டும் என்பது தேவனுடைய சித்தமல்லவே. அவர் செய்கிற எல்லாக்காரியத்தையும் கவனிக்கும்போது, தமது பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வையே கோருகிறார். தெரிந்துவைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்கள் யாவரும் தூங்களை அடைந்துகொள்ளும்படி தேடுகிற காரியத்தைப்பார்க்கிலும் அதிக மேலான ஆசீர்வாதத்தை யருளுவதற்காக அவைகளை வைத்திருக்கிறார் என்பதை அறியமாட்டார்களா? மனிதன் தேவனுடைய சித்தத்துக்கு விரோதமாக நினைக்

கிறபோதும் நடக்கிறபோதும் தன் மொத்த ஆத்துமாவுக்கே பெருந்தீங்கையும் அகியாயத்தையும் வருவித்துக்கொள்ளுகிறான். தமது சிருஷ்டிகளுக்கு நன்மையானவைகள் எவைகளென்று அறிகிறவராலும், அவைகளுக்கு நலமான காரியங்களை ஒழுங்கு செய்கிறவராலும் விலக்கப்பட்ட பாதையில் நடப்போர் யாதொரு சந்தேகவுத்தையும் கண்டறியார். மீறிநடக்கிற பாதை திரிப்பந்தமும் அழிவும் மிகுந்தது என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமுண்டோ?

தேவன் தமது பிள்ளைகள் படுகிற பாடுகளைப் பார்த்துச் சந்தேகங் கொள்ளுகிறார் என்கிற எண்ணம் அபத்தமானது. மனிதன் சுதந்தையும் வாழ்வையும் கவனிக்கும்போது, வானலோக முழுவதும் பூரித்து மகிழ்கிறது. நம்முடைய பாம்பினர் தமது சிருஷ்டிகளிலெதற்கும் தமது சந்தேக மடையை அடைக்கிறதில்லை. மோட்ச வாசலையும் சந்தேகவுக் கதவையும் அடைத்து, நம்மைப் பாடுகளுக்கும் தொல்லைகளுக்கும் உட்படுத்துவதற்குக் காரணமாயிருக்கிற அநாகிரகை யானவைகளை நாம் அகற்றி விடவேண்டுமென்பதே தேவனுடைய விருப்பம். லோக இரட்சகர் மனிதரை அவர்கள் இருக்கிற பிரகாரமாகவே குறை, அறிவினம் பலவினம் முதலிய குற்றங்களோடு ஏற்றுக்கொள்கிறார். அவர்களுடைய பாவத்தைச் சுத்திகரிப்பது மல்லாமல், தமது திரு உதிரத்தினாலே இரட்சிப்பைக் கட்டியாவிட்டு, தம்முடைய சுமையைச் சுமக்கவும் தமது நுகத்தை அணிந்துகொள்ளவும் சம்மதிக்கிற யாவருடைய ஆத்ம வாஞ்சையையும் திருப்தியாக்கு

வார். ஜீவ அப்பத்துக்காக அவரண்டை வருகிற யாவருக்கும் சமாதானத்தையும் இளைப்பாறுதலையும் அளிக்கவேண்டுமென்பதே அவருடைய கோக்கம். கிழப்படியாமை அடையக்கூடாதிருக்கிற பாக்கயத்தின் உன்னதத்திற்கு நம்மை நடத்துப்படியான கடமைகளை மாத்திரம் நாம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பது அவருடைய ஏற்பாடு. ஆத்துமாவின் சந்தோஷமுள்ள சரியான ஜீவிமாவது, மகிமைக்கு நம்பிக்கையாயிருக்கிற கிறிஸ்துவை உள்ளத்தில் நாட்டிக் கொள்வதேயாம்.

நான் என்னை தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பது எப்படி? என்று பலர் கேட்பதுண்டு. நீ அவருக்கு உன்னை கையளிக்க விரும்புகிறாயாக்கும். ஆனால் உன் சன்மார்க்க பலங்குன்றி, சந்தேகத்துக்கு அடிமையாகி பாவ ஜீவியஞ் செய்யும் வழக்கத்துக்கு ஆளாயிட்டாய், உன் வாக்குகளும் தீர்மானங்களும் மணலினால் திரிக்கப்பட்ட கயிறுக்கொப்பானவைகள். உன் நினைவுகளையும், உன் ஊக்கத்தையும், உன் பாசத்தையும் ஆள முடியாமலிருக்கிறாய். நீ மீறின வார்த்தையைப்பற்றிய அறிவும், நீ இழந்துபோன பிரதிக்களையையுந்தான் நீ யதார்த்தமாய் நடக்கிறபோது உன் நம்பிக்கையைப் பலவீனப்படுத்திற்று. மேலும், தேவன் உன்னை அங்கிகரிக்கமாட்டார் என்னும் எண்ணத்தையும் உண்டாக்கிற்று. ஆயினும் நீ இளக்கரித்துப் போகவேண்டிய தில்லை. மனுவை சித்தத்துக்கு இருக்கிற மெய்யான சத்துவம் எதுவேன்றிற்று கொள்வதே போதுமானது. தீர்மானிக்கும் அல்லது தெரிந்துகொள்ளும் சக்தியே பாவுஷிக சுபாவத்துக்குரிய ஆளுந் திறமையிருக்கிறது. ஒவ்வொரு காரியமும் சித்தம் சரியாய் நடந்தேறுவதில்தான் இருக்கிறது. தெரிந்துகொள்

ளும் சக்தியை தேவன் மனிதருக்கு அருக்கொகித்திருக்கிறார். அதை ஏற்றபடி பிரயோகப்படுத்தோ அவர்களுடைய கடமை. நீ உன் இருதயத்தை மாற்றவும், நீயே அவருக்கு உன் பாசத்தைக் காட்டவு முடியாது. ஆனால் நீ அவரைச் சேவிக்கும்படிக்குத் தெரிந்து கொள்ளலாம். உன் சித்தத்தையும் அவருக்குக் கொடுக்கலாம். அப்போது அவர் தமது பிரியத்தன்படி செய்யவும் நினைக்கவும் உன்னில்தான் கிரியையை நடப்பிப்பார். இவ்விதமாக உன் முழு சுபாவமும் கிறிஸ்துவாவைவருடைய ஆளுகைக்குள்ளாகும். உன் நேசம் அவரைப் பற்றியிருக்கும். உன் நினைவுகளும் அவரையித்தாழிக்கும்.

நன்மையையும் பரிசுத்தத்தையும் நாடுவது ஒரு வாறு நீதியானதுதான். ஆனால் அந்த நாட்டத்தினை நின்றுவிடுவதினால் பிரயோஜனம் ஒன்றுமேயில்லை. கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கவேண்டும் என்று விரும்பும்போதும், என்னும்போதும் அநேகர் தவறப்போகிறார்கள். தங்கள் சித்தத்தை தேவனுடைய சித்தத்துக்கு ஒப்புக் கொடுக்கும் அந்தப் பதவிக்கு வந்தெட்டாதபடியால் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் என்றெண்ணப்படுகிறதில்லை.

சித்தத்தைச் சரியாய் அப்பியாசப்படுத்துவதினால் தான் உன் ஜீவியத்தில் முழு மாறுதல் உண்டாகும். உன் சித்தத்தை கிறிஸ்துவுக்குக் கொடுப்பதினால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான கார்த்தத்துவத்திற்கும் வல்லமைக்கும் மேலாயிருக்கிற வல்லவரோடு இணக்கி ஐக்கியப்பட்டுப் போகிறாய் உறுதியாய் நிற்கிறதற்கு உளக்கு மேலேயிருந்து பலம் வரும். இப்படி நீ அடிக்கடி தேவனுக்கு அடங்கிப் போவதினால் புதிய ஜீவியத்தையும் விசுவாச ஜீவியத்தையும்கூட நடத்தக்கூடியவனாவாய்.



FAITH AND ACCEPTANCE.

விசுவாசமும் அங்கீகாரமும்.

உன்னுடைய உள்விந்திரியமானது பரிசுத்த ஆவிபால் உயிரடைந்திருக்கையில் பாவத்தின் ஆபாசம், அதின் வல்லமை, கேடு, சாபம் முதலியவை எப்படிப்பட்ட தென்பதைப்பற்றி நீ பார்த்திருக்கிறாய். பார்த்து அதின்மேல் வெறுப்புக்கொண்டிருக்கிறாய். பாவமானது உன்னைத் தேவனிடத்திலிருந்து பிரித்து விட்டதென்றும், “கேட்டின் வல்லமைக்கு நீ அடிமையானாயிடுவென்றும் உணருகிறாய். எவ்வளவுகூட தப்பித் துக்கொள்ளப் பிரயச்சிப்படுகிறாயோ அவ்வளவாக நீ சக்தியற்றவன் என்பதை உன் அனுபவத்தில் காண்கிறாய். உன்னுடைய நோக்கங்கள் பரிசுத்தமில்லாததும், உன்னுடைய இருதயம் அழுக்கடைந்ததுமாக இருக்கிறது. உன் ஜீவியமானது தன்னபத்தினாலும் பாவத்தினாலும் நிறைந்திருக்கிறதாகக் காண்கிறாய். பாவமன்னிப்படைய வேண்டும், புரிசுத்தமாக வேண்டும், சுயாதீனமாக வேண்டுமென்றும் விரும்புகிறாய். தேவனோடு லுக்கியமாவது, அவரைப்போலிருப்பதுமாகிய இவற்றை நீ அடையும்படி என்ன செய்யக்கூடும்?

உனக்குத் தேவையானது சமாதானந்தான்.— அதாவது ஆத்துமாவில் தேவன் அளிக்கும் மன்னிப்பு, சமாதானம், அன்பு ஆகிய இவை உனக்கு அவசியமானது. பணத்தால் அதை வாங்கமுடியாது, புத்தியினால் அதைச் சம்பாதிக்க மாளாது, ஞானத்தால் அதை அடையவும் ஏலாது; உன்னுடைய சீயமுயற்சியால் அதைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளலாமென்று நீ நம்புவதும், விருதா. ஏசா. 55: 1-ல் கண்டிருக்கிறபடி “பண்ணுமின்றி விலையுமின்றி” ஒரு சுவாகத் தேவன் அதை உனக்குக் கொடுக்கிறார். காத்தை நீட்டி அவைப் பற்றிக்கொண்டால் அது உன்னுடையதாகும். “உங்கள் பாவங்கள் சிவெடுன்றிருந்தாலும் உறைந்த மழையைப்போல் வெண்மைபாடும்; அவைகள் இரத்தம் பாச் சிவப்பாயிருந்தாலும் பஞ்சுசப்போலாகும்” ஏசா. 1: 18 என்றும், “உங்களுக்கு நவமான இருதயத்தைக் கொடுத்து, உங்கள் உள்ளத்திலே புதிதான ஆவியைக் கட்டினாயிடுவேன்” எசேக. 36: 26 என்றும் கர்த்தர் திருவுளம் பற்றுகிறார்.

நீ உன்னுடைய பாவங்களை அறிக்கைபூட்டா யிற்று, ஆகையால் அவற்றை உன் இருதயத்திலிருந்து நீக்கிவிடுவாயாக, உன்னைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும்படி தீர்மானித்திருக்கிறாயே. இப்பொழுதே அவரண்டை போய் உன் பாவங்களைக் கழுவி, உனக்கு நவமான இருதயத்தைக் கொடுக்கும்படி அவரைக் கேள். இப்படி நீ அவரைக் சேட்கும்பொழுது, அவர் முன்னமே வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறபடியால், அதை நிறைவேற்றுகிறார் என்று நம்பு. இயேசுவானவர்

பூலோகத்தில் இருந்த காலத்தில் கற்பித்த பாடம் என்னவெனில், தேவன் நமக்கு வாக்களித்திருக்கிற சுவை நாம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம். என்றும், அந்த ஈசு நம்முடையதாகிவிட்டதென்றும் நாம் நம்பவேண்டும் என்பதேயாம். வியாதிகளைச் சொன்க்கப்படுத்தித் தக்கூடிய வல்லமை இயேசுவினிடத்தில் இருந்தது என்பதாக ஜனங்கள் விசுவாசித்தபொழுது மாத்திரம் அவர் அவர்களது பிணிகளைச் சொஸ்தப்படுத்தினார். நாளடைவிலே அவர்கள் காணக்கூடிய விஷயங்களில் அவர்களுக்கு அவர் சகாயஞ்செய்து, அவர்கள் காணக்கூடாத விஷயங்களைப்பற்றித் தம்மேல் பூரண நிச்சயம் கொள்ளத்தக்கதாக உற்சாகப்படுத்தினார். அதாவது பாவங்களை மன்னிக்கத்தகுமக்கு அதிகாரம் உண்டென்று அவர்கள் விசுவாசிக்கத்தக்கதாக வழிகாட்டினார். திமிர்வாதக்காரன் ஒருவனை அவர் குணமாக்கினபொழுது, “பூமியிலே பாவங்களை மன்னிக்க மனுஷ குமாரனுக்கு அதிகாரம் உண்டென்பதை நீங்கள் அறியவேண்டுமென்று சொல்லி, திமிர்வாதக்காரனை நோக்கி : நீ எழுந்து உன் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு உன் வீட்டுக்குப்போ என்றார்” மத். 9 : 6-ம் வசனத்தில், தான் பாவத்தை மன்னிக்கக்கூடும் என்பதாக வெகு தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். யோவான் சனிச்சேஷகன் கிறிஸ்துவினுடைய அற்புதங்களைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது “இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய சாமத்திலே நிதிசிய ஜீவனை அடையும்படியாகவும், இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது” யோவா. 20 : 31 என்றும் சொல்லுகிறான்.

இயேசுவானவர் பிணியாளிகளைச் சுகப்படுத்தின விதத்தை நாம் வேதத்திலே சல்பமான நடையில் படிக்கும்பொழுதெல்லாம், பாவ மன்னிப்படைவதற்காக அவரை நாம் நம்பி விசுவாசிப்பது எவ்விதம் என்றும் கற்றுக்கொள்ளலாம். பெதஸ்தானில் குணமான வியாதியஸ்தன் சரித்திரத்தைக் கவனிப்போம். அந்த ஏழை நோயாளி உதவியற்றவனுயிருந்தான். முப்பத்தெட்டு வருஷங்காசுத் தன் கால்களைப் பியோகிக்க இயலாதவனுயிருந்தான். ஆயினும் இயேசு அவனை நோக்கி, “எழுந்திரு, உன் படுக்கையை எடுத்துக் கொண்டு நட” யோவா. 5 : 8 என்று கட்டளை கொடுத்த பொழுது, அவன், “ஆண்டவரே, என்னைக் குணமாக்க உம்மால் ஆகுமானால் உம்முடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியேன்” என்று சொல்லியிருக்கலாமே. ஆனால், கிறிஸ்துவின் வார்த்தையை நம்பினான்; தான் சொஸ்தமாகிவிட்டதாக அவன் விசுவாசித்து, உடனே நடக்கும்படி எத்தனித்தான்; நடக்கச் சித்தங்கொண்டான், உடனே நடந்தான். கிறிஸ்துவின் வார்த்தையை நம்பி முயற்சித்தான், தேவன் பலம் அளித்தார்; அவன் சொஸ்தமானான்.

அவ்வாறே நீ ஒருபாவி. முன்னெசெய்த பாவங்களுக்காகப் பிராயச்சித்தம்பண்ண உன்னால் முடியாது; உனது இருதயத்தைமாற்றி, உன்னை நீயே பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ளவும் உன்னாலாகாது, கிறிஸ்துவின் மூலமாய் உனக்கு எல்லாவற்றையும் செய்வதாக தேவன் வாக்களிக்கிறார். நீ அந்த வாக்குத்தத்தத்தை விசுவாசிக்கிறாய். உன்னுடைய பாவங்களை அறிக்கையிட்டு, உன்

னைத் தேவனுக்கு ஒப்புவித்து விடுகிறாய். அவருக்கு ஊழியஞ் செய்பவரும் சித்தங் கொள்ளுகிறாய். இவற்றை யெல்லாம் எவ்வளவு நிச்சயமாக நீ செப்துகிறாயோ அவ்வளவு நிச்சயமாகத் தேவன் உனக்களித்திருக்கிற வாக்கை நிறைவேற்றுவார். நீ பாவமன்னிப்படைந்திருக்கிறாய், கழுவப்பட்டிருக்கிறாயென்ற வாக்கை நீ நம்புவாயானால், இதரகாரியங்கள் தேவனைப் பொறுத்ததாகும். தான் குணமானதாக அந்த வியாதிஸ்தன் நம்பினபொழுது நடந்து போகும்படி தெரிந்துவானவர் அவனுக்கு எவ்வாறு சக்திகொடுத்தாரோ, அவ்வாறே அவர் உன்னையும் குணமாக்குவார். நீ விசுவாசத்தால் அப்படியே ஆகும்.

சக்தி உனக்குக் கிடைத்திருக்கிறதென்று உணரூம். வன்சுக்கும் காத்திராதே. “நம்புகிறேன், சொஸ்தமானதாக நான் அறிகிறதினால், தேவன் வாக்களித்திருப்பதால் எனக்குச் சக்தி கிடைத்திருக்கிறது” என்று சொல்.

“நீங்கள் ஜெபம் பண்ணும்போது எவைகளைக் கேட்டுக்கொள்வீர்களோ, அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வோம் என்று விசுவாசியுங்கள், அப்பொழுது அவைகள் உங்களுக்கு உண்டாகும்” மாற்கு 11: 24 என்று இயேசு சொல்லுகிறார். இந்த வாக்குத்தத்தத்திற்கு ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது. அது என்னவென்றால், தேவனுடைய சித்தத்திற்கேற்ற நாம் ஜெபிக்க வேண்டுமென்பதே. நம்மைப் பாவத்தினின்று சுத்திகரித்து, நம்மும் அவருடைய பிள்ளைகளாகி, நாம் பரிசுத்த ஜீவியஞ் செய்யும்படி நமக்கு வல்லமை கொடுப்பதற்

காகத் தேவன் விருப்பமுள்ளவராயிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த ஆசீர்வாதங்களுக்காக அவரை நோக்கி வின்னப்பம் பண்ணுவதுடன், அதே ஆசீர்வாதங்களை நாம் அடைகிறோம் என்று நம்பி, அவற்றை அடைந்தாயிற்று என்று தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தலாம். நாம் இயேசுவன்னை சென்று சுத்தமாவதும், கிரியப்பிரமாணத்தோடு நம்முடைய ஜீவியத்தை ஒத்துப் பார்க்கும்பொழுது, வெட்கம் துக்கமில்லாமல் நிற்கத்தொடரையுள்ளவர்களாவதும் நமது சிலாக்கியம். “ஆனபடியால், தெரிந்து இயேசுவுக்குட்பட்டவர்களாயிருந்து, மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிறவர்களுக்கு ஆக்கனைத் திர்ப்பிலை” ரோமர் 8: 1.

இதுமுதல் நீ உனக்குச் சொந்தமானவனல்ல; கிரியத்துக்கு வாங்கப்பட்டிருக்கிறாய். “அழியுள்ளவஸ்துக்களாகிய வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் மீட்கப்படாமல், குற்றமில்லாத மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியாகிய தெரிந்துவின் விலையேற்பெற்ற இரத்தத்தினாலே மீட்கப்பட்டீர்கள்” என்று 1 பேதுரு 1: 18, 19-ல் கண்டிருக்கிறது. நீ தேவனை-ஒரே பிடியாக நம்பும் பொழுது, பரிசுத்த ஆவியானவர் உன் இருதயத்தில் புது ஜீவியத்தைப் பிறப்பிக்கிறார். இப்பொழுது நீ தேவனுடைய குடும்பத்தில் பிறந்த பிள்ளையாயிருக்கிறாய், அவர் தமது குமாரனை நேசிக்கிறபொழுது உன்னையும் நேசிக்கிறார்.

உன்னை இயேசுவுக்கு ஒப்புவித்திருக்கிறபடியால் பின் வாக்காதே, உன்னை அவரிடத்திலிருந்து பிரித்து

விடாதே; “நான் கிறிஸ்துவக்குரியவன், அவருக்கே என்னை ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறேன்” என்று ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லு; அவர் தமது ஆவியை உனக்குக் கொடுத்து, தமது கிருபையால் உன்னைக் காத்துக்கொள்ளும்படியாக அவனாக் கீள். தேவனுக்கு, உன்னை ஒப்புவித்து அவரை விசுவாசிப்பதினால் நீ அவருடைய பிள்ளையாகிறாயேயெனவே, அவரிலே ஜீவிக்கவும் வேண்டும். “நீங்கள் கர்த்தாகிய இயேசு கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டபடியே அவருக்குள் நடந்து கொள்ளுங்கள்” கொலோ. 2: 6 என்று அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறார்.

சிலர் தங்கள் முதலாவது பரீட்சை வகுப்பில் இருக்கவேண்டுமென்றும், அவருடைய ஆசிர்வாதங்களைத் தங்களுடையதாக உரிமை பாராட்டு முன்னே தங்கள் சீரடைந்திருக்கிறதாகக் கர்த்தருக்குக் காட்ட வேண்டுமென்றும் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுதும் அவர்கள் தேவனுடைய ஆசிர்வாதங்களைத் தங்களுடையதென்று சொல்லலாம். அவர்களுடைய பல வினங்களில் சகாயஞ் செய்வதற்காகக் கிறிஸ்துவின் கிருபையும் ஆவியும் அவசியம், இல்லாவிட்டால் அவர்கள் பாவத்தை எதிர்க்கமுடியாது. நாம் இருக்கிறபடியே, அதாவது பாவமுள்ளவர்களாகவும், பலவினர்களாகவும், இயேசு கிறிஸ்துவின் சார்த்தவர்களாகவும் தம்மிடத்தில் வாலைண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார். நாம் நம்முடைய பலவினம், பேதமை, பாவமாகிய இவை பெல்லாவற்றோடும்போய், அவருடைய பாதத்தில் பச்சாதாபத்துடனே விழலாம். அவர் தமது அன்பின்

காங்கனால் நம்மை அணைத்து, நமது காயங்களைக்கட்டி, எல்லா அசுத்தத்தினின்றும் நம்மைச் சுத்திகரிப்பது அவருக்கு மகிமையான காரியமாம்.

இதிலே ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் தவறிப்போகிறார்கள். இயேசுவானவர் அவர்களைப் பேர்பேராகவும் தனித்தனியாகவும் மன்னிக்கிறார் என்று அவர்கள் நம்புகிறதில்லை; தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின் தூண்தை கொக்கிறதில்லை. ஆண்டவருடைய கற்பனைக்குக் கீழ்ப்படிக்கிறவர்கள் யார்யாரோ அவர்களெல்லாம் தங்களுடைய ஒவ்வொரு பாவத்துக்கும் தாராளமான மன்னிப்புண்டு என்று கொரு எளிதாக அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சிலராகிய முன்னவர்களாயிருக்கிறார்கள். தேவனுடைய ஆசிர்வாதங்கள் உனக்குரியதல்ல என்ற அவநம்பிக்கையை அகற்று. அவை மனத்தினும் புதித ஒவ்வொரு பாவத்துக்கும் சொந்தம். கிறிஸ்துவானவர் நமக்காகப் பலனையும் கிருபையையும் சேகரித்துவைத்திருக்கிறார். ஊழிபஞ் செய்கிற தேவனுடைய விசுவாசிக்கிற ஒவ்வொரு ஆத்தாமாவுக்கும் இவற்றைக்கொண்டென்று கொடுக்கிறார்கள். தங்களுக்காக மரித்த இயேசுவின் இடத்தில் பலம், பரிசுத்தம், நீதி ஆகிய இவற்றைக்கண்டு கொள்ளக்கூடாத அளவு பாவமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகில் ஒருவரும் இல்லை. பாவக்கறையும் தீட்டுமுள்ள அங்கினை அவர்களினின்று கழற்றி, நீதியென்னும் வெண்வஸ்திரத்தை அவர்களுக்கு உடுத்துப்படி அவர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் மரிக்கும்படியல்ல, பிழைக்கும்படிக்கே கற்பிக்கிறார்.

அதித்தியமான மனுஷர் ஒருவரோடொருவர் நடந்து கொள்ளுகிறதோலதேவன் நம்மோடு நடந்து கொள்ளுகிறதில்லை. அவருடைய எண்ணங்களெல்லாம் இரக்கமும், அன்பும் மிகுந்த உருக்கமும் பொருந்தியவைகள். “துன்மார்க்கன் தன் வழியையும், அக் கிரமக்காரன் தன் கிளைவுகளையும் விட்டு, கர்த்தரிடத்தில் திரும்பக்கடவன் ; அவர் அவன்மேல் மனதுருதுவார் ; நம்முடைய தேவனிடத்திற்கே திரும்பக்கடவன் ; அவர் மன்னிக்கிறதற்குத் தயை பெருத்திருக்கிறார்” ஏசா. 55 : 7 என்றும் “உன் மீறுதல்களை மேகத்தைப்போலவும், உன் பாவங்களைக் கார்மேகத்தைப்போலவும் அகற்றி விட்டேன்” ஏசா. 44 : 22 என்றும் தேவன் சொல்லுகிறார்.

“மனத்திரும்புங்கள், அப்பொழுது பிழைப்பீர்கள் ; சாக்ரவனுடைய சாவை நான் விரும்புகிறதில்லை யென்று கர்த்தராகிய ஆண்டவர் சொல்லுகிறார்” எசேக். 18 : 32. சாக்ரானுவன் நம்முடைய மனதைத்திரும்பி, தேவனுடைய சிறந்த வாக்குகளை நாம் மறந்துபோகும்படியாக என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறான், ஆத்துமாவிலிருந்து நம்பிக்கையையும் ஓவியையும் எடுத்தெறிய விரும்புகிறான். ஆதலால் அவன் அவ்வாறு செய்யவிடாதிட. சோதனைக்காலங்குச் செவிகொடுக்காதே, பின்வருமாறு சொல்லு :—“நான் பிழைக்கும்படி இயேசு மரித்தார்” அவர் என்னை நேசித்து, நான் அழிந்து போகாதபடி பார்க்கிறார். உருக்கம் சிறைந்த பாம்பிதா எனக்குண்டு ; அவருடைய

அன்பை நான் பழித்தபோதிலும், அவர் எனக்கு அளித்திருக்கிற நன்மைகளை விணுக்கினபோதிலும், நான் எழுந்து, என் தகப்பனிடத்திற்குப்போய் ‘தகப்பனே, பாததுக்கு விரோதமாகவும் உமக்கு முன்பாகவும் பாவஞ் செய்தேன். இனிமேல் உம்முடைய குமா



கெட்ட குமாரன் பன்றியை மேய்த்தது.

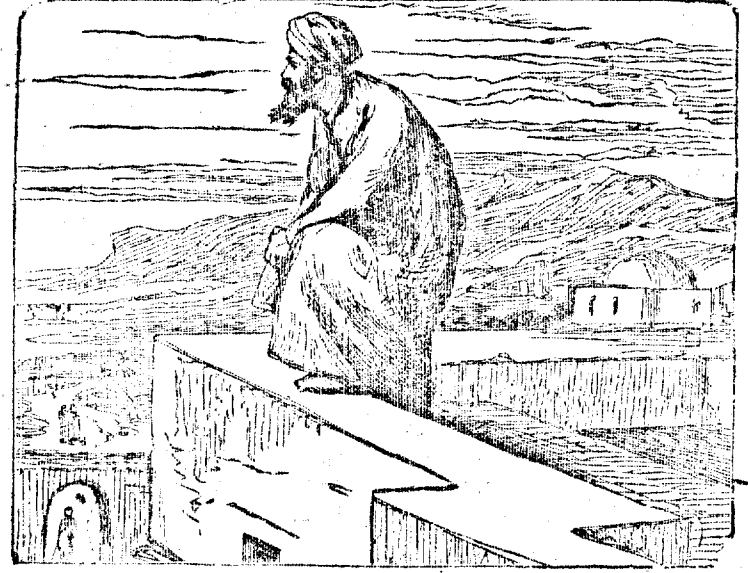
லூக்கா 15 : 11-17.

ரன் என்று சொல்லப்படுவதற்கு நான் பாத்திரனல்ல, உம்முடைய கூலிக்காரரில் ஒருவனாக வைத்துக்கொள்

ளும் என்பேன்” “அவன் தூத்தில் வரும்போதே, அவனுடைய தகப்பன் அவனைக்கண்டு, மனதுருசி, ஓடி, அவன் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு, அவனை முத்தஞ் செய்தான்” லூக்கா 15: 18-20. இந்த உவமையில் கெட்டுப்போன ஒருவன் எவ்விதமாகத் திரும்ப ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவான் என்று சொல்லியிருக்கிறதல்லவா?

இந்த உவமைதானும் மனதை இளக்கச்செய்யக் கூடியதாகத் தோன்மினபோதிலும், பாம பிதாவின் மட்டற்ற உருக்கத்தை விவரித்துச்சொல்ல இயலாமற் போகிறது. “அநாதி சினைக்கதால் உன்னைச் சிறைகித்தேன்; ஆதலால் காருணியத்தால் உன்னை இழுத்துக்கொள்ளுகிறேன்” எசே. 31: 3. என்று கர்த்தர் தமது தீர்க்கதரிசியின் மூலமாய் உரைக்கிறார். பாவி யானவன் பிதாவின் விட்டைவிட்டுத் தூரமான ஆன்ரிய நாட்டிலே தனது பொருளையெல்லாம் வீணை செல்வழித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, பிதாவுடைய இருதயம் அவனை வாஞ்சிக்கிறது. தேவனுடைய ஆவி அவனை உருக்கமாக ஏவ்ஏவ; அவனுடைய ஆத்துமாவிலே அவரன்னை சேரவேண்டுமென்ற ஆசை எழும்புகிறது. இந்த ஆவியானவர் அவன் அன்பு கிறைந்த கன் தந்தையிடம் திரும்பும்படி மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.

வேதத்தில் வரையப்பட்டிருக்கிற விலையெற்பெற்ற வாக்குத்தத்தங்கள் உனக்கு முன்னே இருக்கும்பொழுது நீ சந்தேகத்துக்கிடங்கொடுக்கலாமா? ஏழைப் பாவியானவன் தன் பாவங்களைக் களைந்து, பிதா



கெட்ட குமாரனுடைய தகப்பனார் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. லூக்கா 15: 20-32.

வண்டை திரும்பும்படி விரும்பும்பொழுதும், மனத் திரும்பினவனுக்குத் தமது பாதத்தருகே வரும்பொழுதும், கர்த்தர் இரக்கமில்லாமல் அவனைத் தடுக்கிறார் என்று நீ நம்பலாமா? அப்படியப்பட்ட எண்ணக்களை அகற்றிவிடு! நமது பாம பிதாவைப்பற்றி இப்படியப்பட்ட எண்ணக்கொள்ளுவதைப் பார்க்கலாம். ஆத்துமாவுக்குக் கேடுவிளைப்பது வேறொன்றுமில்லை. அவர் பாவத்தை வெறுத்துப் பாரிசை நேசிக்கிறார். யார் யார் விரும்புகிறார்களோ அவர்களெல்லாரும் இரட்சிப்படைந்து மகிமையான இராச்சியத்தில் நித்திய பாக்கியத்தை அடையுமென்பதும், அவர்

கிறிஸ்துவிலே தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்தார். தேவன் நமதுபேரில் வைத்த அன்பைத் தெரிவிக்கும் படி அவர் தெரிந்தெடுத்திருக்கிற வார்த்தைகளைக் கவனித்துப்பார். இதைவிடச் சாரமுள்ளதும் உருக்கமானதுமான பாஷையை வேறெதற்காவது உபயோகப்படுத்திருக்கிறதா? “ஸ்திரீயானீவன் தன் கர்ப்பத்தின் பிள்ளைக்கு இங்காமல் தன் பாலனை மறப்பாரோ? அவர்கள் மறந்தாலும் நான் உன்னை மறப்பதில்லை” ஏசா 49:15.

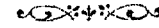
சந்தேகப்பட்டு நிற்குகிறவனை, நோக்கிப்பார். இயேசு நமக்காகப் பரிந்துபேசுகிறார். தேவன் தமது பிரிய குமாரனை நமக்காகத் தந்தருளினதற்காக அவருக்கு நன்றி செலுத்து. அவர் உனக்காக மரித்தது விருதாவாகப்போகாதபடி மன்றாடி. ஆவியானவர் இன்று உன்னை அழைக்கிறார். முழு இருதயத்தோடே இயேசுவன்னை அவருடைய ஆசீர்வாதங்களெல்லாம் உனக்குச் சொந்தமானவைகளென்று நீ உரிமை பாராட்டலாம்.

அந்த வாக்குத்தத்தங்களை வாசிக்கும்பொழுது அவைபெல்லாம் வரையறுத்துச் சொல்ல முடியாத அன்பையும் இரக்கத்தையும் காட்டுகிறதென்பதை நினைத்துக்கொள். ஆதியந்தமில்லாத அன்பின் சொருபமாகிய தேவன் மட்டற்ற இரக்கத்தோடே பாவி யின் பக்கமாக நெருங்குகிறார். “இவருடைய இரத்தத்தினாலே பாவம்விநியப்பாகிய மீட்பு நமக்கு உண்டாயிருக்கிறது” எபேசு 1:7. ஆம், மெய்யாகவே தேவன் உன்னுடைய சகரபர் என்று நம்பு. தேவன் தமது பரிசுத்த சாயலை மனுஷரில் பூதுப்பிக்க விரும்புகிறார். பாவ அறிக்கையோடும் மனைநிரும்புதலோடும் நீ அவரன்னை போலாயானால், அவர் இரக்கத்தோடும் பாவ மன்னிப்போடும் உன்னுடைய வருவார்.



THE TEST OF DISCIPLESHIP.

சீஷத்துவப் பரீட்சை.



“ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால் புது சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, எல்லாம் புதிதாயின” 2 கொரி. 5:17.

ஒரு டிஸிபிள் தான் குணப்பட்ட காலத்தையும் இடத்தையும் திட்டமாகச் சொல்ல முடியாமலும், அந்தக் குணப்படுத்திலோடு சம்பந்தப்பட்ட பல சம்பவங்களை வரிசைக் கிராமமாகச் சொல்ல இயலாமலும் இருக்கலாம்; இதனால் அவன் குணப்படவில்லையென்று ஞபகராப்படுத்துவது அசாத்தியம். “காற்றானது தனக்கு இஷ்டமான இடத்திலே வீசுகிறது, அதின் சத்தத்தைக் கேட்கிறாய், ஆகிலும் அது இன்ன இடத்திலிருந்து வருகிறதென்றும் இன்ன இடத்துக்குப் போகிறதென்றும் உனக்குத் தெரியாது; ஆவியினால் பிறந்தவனெனவனோ அவனும் அப்படியே இருக்கிறான்” யோவான் 3:8 என்று இயேசு சிக்கோதேமுவுக்குச் சொன்னார். காற்றானது கண்ணுக்கு மறைவாயிருந்தாலும் அதின் கிரியையினால் அதுண்டென்று எல்லாரும் கண்டறிந்துகொள்ளலாம்; அவ்வாறே மனுஷனுடைய இருதயத்தில் தேவ ஆவியானவருடைய கிரியையையும்

காணலாம். மறுஜென்மத்தை யுண்டாக்கக்கூடிய அந்தச் சக்தியானது மனுஷக் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் ஆத்துமாவிலே புதிய ஜீவனைப் பிறப்பிக்கிறது; தேவசாயலாக ஒரு புதிய உயிரைச் சிருஷ்டிக்கிறது.

ஆவிபாவவருடைய கிரியை அரவமற்றதும் காணக்கூடாததுமாயினும், அதன் பலபலன்கள் வெளியாகக்கூடியனவையே. தேவ ஆவி இருதயத்தைப் புதுப்பிக்கும்பொழுது, ஜீவியமானது அதற்குச் சாட்சி பதரும். நம்முடைய இருதயங்களை மாற்றிக்கொள்ளவாவது, நம்மைத் தேவனோடு ஒருமைப் பட்டவர்களாக்கிக் கொள்ளவாவது முடியாதவர்களாயிருக்கிறோம், நம்மால் எல்லாம் ஆகுமென்றும், நம்முடைய நற்கிரிபைகள் நம்மை ஈடுபற்றும் என்றும் எண்ணி இவற்றின்மீதும் நாம் சாராமதும் இருக்கிறோம்; நாம் இவ்வாறு இருந்தாலும், தேவ. கருபையானது நமக்குள்ளே குடி கொண்டிருக்கிறதோ இல்லையோ என்பதை நமது ஜீவியம் உள்ளங்கை தெல்லிக்கனிபோல் காட்டிவிடும். நம்முடைய குணநிசையங்களிலும், ஒழுக்க பழக்கங்களிலும், வேலைகளிலும் மாறுதல் தோன்றும். அவைகள் முற்காலத்தில் இருந்ததற்கும் தற்காலத்தில் இருக்கிறதற்குமுள்ள வித்தியாசம் வெகு தெளிவாகக் காணப்படும். நாம் செய்கிற நற்கிரிபைகளினாலும் வேளா வேளை நடப்பிக்கிற ஊர்க்கிரிபைகளினாலும், எப்பொழுதும் வழக்கமாக நம்முடைய வாயினின்று புறப்படும் வார்த்தைகளும் நாம் செய்கிற கிரிபைகளும் போகிற போக்கினாலேயே நம்முடைய குணநிசையம் வெளியாகிறது.

கிறிஸ்துவினால் உண்டாகிற புதுப்பிக்கும் வல்லமை நம்மில் இல்லாதிருக்கும்பொழுதும் வெளி ஆசாரங்களெல்லாம் சரிவா இருக்கலாம் என்பது மெய்தான். ஒருவனுடைய உள்ளத்தில் அதிகாரப் பிரியமும், மற்றவர்கள் தன்னை மரியாதையுடன் கணப்படுத்தவேண்டுமென்ற ஆசையும் எழும்பும்போது, அவன் ஒருவாறு சீரான ஜீவியம் நடத்தத் தலைப்படுகிறான். மானமும் மரியாதையுமாயிருக்கவேண்டுமென்கிற ஆவல் நம்மிடத்தில் தீமை தலைகாட்டாதபடி செய்துவிடுகிறது. தன்னபம் கிறைந்த ஒருவன் பரிபாகாரமான கிரியைகளையும் செய்யலாம். இது இப்படியிருக்க நாம் யார்பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று எவ்வாறு அறிந்து கொள்ளலாம்.

நம்முடைய இருதயத்தை ஆள்கிறது யார்? நாம் யானாப்பற்றி அடிக்கடி நினைக்கிறோம்? யானாப்பற்றி சம்பாஷிக்கப் பிரியப்படுகிறோம்? யானா முழு இருதயத்தோடும் நெகிழ்க்கிறோம்? பாருக்காத உழைக்க விரும்புகிறோம்? நாம் கிறிஸ்துவனுடையவர்களானால் நம்முடைய எண்ணங்களெல்லாம் அவரோடிருக்கின்றன. நம்முடைய மனோகாமான நினைவுகள் அவனாப்பற்றியே இருக்கின்றன. நம்மையும் நமக்குள்ள யாவற்றையும் அவருக்குப் பிரதிஷ்டை செய்கிறோம். அவருடைய சாயலை அணிந்து, அவருடைய சுபாவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவருடைய சித்தத்தின் பிரகாரம் நடந்து, எல்லாவற்றிலும் அவரைப் பிரியப்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

கிறிஸ்துவுக்குள் புதுச் சிருஷ்டிகளாகிறவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் ஆவியின் கனிகளைக்கொடுக்கிறார்கள்; அவைபாவன :—“அன்பு, சுந்தோஷம், சமாதானம், நீடியபொறுமை, தயவு, நற்குணம், விசுவாசம், சார்தம், இச்சையடக்கம்,” அவர்கள் தங்களை முன்னு இச்சைகளுக்கு ஒப்புக்கொடாமல், தேவகுமாரனைப்பற்றும் விசுவாசத்தால், அவருடைய அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி, அவருடைய குணங்களைத் தங்கள் ஜீவியத்தில் பிரதிபிம்பிக்கச்செய்து, அவர் பரிசுத்தமாயிருக்கிறபெர்லத் தங்களுக்கும் சுத்திகரித்துக் கொள்ளுவார்கள். ஒருகாலத்தில் சென்மப்பகையாய் வெறுத்தவைகளை இப்பொழுது நேசிக்கிறார்கள்; ஒருகாலத்தில் நேசித்தவைகளை இப்பொழுது வெறுக்கிறார்கள். அகந்தைக்காரரும் சுப அகிகாரப் பிரியருமாயிருந்தவர்கள் சார்தகுணமுள்ளவர்களாகவும் இருதயத்தில் தாழ்மையுள்ளவர்களுமாக மாறுகிறார்கள். வீணரும் மேட்டிமைக்காரருமாயிருந்தவர்கள் அடக்கமும் பயபக்தியுள்ளவர்களுமாகத் திரும்புகிறார்கள். மதுபானப் பிரியனை நெளிந்த புத்தியுள்ளவனாகிறான், விபசாரன் சோடைகிறான். உலகத்தில் வழங்குகிற வீணுன பழக்கங்களும் ஆசாரங்களும் ஒழிந்து போகின்றன. 1 பேதுரு 3: 3, 4-ல் கண்டிருக்கிறபடி கிறிஸ்தவர்கள் “புறம்பான அலங்கரிப்பை” நாடாமல், “அழியாத அலங்கரிப்பாயிருக்கிற சார்தமும் அமைதலுமுள்ள ஆவியாகிய இருதயத்தில் மறைந்திருக்கிற குணத்தையே” தேடுவார்கள்.

முழு மாறுதல் தோன்றாவிட்டால் உத்தமமான மனத்திரும்புதலாக மாட்டாது. ஒரு பாவியானவன் மறுபடியும் பிரதிக்கனைசெய்து, தான் திருடிக்கொண்டதைத் திரும்பக்கொடுத்து, தன்பாவங்களை அழிக்கைசெய்து, தேவனையும், தன்னைப்போலொத்த மனுஷனாயும் நேசிப்பானாயின், அவன் மாணத்தைக் கடந்து ஜீவனுக்குள் பிரவேசித்திருக்கிறதாக நிச்சயங்கொள்ளலாம்.

நாம் பாவமும் பிழைபாடுமுள்ளவர்களாகக் கிறிஸ்துவண்டை வந்து மன்னிக்கும் சபாவமுள்ள அவருடைய இருபைக்குப் பங்குள்ளவர்களாகும்பொழுது, அன்பானது நம்முடைய இருதயத்தில் உதயமாகிறது. ஒவ்வொரு சுமையும் இலகுவாகிறது, ஏனெனில் கிறிஸ்து நம்மேல் வைக்கிற துகம் மெதுவாயிருக்கிறது. கடமை இன்பகரமாகிறது, நம்முடைய செளகரியங்களைப் பிறருக்காக ஒதுப்பது மனோகரமாகிறது. முற்காலத்தில் இருள் மூடினதாக நமக்குத்தோன்றின பாதையானது நீதியின் சூரியனுடைய கிரணங்களால் இலங்குகிறது.

கிறிஸ்துவினுடைய குணம் எவ்வளவு அழிதவாய்ந்ததென்பது அவருடைய அடியார்களிடத்தில் காணப்படும். தேவனுடைய சித்தத்தின்படி நடப்பதே அவருடைய ஆனந்தமாயிருந்தது. தேவன் பேரில் அன்பும், அவருடைய மகிமைக்காக வைராக்கியமும் நம்முடைய இரட்சகருடைய ஜீவியத்தை ஆண்டவர்தான். அன்பே அவருடைய கிரியையையெல்லாம் அலங்கரித்துச் சிறந்தவையாக்கிற்று. அன்பு தேவனிடத்தி

விருந்து வருகிறது. கர்த்தருக்கென்று பிரதிஷ்டையாகாத இருதயத்தில் அன்பானது உதிப்பதுமில்லை, வளருவதுமில்லை. எந்த இருதயத்தில் இயேசு அசாநூற்றாரோ அந்த இருதயத்தில் மாத்திரம் அந்த அன்பைக் காணலாம். “அவர் முந்தி நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்த்தபடியால் நாமும் அவரிடத்தில் அன்பு கூருகிறோம்” 1 யோவான் 4: 19 என்று கண்டிருக்கிறது. தேவகுருபையால் புதிதான இருதயத்திலே குடிகொண்டிருக்கிற அன்பானது எல்லாவற்றையுந் செய்ய நாடுகிறது. இந்த அன்பானது ஒருவனுடைய ஜீவியத்தை மாற்றுகிறது, அவனுடைய மனோவாஞ்சையை அடக்கி ஆளுகிறது. அவனுடைய ஆசை விருப்பங்களை அடக்குகிறது, பணையை அடக்குகிறது, நேச பாசங்களை மேன்மையுள்ளதாகாக்குகிறது. ஆத்துமாவிலே இவ்விதமாகப் பரிபாலிக்கப்பட்ட இந்த அன்பானது ஜீவியத்தைச் சாதுவுள்ளதாகச்செய்து, சுற்றுமற்றுமுள்ள எல்லாநாயும் நல்லவர்களாகத் தக்கதான வல்லமையையும் தருகிறது.

தேவனுடைய பிள்ளைகளும் முக்கியமாக இப்பொழுதுதான் அவருடைய கிருபையை நம்பி குணப்பட்டுருக்கிறவர்களும் செய்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய இரண்டு தப்பிதங்கள் உண்டு. இவற்றில் ஒன்று ஏற்கனவே சொன்னோம்; அது யாது என்றால் மனுவர் தங்கள் சொந்தக்கிரிபைகளை நோக்கிக் கொண்டு, தங்கள் செய்யக்கூடியதெதுவோ அதையே நம்பி, தங்களைத் தேவனோடு ஒரு மனமாக்கிக்கொள்வதுதான். கியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொண்டு

தன் சொந்தக்கிரியைகளினால் பரிசுத்தனாவதற்குப் பிரயத்தனப்படுகிற ஒவ்வொருவனும், முடவன் கொம்புத்தேனுக் காசைப்படுகிறதுபோல தன்னாலாகாத காரியத்தை முயற்சிப்பதாகும். மனுவர் கிறிஸ்துவைத் தள்ளிவிட்டுத் தாங்களை செய்கிற ஒவ்வொரு காரியமும் தன்னயத்தாலும் பாவத்தாலும் கறைப்பட்டுப் போகிறது. விசுவாசத்தால் நமக்குக்கிடக்கிற கிறிஸ்துவினுடைய கிருபை ஒன்றே நம்மைப் பரிசுத்தாக்கக் கூடியது.

மேலே சொன்ன தப்பிதத்துக்கு மாறானதும் இதைப்போலவே அபாயகரமானதுமான பிழைவென்றால், கிறிஸ்துவை விசுவாசித்தவுடனே தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியது அடிசியமில்லை என்றும், விசுவாசத்தால் மாத்திரம் நாம் கிறிஸ்துவினுடைய கிருபைக்குரியவர்களானபடியால் நம்முடைய கிரியைக்கும் இரகசனியத்துக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்றும் எண்ணுவதாம்.

ஆனால் இவ்விடத்தில் கவனிக்கும்போது கீழ்ப்படியாதல் என்பது ஏனோதானேவென்று செய்யும் புறம்பான கிரியையல்ல, அன்பின் ஊழியமாம். சேவையுடைய கற்பனை அவருடைய சொந்தத் தன்மையின் சொருபமாயிருக்கிறது; அன்பே உருக்கொண்டு பிறந்ததுக்குச்சரியாகும்; ஆதலால் அந்நீரனத்திலும் பூமியிலும் அவர் நடத்துகிற அரசாட்சிக்கு அஸ்திபரமாகிறது. நம்முடைய இருதயங்கள் தேவசாயலாகப் புதிதாகுமானால், தேவநேசமானது ஆத்துமாவில் வேரூன்றப்பெற்றால், நம்முடைய ஜீவியத்தில் தெய்வ கட்ட

னைக்குச் சரியானபடி நடப்பது அசாதாரணமாகுமோ? அன்பானது ஒருவனுடைய இருதயத்தில் வேரூன்றும் பொழுது தன்னைச் சிருஷ்டித்த தேவனுடைய சாயலாக அவன் புதுச்சிருஷ்டியாகும்பொழுது “நான் என்னுடைய பிரமாணங்களை அவர்களுடைய இருதயங்களிலே வைத்து, அவைகளை அவர்களுடைய மனதில் எழுதுவேன்” எபி. 10: 16 என்று கண்டிருக்கிற புது உடன்படிக்கை வாக்குத்தத்தம் நிறைவேறுகிறது. கற்பனை இருதயத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தால், அது ஜீவியத்தைத் திருத்திவிடாதா? கீழ்ப்படிதல், அதாவது அன்பின் ஊழியமும் அடக்கமும், சிஷ்ணுவத்தின் உண்மையான அடையாளம். “நாம் தேவனுடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுவதே அவரிடத்தில் அன்பு கூருவதாம்” 1 யோ. 5: 3 என்றும், “அவரை அறிந்திருக்கிறேனென்று சொல்லியும், அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளாதவன் பொய்யனுயிருக்கிறான், அவனுக்குள் சத்தியமில்லை” 1 யோ. 2: 4 என்றும் வேதம் முறையிடுகிறது. விசுவாசம் ஒன்றே நம்மைக் கிறிஸ்துவினுடைய சிருபைக்குப் பங்குள்ளவர்களாக்குகிறது; இந்த விசுவாசமானது கீழ்ப்படிதல் அவசியமன்று என்று சொல்லாமல், ஏற்ற பிரகாரம் கீழ்ப்படியும்படி நமக்குப் பெலனளிக்கிறது.

நம்முடைய கீழ்ப்படிதலினாலே இரட்சிப்பைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளுகிறதில்லை; ஏனெனில் இரட்சிப்பானது தேவனுடைய இலவசமான ஈவாக இருக்கிறது; நாம் அதை விசுவாசத்தினாலே பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால் கீழ்ப்படிதல் விசுவாசத்தின் பலனாக

இருக்கிறது. “அவர் நம்முடைய பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்க வெளிப்பட்டாருன்று அறிவீர்கள்; அவரிடத்தில் பாவமூயில்லை; அவரில் நிலைத்திருக்கிற எவனும் பாவஞ்செய்கிறதில்லை; பாவஞ் செய்கிற எவனும் அவரைக் காணவுமில்லை, அவரை அறியவுமில்லை” என்று 1 யோ. 3: 5, 6-ல் சொல்லியிருக்கிறது. சரியோ தப்போ என்று காட்டுகிற மெய்யான கருவியாகிய உரைகல் இதுதான். நாம் கிறிஸ்துவிலே தரித்திருந்தால், தேவ அன்பு நம்மில் குடிகொண்டிருந்தால், நம்முடைய உணர்ச்சிகள், சந்தனைகள், நோக்கங்கள், கிரியைகளாகிய இவையெல்லாம் தேவனுடைய பரிசுத்த பிரமாணத்தின் சட்டங்களில் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிற தேவச்சித்தத்துக்கு இனங்கினைவகளாக இருக்கும். “பிள்ளைகளை, நீங்கள் ஒருவராலும் வஞ்சிக்கப்படாதிருங்கள்; நீதியைச் செய்கிறவன் அவர் நீதியுள்ளவராயிருக்கிறதேபோலத் தானும் நீதியுள்ளவனுயிருக்கிறான்” 1 யோ. 3: 7. சினப் மலையில் தேவன் கொடுத்த பத்துக் கற்பனைகள் அவருடைய பரிசுத்த நியாயப்பிரமாணம் என்ன தன்மையுள்ளதென்று தெரிவிக்கிறது; அப்படியே தேவப் பிரமாணமானது நீதி என்ன தன்மைபானதென்று வரையறுத்துச் சொல்லுகிறது.

கிறிஸ்து பேரில் வைத்திருக்கிறதாகச் சொல்லப் படுகிற விசுவாசமானது, மனிதர் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதவசியமல்லவென்று போதிக்குமானால், அது எடுப்பான குணமே ஒழிய, விசுவாசமல்ல. “சிருபையினாலே விசுவாசத்தைக்கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டார்

கள்" எபே. 2: 8 என்றும், ஆனால், "விசுவாசமும் கிரிப்பைகளில்லாதிருந்தால் தன்னிலேதானே செத்த தாயிருக்கும்" மாக். 2: 17 என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இயேசுவானவர் நாம் இப்பூலோகத்துக்கு வருகிறதற்கு முன்னே "என் தேவனே, உமக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய விரும்புகிறேன்; உமது நியாயப் பிரமாணம் என் உள்ளத்திற்குள் இருக்கிறது" சங். 40: 8 என்று தன்னைக் குறித்துப் பேசினார். அவர் மீண்டும் பாலோகத்திற்குப் போகிறதற்குச் சற்று முன்னே "நான் என் பிதாவின் கற்பனைகளைக் கைக் கொண்டு அவருடைய அன்பிலே நிலைத்திருக்கிறேன்" யோ. 15: 10 என்று சொன்னார். பரிசுத்த வேதம் சொல்லியிருக்கிறதையும் கவனியுங்கள்; "அவருடைய கற்பனைகளை நாம் கைக்கொள்ளுகிறவர்களானால் அவரை அறிந்திருக்கிறோமென்பதை அகிலால் அறிவோம்... ..அவருக்குள் நிலைத்திருக்கிறெனென்று சொல்லுகிறவன் அவர் நடந்தபடியே நானும் நடக்கவேண்டும்" 1 பேர. 2: 3-6. ஏனெனில் கிறிஸ்துவும் உங்களுக்கு காகப்பாடுபட்டு, நீங்கள் தம்முடைய அடிச்சுவடுகளைத் தொடர்ந்து வரும்படி உங்களுக்கு மாதிரிபைப் பின் வைத்துப் போனார்" 1 பேதுரு 2: 21. சர்த்தருடைய கற்பனைக்கு முற்றிலும் கீழ்ப்படிதல், சம்பூரண நீதி ஆகிய இவை இரண்டும் நாம் நித்திய ஜீவனை அடைவதற்கு அதிக அவசியமானவைகள். இவைகள் முற்காலத்தில் எப்படியோ, தற்காலத்திலும் அப்படியே யிருக்கிறது. நம்முடைய ஆதித்தாய் தந்தையர் பாவத்தில் விழுந்தோம். ஏதேனில் எப்படி இருந்ததோ

இப்பொழுதும் அப்படியே மாறாமல் இருக்கின்றது. பூரண கீழ்ப்படிதல், நீதி ஆகிய இவை இரண்டையும் விட்டு, வேறெந்தக் காரணத்திலாவது தேவன் நித்திய ஜீவனைக் கொடுப்பாரானால், உலகத்தாருடைய இன்பத்துக்குப் பங்கம் நேரிடும். பாவமும், அதின் மூலமாய் வருகிற துக்கமும் நிர்ப்பாக்கியமும் சதாகாலமுமாக நிலைத்திருக்கத்தக்கதான காரணங்களாகும்.

ஆகாம் பாவஞ் செய்வதற்கு முந்தி, தேவனுடைய சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து உத்தமனாகத்தக்க வழிவகை அவனுக்கிருந்தது. ஆனால் உத்தமனாகாமல் தவறிப்போனான், அவனுடைய பாவத்தினிமித்தம் நம்முடைய சுபாவம் கெட்டுப்போயிற்று, நம்மை நாமே நீதிமார்களாக்கிக்கொள்வது அசாத்தியமாயிற்று. நாம் பாவிதரும் அசத்தருமானதால், பரிசுத்தமான சட்டத்திற்கு முற்றிலும் கீழ்ப்படிவது நம்மாலாகாது. நாம் என்னென்ன செய்யவேண்டுமென்று தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் கேட்கிறதோ அதையெல்லாம் சரியாக நடத்துவதற்கு அவசியமான நீதிமார்க்கம் நம்மிடத்தில் இல்லை. ஆனால் நாம் தப்பித்துக் கொள்வதற்கேற்ற வழியை இயேசு சித்தம் பண்ணி வைத்திருக்கிறார். நமக்கு நேரிடக்கூடிய சோதனைகளும் கஷ்டங்களும் அவர் பூமியில் இருந்த காலத்தில் அவருக்கு இருந்தது. ஆகிலும் பாவமில்லாதவராக இருந்தார். அவர் நமக்காக மரித்தார், இப்பொழுது நம்முடைய பாவங்களை, நம்மைவிட்டு நீக்கித் தம்முடைய நீதியை நமக்குத் தருவதாகச் சொல்லுகிறார். உன்னை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, அவரை உன்னு

டைய இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்வாயானால், பாவமுள்ளவனாக இம்மட்டும் நீ ஜீவித்துக்கொண்டு வந்தபோதிலும், அவர் நிமித்தம் நீதிமானாக எண்ணப்படுவாய். உன்னுடைய தன்மையிருக்கவேண்டிய இடத்தில் கிறிஸ்துவினுடைய தன்மை நிற்கிறது; தேவன் உன்னை ஒருநாளும் பாவஞ் செய்யாதவனப்போல் அங்குகரிக்கிறார்.

இதையடுத்த இன்றோ காரியமுண்டு. அதென்ன வெனில் கிறிஸ்து இருதயத்தை மாற்றுகிறார், விசுவாசத்தின் மூலமாக உன் இருதயத்தில் அவர் வசிக்கிறார். விசுவாசத்தினாலும், உன்னுடைய சித்தத்தை அவருடைய சித்தத்துக்கு எப்பொழுதும் விடாத்தொடர்ச்சியாக ஒப்புக்கொடுப்பதினாலும், மேலே சொன்ன கிறிஸ்துவோடுகூடிய ஐக்கியத்தையும் கொண்டுசெலுத்த வேண்டியவனுயிருக்கிறாய். இவ்வாறு நீ செய்யுங்காலமெல்லாம், அவருடைய பிரியத்தின்படியே நீ விரும்பவும் நடந்துகொள்ளவும்தக்கதாக அவர் உன்னிலே கிரியை செய்கிறார். அப்பொழுது “நான் இப்பொழுது மாம்சத்தில் பிழைத்திருக்கிறதோ, என்னில் அன்புகூர்ந்து எனக்காகத் தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்த தேவனுடைய குமாரனைப்பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பிழைத்திருக்கிறேன்” கலா. 2: 20 என்று நீ சொல்லலாம். அப்படியே இயேசுவும் தமது சீஷரை நோக்கி “பேசுகிறவர்கள் நீங்களல்ல, உங்கள் பிதாவின் ஆவியானவரே உங்களிலிருந்து பேசுகிறவர்” மத். 10: 20 என்றும் சொல்லுகிறார். இப்படியாக இயேசு உன்னிலே கிரியை நடத்துங் காரணத்தால்,

நீயும் அவரைப்போல நடந்து, அவர்செய்த கிரியைகளையே நீயும் செய்கிறவனாவாய். அதாவது, நீதியின் கிரியைகளையும் கீழ்ப்படியையும் செய்கிறவனாவாய்.

ஆகையால் பெருமை பாராட்டிக்கொள்வதற்கு நம்மிலே ஒன்றுமில்லை. இறுமாப்புக்கொள்வதற்கும் யாதொரு காரணமுமில்லை. அப்படியானால் நம்முடைய நம்பிக்கை என்ன? கிறிஸ்துவினுடைய நீதி நம்முடைய நீதியாவது ஒன்று; அவருடைய ஆவியானவர் நம்மிடத்திலும் நமது மூலமாகவும் கிரியை செய்வது மற்ொன்று.

விசுவாசத்தைப்பற்றி நாம் பேசும்பொழுது, மனதில் பதித்துக்கொள்ளவேண்டிய வித்தியாசம் ஒன்றுண்டு. விசுவாசத்துக்கு முற்றிலும் வேறான ஒருவித நம்பிக்கை இருக்கிறது. தேவன் உண்டு, அவர் வல்லமையுள்ளவர், அவருடைய வசனம் சத்தியமானவை என்ற காரியங்களை மறுத்துப்பேச சாத்தானாலும் முடியாது, அவனுடைய பரிவராக் கூட்டத்தாலும் இயலாது. “பிரசாதமும் விசுவாசித்து நடுங்குகின்றன” யாக். 2: 19 என்று வேதம் விளம்புகின்றது. ஆயினும் இது விசுவாசமல்ல. தேவனுடைய வசனத்தை நம்பி, அவருக்கே சித்தத்தை அடிமைப்படுத்துகிறது என்கேயோ, இருதயத்தை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து நேச பாசங்களை அவர்பேரிலே ஊன்றுவது என்கேயோ, அங்கே விசுவாசம் இருக்கிறது. இந்த விசுவாசமானது அன்பினால் கிரியைசெய்து, ஆத்துமாவைச் சுத்திகரிக்கிறது. இந்த விசுவாசத்தினாலே இருதயமானது தேவனுடைய சாயலாக புதுப்பிக்கப்படுகி

றது. இருதயமானது புதுப்பிக்கப்படா விட்டால் தேவ சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படியவும் கீழடங்கவும் ஆகாது, புதுருபமடையும்பொழுது “உமது வேதத்தில் நான் எவ்வளவு பிரிபமாயிருக்கிறேன்! நான் முழுதும் அது என் தியானம்” சங். 119 : 97 என்று சந்தேக்காரன் சொல்லுகிறதுபோல, பரிசுத்த கற்பனைகளின்பேரில் கனிகூருகிறது. நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதியானது நம்மிலே நிறைவேறுகிறது. ஏனெனில் நாம் மாம்சத் தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படியே நடக்கிறோம். ரோ. 8 : 1.

கிறிஸ்துவானவர் பாவத்தை மன்னிக்கிறதற்குப் போர்த்த அன்பு நிறைந்தவர் என்று அறிந்து, மெய்யாகவே தாங்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாவதற்கு விரும்புகிற அனேகர் உண்டு; ஆயினும், தங்கள் நடத்தை இன்னும் சீர்கெட்டதாயிருக்கிறதென்றும், தங்கள் ஜீவியமானது குறையுள்ளதென்றும் கண்டறிந்து தோடு, பரிசுத்த ஆவியானவர் தங்கள் இருதயங்களைப் புதுப்பித்திருக்கிறாரோ இல்லையோ என்றும் சந்தேகம் கொள்ளுகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைப்பார்த்து நாம் சொல்வது என்னவென்றால் திடீரன்று பின்திரும்பிவிடாதேயுங்கள் என்பதே. நம்முடைய குற்றங்குறைகளினிமித்தம் இயேசுவின் பாத்திலே சாங்கோபாங்கமாக விழுந்து அவரை நமஸ்கரித்து மனங்கசந்து கண்ணீர் விடவேண்டிவரும்; ஆயினும் மனந்தளர்ந்துபோகக்கூடாது. பகைவன் நம்மேல் வெறிகொண்டபோதிலும், தேவன் நம்மைத்தள்ளிவிடார், கைவிடார். ஏனெனில் கிறிஸ்து

தேவனுடைய வலதுபரிசுத்திலிருந்துகொண்டு நமக்காக விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். “நீங்கள் பாவஞ் செய்யாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்கு வழங்குகிறேன். ஒருவன் பாவஞ் செய்வானால் நீதியராயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்து நமக்காகப் பிராவின்னிடத்தில் பரிந்து பேசுகிறவராயிருக்கிறார்” 1 பேர. 2 : 1 என்று சீஷனுக்கு யோவான் சொன்னான். “பிராதாபம் உங்களைச் சினைக்கிறார்” யோவான் 16 : 27 என்று கிறிஸ்துபேசினவார்த்தைகளையும் மறந்துபோகாதிரு. உங்களைத் தம்மண்டைசேர்த்துத் தமது தாய்மையும் பரிசுத்தமும் உங்களிடத்தில் பிராகாசிப்பதைப் பார்க்கும்படி விரும்புகிறார். உங்களை அவருக்கு ஒப்புக் கொடுத்தால், உங்களில் நல்ல கிரியையைத் தொடங்கியிருக்கிறவர் இயேசுக்கிறிஸ்துவின்னுடைய நாள் பரிபர்த்தம் அந்தக்கிரியையை நடத்துவார். முன்னேவிட உங்கமாக ஜெபஞ் செய்யுங்கள்; முழுவுடம்பை உபயோகிப்போம், நம்முடைய சுயபலத்திலும் நமக்கெதற்கு அப்போகப்போக, நம்முடைய தீரட்சை வல்லவையுள்ளவரென்பதை நம்புவோம்; நம்முடைய ஜீவியத்துக்கு சந்தோஷமாயிருக்கிறபொறிப் புகழு வோமாக.

நீ இயேசுவண்டை நெருங்கி நெருங்க, எவ்வளவு குற்றத்தையுடையவென்று உன் கண்களுக்கு நன்றாய்ப் புலப்படும்; ஏனெனில் உன் கண்களில் இவ்வளவு யும். அப்பொழுது உன் குறைவுகளுக்கும் உன் உடைய பூரண பரிசுத்த சுபாவத்துக்கும் எவ்வளவோ பெரிப வித்தியாசம் உண்டென்பதைப் பார்ப்பாய். சாத்தானு

டைய மாயங்கள் சக்தியற்றுப்போயின என்பதற்கும், உயிர்ப்பிக்கின்ற தேவ ஆணியின் வல்லமை உன்னை எழுப்புகிறதென்பதற்கும் இதுவே தேவ அத்தாட்சி.

தன்னுடைய சொந்தப்பாவத்தை உணராத இரு தயத்திலே இயேசுவானவர் பரிபூரண பூரண அன்பு வசிக்கவே முடியாது. கிறிஸ்துவினுடைய கருபையானது ஒரு ஆத்துமாவை மறுபுறப்படுத்தும்பொழுது, அந்த ஆத்துமாவானது அவருடைய நிவ்வித சுபாவத்தைப் பார்த்துப்பார்த்து அதிகப்படுகிறது. நம்முடைய ஆயிக்குரிய அங்கவீனத்தை நாம் பார்க்கவில்லையானால் இயேசுவினுடைய அழகையும் சிறப்பையும் நாம் இன்னும் பார்க்கவில்லையென்பதற்கு இது ஏற்ற தோர் அத்தாட்சியாகும்.

நம்மை நாமே எவ்வளவு குறைவாக மதிக்கிறோமோ, நம்முடைய இரட்சகருடைய மட்டற்ற பரிசுத் தந்தையும் அழகையும் அவ்வளவுக்கு அதிகமாக மதிக்கத்தலைப்படுவோம். நாம் பாவிகள் என்று நாம் கண்டு கொள்ளும்பொழுது, மன்னிக்கக் கூடியவரண்டை ஒடுகிறோம். ஆத்துமாவானது தனது பலவீனத்தை அறிந்துணர்ந்து கிறிஸ்துவன்னை சேர யத்தனாக்கும்பொழுது அவர் தம்மை வல்லமையுடனே வெளிப்படுத்துவார். இது அவசியமென்று நமக்குத்தெரிந்த உடனே அவரண்டைக்கும் அவருடைய வசனத்தண்டைக்கும் போக நாம் எவ்வளவுக்கதிகமாக துரிதப்படுகிறோமோ அவ்வளவுக்கதிகமாக அவருடைய சுபாவத்தைப்பற்றி மகத்தான அபிப்பிராயங்கொண்டு, அவருடைய சாயலை நம்மிடத்தில் பூரணமாக பிரதிபலிக்கச் செய்வோமென்பதற்கு யாதொரு ஐயமில்லை.



இருதயம் மாறும்பொழுது நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிறோம், இந்த மாறுதலுக்கு வேதத்தில் பிறப்பு என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பின்னும், விதைக்கிறவன் விதைத்த நல்ல விதையானது முளை கிளம்புதலுக் கிணையானது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதே பிரகாரம், கிறிஸ்துவன்னை மனந்திரும்பினவர்கள் யார் யாரோ அவரெல்லாம் “புதிதாய்ப் பிறந்த குழந்தைகளேப்போல” 1 பேது. 2: 3 கிறிஸ்துவுக்குள்ளே மனுவராகவும் ஸ்திரீகளாகவும் “வளரவேண்டியவர்களாய்” எபே. 4: 5 இருக்கிறார்கள். அல்லது வயலிலே விதைக்கப்பட்ட நல்ல விதையைப்போல, அவர்கள் வளர்ந்து நல்ல பலன்

கொடுக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். “அவர்கள் கர்த்தர் தம்முடைய மகிமைக்கென்று நாட்டின் நீதியின் விருட்சங்களை எண்ணப்படுவார்கள்” ஏசா. 61: 3 என்று ஏசாயா சொல்லுகிறான். ஆகையால் சாசரப் பொருள்களிலிருந்து எடுக்கிற திருஷ்டாந்தங்கள், ஆனிக் குரிய ஜீவியத்தின் இரகசியமான சத்தியங்களை நமக்கு ஏற்ற பிரகாரம் விளக்கிக் காட்டவேண்டியவைகளாயிருக்கின்றன.

மனுஷ ஞானமும் சாமர்த்தியமும் கூடி இயற்கைப் பொருள்களில் மிகவும் சிறிபதொன்றுக்கு உயிர் கொடுக்க முடியாது. தேவன் தாமே அளித்திருக்கிற ஜீவன் மூலமாக மாத்திரம் செடிகளும் மிருகங்களும் பிழைத்திருக்க முடியும். அப்படியே தேவனிடத்திலிருந்து வருகிற ஜீவன் மூலமாக மாத்திரம் ஆனிக் குரிய ஜீவனானது மனுஷருடைய இருதயத்தில் பிறக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. ஒரு மனிதன் “மேலிருந்து பிறவாஷ்ட்டால்” யோ. 3: 3. கிறிஸ்துவர்து நமக்கு அளித்திருக்கிற ஜீவனுக்குப் பங்காளியாகவே மாட்டான்.

பிராணனுக்கு எப்படியோ அப்படியே வளர்ச்சிக்கும். மொக்கானது புஷ்பமாகவும், புஷ்பம் காயாகவும் செய்வது தேவனே. அவருடைய வல்லமையினால்தான் விதைபானது “முன்பு முண்டையும்தான், பின்பு கதிரையும், கதிரிலே நிறைந்த தானியத்தையும் பலனாக” மாற்கு 4: 28 கொடுக்கிறது. “அவன் லீலிப்புஷ்பத்தைப் போல மலருவான்” “தானிய விளைச்சலைப் போலச் செழித்து, திராட்சச் செடிகளைப்

போலப் படருவார்கள்” ஓசையா 14: 5, 7 என்று ஓசையா தீர்க்கதரிசி இஸ்ரவேலைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார். “காட்டுப்புஷ்பங்கள் எப்படி வளருகிறதென்று கவனித்துப்பாருங்கள்” லூக். 12: 27 என்றும் இயேசு நமக்குக் கற்பிக்கிறார். செடிகளும் புஷ்பங்களும் வளருவது தங்கள் சொந்தக்கவலையினாலுமல்ல, சொந்த முயற்சியினாலுமல்ல, அவற்றின் உயிருக்கு இன்றியமையாததென்று தேவன் தெரிந்து கொடுத்திருக்கிறதைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதினால்தான் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. ஒரு சிறுபிள்ளை தன்னுடைய கவலையினாலாவது, சுயமுயற்சியினாலாவது, தன் வளர்ச்சியோடு ஏதேனும் கூட்டமுடியாது. அப்படியே நீயும் உன்னுடைய கவலையினாலாவது, சுய முயற்சியினாலாவது, ஆனிக் குரிய வளர்ச்சியுடைய முடியாது. ஒரு செடியானாலும் சரி, ஒரு பிள்ளையானாலும் சரி, அதின் பிராணனுக்கு ஆதாரமான ஆகாயம், சூரியவெப்பம், ஆகாரம் ஆகிய இவற்றைப்பெற்றுக் கொள்ளுவதினாலேயே வளருகிறது. இயற்கையிலே பொருந்தியிருக்கிற இந்த எவுகள் மிருகராசிக்கும் விருட்சராசிக்கும் எவ்வளவு அவசியமோ, கிறிஸ்துவை நம்புகிறவர்களுக்கும் அவர் அவ்வளவு அவசியமாயிருக்கிறார். அவர் அவர்களுக்கு “நித்திய வெளிச்சமும்” ஏசா. 60: 19, “சூரியனும் கேடகமுமாயிருக்கிறார்” சங். 84: 11. அவர் “இஸ்ரவேலுக்குப் பனியைப்” ஓசையா 14: 5 போல இருப்பார். “புல்லறுப்புண்ட வெளியின்மேல் பெய்யும் மழையைப்போல இறங்குவார்” சங். 72: 6. அவரோ ஜீவதண்ணீர், அவரோ “வானத்திலிருந்து

இறங்கி, உலகத்துக்கு ஜீவனைக்கொடுக்கிற தேவ அப்பம்” யோ. 6: 33.

தேவன் தமது குமாரனை விலைமதிக்கப்பட முடியாத சுவாக அளித்தபொழுது, பூமண்டலத்தைச் சூழ இருக்கிற ஆகாயம் எவ்வளவு உண்மையானதோ அவ்வளவு நிச்சயமாகப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் கிருபையென்னும் ஆகாயத்தால் சுற்றி வைத்திருக்கிறார். ஜீவனைக்கிற இந்த ஆகாயத்தை யார் யார் சுவாசிக்கிறார்களோ அவர்களெல்லாரும் பிழைத்து, கிறிஸ்துவுக்குள்ளே மஹாஷராகவும் ஸ்திரீகளாகவும் வளருவார்கள். ஒரு மலரானது, தன்னுடைய அழகும் இலகுவானமும் பூரணமாகும்படி சூரிய கதிர்கள் தன்மேல் படத்தக்கதாக சூரியன்பக்கம் திரும்புகிறதுபோல, நம்முடைய சுபாவமானது கிறிஸ்துவின் சாயலாக வளர்தோங்கும்படி பாலோச ஒளி நம்மேல் பிரகாசிக்கத்தக்கதாக நீதியின் சூரியன் பக்கம் நாம் திரும்பவேண்டும்.

“என்னிலே நிலைத்திருங்கள், நான் உங்களில் நிலைத்திருப்பேன்; கொடியானது திராட்சச் செடியில் நிலைத்திராவிட்டால், அது தானாய்க் கனிகொடுக்கமாட்டாததுபோல, நீங்களும் என்னில் நிலைத்திராவிட்டால் கனிகொடுக்கமாட்டீர்கள்.....என்னையல்லாமல் உங்களால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது” யோவா. 15: 4, 5 என்று இயேசு சொன்னபொழுது மேலே சொல்லியதை வற்புறுத்துகிறார். ஒரு கிளையானது வளர்ந்து கனிகொடுக்க வேண்டுமானால் தாய்மாத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு அவசியமோ, நீயும் பரி

சுத்த ஜீவியம் செய்பவேண்டுமானால் கிறிஸ்துபேரில் சார்ந்திருப்பது அவ்வளவு அவசியமாகிறது. அவரைப் பிரிந்தால் உனக்கு உயிரில்லை; சோதனையை எதிர்க்கவாவது, கிருபையிலும் பரிசுத்தத்திலும் வளரவாவது உனக்குச் சக்தியில்லை. அவரில் நிலைத்திருந்தால், செழித்தோங்குவாய். உன் ஜீவனை அவரிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுவாயானால், நீ உலர்த்துபோவதுமில்லை, பவனறறுப் போவதுமில்லை. நீர்க்கால்களின் ஓமாய் நடப்பட்ட விருட்சத்தைப் போலிருப்பாய்.

அநேகர் இந்த வேலையின் ஒரு பாகத்தைத் தாங்களே செய்பவேண்டியதென்று எண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் பாவமன்னிப்புக்கு கிறிஸ்துவை நம்பியிருக்கிறார்கள், ஆனால் தங்கள் சுயமுயற்சியால் சன்மார்க்கமாக உயிர் வாழவேண்டுமென்று எத்தனிக்கிறார்கள். இவ்விதமான ஒவ்வொரு முயற்சியும் தவறிப்போகும். “என்னையல்லாமல் உங்களால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது” என்று இயேசு சொல்லுகிறார். கிருபையில் நாம் வளரும் வளர்ச்சி, நம்முடைய மகிழ்ச்சி, நாம் இதரருக்குப் பிரியோசனமுள்ளவர்களாயிருத்தல் ஆகிய இவை, நாம் கிறிஸ்துவுடனே ஐக்கியப்பட்டிருந்தால் பெருகி வளரும். நாடோறும், நாழிகைதோறும் அவரோடு அன்னியோன்னிய சம்பந்தமுடையவர்களாக, அவரிலே தரித்திருக்கிறவர்களானால், நாம் கிருபையில் வளருகிறவர்களாவோம். நம்முடைய விசுவாசத்தைத் தொடங்குகிறவரும் முடிக்கிறவரும் அவரே. முதலிலும், கடைசியிலும் எப்பொழுதும் கிறிஸ்துவே. நம்முடைய ஓட்டத்தின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும்

மாத்திரமல்ல நம்முடைய வாழ்நாள் முழுவதிலும் அவர் நம்மோடிருக்கவேண்டியது. “கர்த்தரை எப் பொழுதும் எனக்கு முன்பாக வைத்திருக்கிறேன்; அவர் என் வலதுபாரிசத்தில் இருக்கிறபடியால் நான் அசைக்கப்படுவதில்லை” சங். 16:8 என்று தாவிது சொல்லுகிறார்.

“கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருப்பது எப்படி என்று கேட்கிறாயோ”? அவரை நீ முதலாவது எவ்விதமாக அடைந்தாயோ அவ்விதமாகவே நிலைத்திருக்கவேண்டியது. “நீங்கள் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்டாயிே, அவருக்குள் நடந்துகொள்ளுங்கள்” கொலோ. 2: 6. “விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழம்பான்” எபி. 10: 33. நீ முழுவதும் தேவனுக்குச் சொந்தமாய் இருக்கவும், அவருக்கு ஊழியஞ்செய்து கீழ்ப்படிந்திருக்கவும் வேண்டுமென்று உன்னை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்தாய்; கிறிஸ்துவை உன்னுடைய இரட்சகராக அங்கீகரித்தாய். உன் பாவங்களை நீயே பரிசுரித்துக்கொள்ளவு முடியாது, உன்னுடைய இருதயத்தை மாற்றிக்கொள்ளவுமாட்டாய்; ஆனால் உன்னை தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்தபோதோ, அவர் கிறிஸ்துவினிமித்தம் இவற்றையெல்லாம் உனக்குச் செய்கிறார் என்று நம்பினாய். விசுவாசத்தினாலே நீ கிறிஸ்துவினுடைமையானாய்; கொடுத்து வாங்குவதினாலே நீ அவர்மேல், விசுவாசத்தால் வளர்வேண்டியவனாயிருக்கிறாய். உன்னுடைய இருதயம், உன்னுடைய சித்தம், உன்னுடைய ஊழியமாகிய எல்லாவற்றையும் அவருக்குக் கொடுத்து,

அவருடைய கற்பனைகளின் பிரகாரம் கீழ்ப்படியும்படி அவருக்கு உன்னையும் கொடுக்க வேண்டியதுதான், கீழ்ப்படிவதற்கு உனக்கு வல்லமை கொடுக்கத்தக்கதாக நீ எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது; அதாவது எல்லா ஆசீர்வாதங்களின் நிறைவாகிய கிறிஸ்து உன்னுடைய இருதயத்தில் வாசம்பண்ணவும், அவர் உனக்குப் பலமாகவும், உனக்கு நீதியாகவும், உனக்கு நித்திய சகாயராகவும், இருக்கத்தக்கதாக அவரை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது உனது கடமை.

அதிகாரையில் தேவனுக்கென்று உன்னைப் பிரதிஷ்டை செய்; இதே உன்னுடைய முதல் வேலைபா யிருப்பதாக. “ஆண்டவரே, என்னை முழுவதும் உம் முடையவனாக அங்கீகரித்துக்கொள்ளும். நான் செய்யும்படி யோசிக்கிறுக்கிறவை எல்லாவற்றையும் உமது பாதத்திலே வைக்கிறேன். உம்முடைய ஊழியத்தில் இன்று என்னைப் பிரயோசனமுள்ளவனாகும், என்னிலே தங்கியிரும்; என்னுடைய வேலையெல்லாம் உம்மிலே தொடங்கி நடத்தப்படுவதாக” என்று ஜெபம் செய். இது நாடோறும் நடத்தவேண்டிய காரியம். ஒவ்வொரு காலைிலும் அந்த நாளுக்கென்று உன்னைத் தேவனுக்குப் பிரதிஷ்டை செய். நீ செய்யும்படி உத் தேசிக்கிறுக்கிற காரியங்களை அவருக்கு ஒப்புவி, அப்படியானால் திருவுளச் சித்தத்தின் பிரகாரம் அவற்றை நடத்துகிறதோ இல்லையோ என்று அறிந்து கொள்வாய். இவ்விதமாக தினந்தினம் உன்னுடைய ஜீவியத்தைத் தேவனுடைய கரங்களில் கொடுக்கலாம், உன்னுடைய ஜீவியமானது கிறிஸ்துவினுடைய ஜீவியத்தைப்போல் மென்மேலும் உருவாக்கப்படலாம்.

கிறிஸ்துவினாலே பொருந்திய ஜீவியம் அமரிக்கையான ஜீவியமாயிருக்கும். மிதமிஞ்சின சந்தோஷமுதலியன இராமா; சமாதானமான நம்பிக்கை நிலைத்திருக்கும். உன்னுடைய நம்பிக்கை உன்னிடத்திலல்ல, கிறிஸ்துவினாலே இருக்கிறது. உன்னுடைய பலவீனம் அவருடைய பலத்தோடும், உன் அறிவீனம் அவருடைய நூனத்தோடும், உன்னுடைய மெலிவு எக்காலும் நிகழ்கிற அவருடைய பரக்கிரமத்தோடும் இணைக்கப்படுகிறது. அவருடைய அன்பு, அழகு, பூரண தன்மையாகிய இவற்றைப்பற்றி எப்பொழுதும் சிந்தித்துக்கொள். கிறிஸ்து தன்னித்தான் வெறுத்தது, அவருடைய தாழ்மை, அவருடைய தூய்மை, பரிசுத்தம், விலைமதிக்கமுடியாத அவருடைய அன்பு—ஆகிய இவைகள் ஆத்தமா தியானத்திற்குத் தகுந்த பொருள்களாகும். அவரை நேசித்து, அவர் நடந்ததுபோல நீயும் நடந்து, அவர்மேல் முற்றிலும் சாருவதினால், நீ அவருடைய சாயலாக மறுபுறமாவாய்.

“என்னில் நிலைத்திருங்கள்” என்று சொல்லுகிறார். இந்த வார்த்தைகள் அமைதி, நிலைத்திருத்தல், நம்பிக்கை—என்ற அர்த்தம் கொடுக்கின்றன. “நீங்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள்; நான் உங்களுக்கு இனிப்பாறுதல் தருவேன்” மத். 11:28. சங்கீதக்காரனுடைய வார்த்தைகளும் இதே கருத்துடையவைகள்: “கர்த்தரை நோக்கி அமர்ந்து, அவருக்குக் காத்திரு” சங். 37:7. “அமரிக்கையும், நம்பிக்கையுமே உங்கள் பெலனாயிருக்கும்” ஏசா. 30:15 என்று ஏசாயா நிச்சயங் கூறுகிறார். இந்த அமைதி சோம்ப

லல்ல, ஏனெனில் நமக்கு இனிப்பாறுதல் தருவதாக வாக்குத்தத்தம் செய்து நமது இரட்சகர் நம்மை அழைக்கும்பொழுது, அதுவே நாம் கிரியைசெய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்கிறார். “என் துகத்தை உங்கள் மேல் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.....உங்கள் ஆத்துமர்களுக்கு இனிப்பாறுதல் கிடைக்கும்” மத். 11:29. கிறிஸ்துவினாலே எந்த ஆத்துமா பூரணமாக அமர்ந்திருக்கிறதோ, அந்த ஆத்துமா அவருக்காக வெகு உலகமாகவும் சமூகமும்பாபாகவும் உழைக்கிறது.

தன்னயமானது மனதிலே குடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, பலத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் மூலாதாரமான கிறிஸ்துவைவிட்டு, மனமானது விலகுகிறது. ஆகையால் இரட்சகரினிருந்து நம்முடைய கவனத்தைத் திருப்பி, நம்முடைய ஆத்துமா கிறிஸ்துவுடனே கூட ஐக்கிய சம்பந்தம் அடையாதபடித் தடுப்பதே சாத்தானுடைய முக்கிய வேலை. உலகத்தின் இன்பங்கள், ஜீவியத்தின் கவலைகள், மனக்கலக்கங்கள், துக்கங்கள், இதாருடைய குற்றங்கள், அல்லது உன்னுடைய சொந்தத் தவறுதல்கள், குறைகள்—இவற்றில் ஒன்றின் மேலாகிலும் அல்லது எல்லாவற்றின் மேலாகிலும் உன்னுடைய மனதைத் திருப்பிவிடக் காத்துக்கொண்டிருப்பான். அவனுடைய மாயதந்திரங்களால் மோசம்போகாதிரு. மெய்யாகவே உணர்வுள்ளவர்களும் தேவனுக்காக ஜீவிக்க விரும்புகிறவர்களுமான அநேகர் தங்கள் குற்றங்களையும் தவறுதல்களையுமே அடிக்கடி சிந்திக்கும்படியாகச் செய்து, இவ்விதமாக அவர்களை கிறிஸ்துவினிருந்து பிரித்துவிடுவதால் ஜெபம் பெற

லாம் என்று சாத்தான் எதிர்பார்க்கிறான். தன்ன யத்தை விசேஷமுள்ளதாக நாம் பாவிக்காமலும், நாம் இரட்சிக்கப்படுவோமோ என்று கவலையும் கலக்கமுமில்லாமலிருக்கவேண்டும். இதெல்லாம் நம்முடைய பெலனுக்கு ஊற்றானவரிடமிருந்து நமது ஆத்துமாவைத் திருப்பிவிடுகிறது. உன்னுடைய ஆத்துமாவைத் தேவனுடைய ஆதரவுக்கு ஒப்புவித்து, அவரையே நம்பு. இயேசுவைக் குறித்துப் பேசு, அவரைப்பற்றி நினை. உன் நினைவானது அவரைப்பற்றியே இருக்க, தன்னயம் மறைந்துபோவதாக. சுந்தேசத்தை அகற்று; உன்னுடைய மனக்கலக்கம் உன்னைவிட்டு நீங்குவதாக. “ஆயினும், பிழைத்திருக்கிறேன்; இனி நானல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்; நான் இப்பொழுது மாம்சத்தில் பிழைத்திருக்கிறதோ, என்னில் அன்புகூர்ந்து எனக்காகத் தம்மைத்தாமே ‘ஒப்புக் கொடுத்த தேவனுடைய குமாரனைப்பற்றும். விசுவாசத்தினாலே பிழைத்திருக்கிறேன்” கலா. 2:20 என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் சொன்னதுபோல் நீயும் சொல்லு. தேவனுக்குள் இளைப்பாறு. நீ ஒப்புவித்திருக்கிறதைப் பத்திரமாய் வைத்துக்கொள்ளக் கூடியவராயிருக்கிறார். உன்னை அவர் கரங்களில் முழுவதுமாக ஒப்புவித்துவிட்டால், உன்னை நேசித்த கிறிஸ்துவின் மூலமாய், ஜெபவீரனுக்கு மேலான கனம் உனக்குத்திடைக்கச் செய்வார்.

கிறிஸ்து மனுஷ சபாவத்தைத் தரித்தபொழுது மனுக்குலத்தைத் தம்முடனே அன்பென்னும் கட்டினால் கட்டினார்; இந்த அன்பென்னும் கட்டு எப்படிப்

பட்டதென்றால் மனுஷன் தானே வேண்டாமென்று வெறுத்தாலொழிய வேறெந்தச் சக்தியினாலாவது அறுந்துபோகக்கூடாத பலமுள்ளது. நாம் இந்தக் கட்டை அறுக்க, அதாவது கிறிஸ்துவின்விடத்திலிருந்து நாம் பிரத்தியேகப்படுத்திக்கொள்ள நமது கண்களுக்குப் பகட்டானதைக் காட்டி இழுக்கும்படி சாத்தான் எப்பொழுதும் பிரயாசப்படுகிறான். ஆகையால் இங்கே அவன் நாம் வேறொரு எஜமானைத் தெரிந்து கொள்ள நம்மை மயக்கிவிடாதபடி நாம் எச்சரிக்கையுடனே விழித்திருந்து ஜெபம் செய்யவேண்டியதவசியம், ஐனெனில் நமதிஷ்டம்போல செய்யும் சிலாக்கியம் நமக்குண்டு. ஆனால் நாம் கிறிஸ்துபேரிலே கண்ணாயிருப்போமானால் அவர் நம்மைக் காப்பாற்றுவார். இயேசுவை நோக்குவோமாகில் நமக்கு யாதொரு அபாயமும்மில்லை. ஒன்றாகிலும் அவர் கரங்களினின்று நம்மைப் பறித்துக்கொள்ளமுடியாது. எப்பொழுதும் நாம் அவரைப் பார்க்கும்பொழுது, “ஆவியாயிருக்கிற கர்த்தரால் அந்தச் சாயலாகத்தானே மகிமையின்மேல் மகிமையடைந்து மறுருப்பபடுகிறோம்” 2 கொரி. 3:18.

இப்படியே ஆகியில் சீஷர்கள் தங்களுடைய பிரிய இரட்சகருடைய சரபில் அடைந்தார்கள். அவர்கள் இயேசுவின்னுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டபொழுது, அவர் தங்களுக்கு இன்றியமையாதவரென்று உணர்ந்தார்கள். அவர்கள் அவரைத் தேடிக்கண்டடைந்து பின்பற்றினார்கள். வீட்டிலும், சாப்பிடும் மேசையிலும், உள்ளறையிலும், வெளியிலும் அவருடனே

இருந்தார்கள். உபாத்தியாயர் ஒருவரிடத்தில் மாணுக்கர்கள் இருக்கிறதுபோல, அவர்கள் அவரோடிருந்து, அவருடைய வாயிலிருந்து புறப்பட்ட அமிர்தம் போன்ற சத்திய போதகத்தைத் தினந்தோறும் கற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். வேலைக்காரர் தங்கள் எஜமான்களை நோக்குகிறதுபோல, இவர்கள் தங்கள் கடமையை அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு அவையே நோக்கினார்கள். அந்தச் சீஷர்கள் “நம்மைப்போலப் பாடுள்ள” யாக். 5: 17 மனுவந்தான். அவர்களும் நம்மைப்போலவே பாவத்தோடு போர்புரிய வேண்டியதாயிருந்தது. பரிசுத்தமாக வாழ்வான் கழிப்பதற்கு அதே கிருபையும் அவர்களுக்குத் தேவையாயிருந்தது.

கிறிஸ்துவுக்கு உகந்த சீஷனும், அவருடைய சாயலைத் தனது ஜீவியத்தில் பூணமாக விளங்கச் செய்தவனுமாகிய யோவானிலும்கூட அந்தச் சிறந்த குணம் இயற்கையாகப் பொருந்தியிருக்கவில்லை. அவன் சயலப் பிரியனும் கனத்தின்மேல் ஆசைகொண்டவனுமாயிருந்ததுமன்றித் தனக்கு யாராவது ஒரு கெடுதி செய்தால் உக்கிரமும் பொறுமையும் கொள்ளுகிறவனுயிருந்தான். ஆனால் கிறிஸ்துவினுடைய குணநிசபம் அவனுக்குக் காட்சியளவொழுது, தன்னுடைய சொந்தக் குறைவைக்கண்டு, மனத்தாழ்வடைந்தான். தேவருமானில் ஒவ்வொரு நாளும் விளங்குன பெலனையும் பொறுமையையும், பாக்கிரமத்தையும் உருக்கத்தையும், அதிகாரத்தையும் சாதுவையும் அவன் கண்டான்; கண்டு, தனது ஆத்துமாவிலே விப்பும் அன்பும் நிறைந்தவனானான். அவனுடைய இருதயமானது தினந்

தோறும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கிறிஸ்துவுக்கு நேரே இழப்புண்டது, கடைசியாக அவனுடைய ஆண்டவரீது அன்பு பெருக்கீவ தன்னயமானது கண்மறைத்து போயிற்று. கிறிஸ்து தன்னைச் சீர்ப்படுத்தும்படியாகத் தன்னுடைய பொறுமையுள்ள சபாவத்தையும் போசையையும் அவருக்கே ஒப்புவித்தான். பரிசுத்த ஆவியானவர் அவனுடைய இருதயத்தைப் புதுப்பித்து உயிர் அளித்தார். கிறிஸ்துவினுடைய அன்பானது அவனுடைய நடத்தையை மறுபுறப்படுத்திற்று. ஒருவன் இயேசுவோடு ஐக்கியப்படும்பொழுது உண்டாகிற மாறுதல் இதுதான். கிறிஸ்து அவனுடைய உள்ளத்தில் நிலைத்திருக்கும்பொழுது அவனுடைய முழுச்சபாவமும் மாறுகிறது. கிறிஸ்துவினுடைய தன்மையான அவருடைய அன்பானது, இருதயத்தை இளகச்செய்து, ஆத்துமாவை அடக்கி, தேவனுக்கும் பாலோகத்துக்கும் நேரே நம்முடைய சித்தனைகளையும் ஆசை விருப்பங்களையும் எழுப்புகிறது.

கிறிஸ்து பாலோகத்துக்கு எழுந்தருளின பின்னங்கூட அவர் பிரசன்னம் தங்களுடனே இருப்பதாக சீஷர்கள் அறிந்தார்கள். அவர் அவர்களுடன் இருந்தது மாயையல்ல, அன்பும் ஒளியும் பொருந்தின ஒரு ஆள்போல இருந்தார். இயேசு இரட்சகர் அவர்களோடு நடந்து பேசி ஜெபித்துக்கொண்டு வந்தார்; அவர்களுடைய இருதயங்களுக்கு நம்பிக்கையையும் தேறுதலையும் அளித்தார்; இவ்வாறாகச் சமாதானத்தின் சவிச்சேஷம் அவருடைய வாயிலிருக்கும்பொழுதே அந்த இயேசு பாலோகத்துக்கு எழுந்தருளினார்; தூத

ருடைய கூட்டம் அவரை ஏற்றுக்கொண்டபொழுதும் அவருடைய சத்தத்தின் தொனி அவர்களண்டை மீண்டும் வந்தது, “இதோ, உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் சுகல நாட்களிலும் நான் உங்களுடனேகூட இருக்கிறேன்” மத். 28: 20. மனுஷ ரூபமாக அவர் பரலோகத்துக்கு வந்தார். அவர் தங்களுடைய சிநேகிதனாகவும் இடச்சகராகவும் தேவனுடைய சிங்காசனத்துக்கு முன்னே வீற்றிருப்பதாகவும், அவருடைய உருக்கம் மாறாததாகவும், பாவத்தில் உழ்வுகிற மனுஷரைப் போன்ற தன்மை பொருந்தியவராகவுமே அவர்கள் அறிந்தார்கள். மகிமை சூழ்ந்த ஆசனங்களின் மத்தியிலிருந்துகொண்டு, கெட்டுப்போன மனுக்குலத்துக்காக மன்றும்பொழுது, காயப்பட்ட அவருடைய கரங்களும், குத்துண்ட விலாப்பக்கமும் காயத்தின் தழும்புள்ள பாதங்களும், இவர் மீட்டுக்கொண்டவர்களின்மேல் எவ்வளவு அன்புள்ளவர் என்பதைத் தெளிவாக விளக்கிறது. அவர் பரலோகத்துக்குப் போனது தங்களுக்காக ஸ்தலங்களை ஆயத்தப்படுத்த என்றும், அவர் திரும்பி வந்து அவர்களைத் தம்மோடு சேர்த்துக் கொள்வார் என்றும் அறிந்திருந்தார்கள்.

இயேசு பரலோகத்துக்குப் போனபின்பு அவர்கள் ஒருங்கே கூடினபொழுது பிதாவை நோக்கி இயேசுவின் நாமத்தினாலே பிரார்த்தனை செய்யும்படி விரும்பினார்கள். “நீங்கள் என் நாமத்தினாலே பிதாவினிடத்தில் கேட்டுக்கொள்வதெதுவோ அனை அவர் உங்களுக்குத் தருவார். இதுவரைக்கும் நீங்கள் என் நாமத்தினாலே ஒன்றுங் கேட்கவில்லை; கேளுங்கள்,

அப்பொழுது உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும் படி பெற்றுக்கொள்வீர்கள்” யோ. 16: 23, 24 என்ற வாக்கைச் சொல்லிக்கொண்டு பயபக்தியுடனே தலைவறைங்கி ஜெபம் செய்தார்கள். “கிறிஸ்துவே மரித்தவர்; அவரே எழுந்து மிருக்கிறவர்; அவரே தேவனுடைய வலது பரிசுத்தியு மிருக்கிறவர்; நமக்காக வேண்டிதல் செய்கிறவரும் அவரே” ரோமர் 8: 34 என்ற பலமான நியாயத்தைக்காட்டி, விசுவாசக்கரங்களை உபர்த்தி ஜெபித்தார்கள். “உங்களுக்குள்ளே இருப்பார்” யோ. 14: 17 என்று கிறிஸ்து சொல்லியிருந்த தேற்றவாளனை அவர்கள் பெந்தெகொஸ்தே என்னும் நாளில் பெற்றார்கள். “நான் போகிறது உங்களுக்குப் பிரயோஜனமாயிருக்கும்; நான் போகாதிருந்தால் தேற்றவாளன் உங்களிடத்தில் வரார்; நான் போவேனெயாகில் அவரை உங்களிடத்திற்கு அனுப்புவேன்” யோ. 16: 7 என்றும் கிறிஸ்து சொன்னார். இது முதல் ஆவியானவர் மூலமாகக் கிறிஸ்து தமது பிள்ளைகளுடைய இருதயத்தில் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்வார் என்றாயிற்று. அவர் மனுஷனாக அவர்களோடு இருந்ததைப் பார்க்கிலும், இப்பொழுது அவருக்கும் அவர்களுக்குமுள்ள ஐக்கியம் நெருங்கிற்று. அவர்களில் வசிக்கும் கிறிஸ்துவினுடைய ஒளி, அன்பு, வல்லமை ஆகிய இம்முன்றும் அவர்கள் மூலமாகப் பிரகாசிக்கவே, ஜனங்கள் இவர்களைக்கண்டு “ஆச்சரியப்பட்டு, அவர்கள் இயேசுவுடனேகூட இருந்தவர்களென்று அறிந்துகொண்டார்கள்” அப். 4: 13.

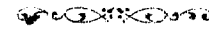
ஆதியில் கிறிஸ்து தமது சீஷர்களுக்கு எவ்விதமாயிருந்தாரோ அவ்விதமாகவே இப்பொழுதும் தமது பிள்ளைகளிடத்திலும் இருக்க விரும்புகிறார்; ஏனெனில் தம்மைச் சுற்றி நின்ற சிறிய சீஷர்கூட்டத்தாரோடு அவர் செய்த கடைசி ஜெபத்தில் “நான் இவர்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் இவர்களுக்காகவே வார்த்தையினால் என்னை விசுவாசிக்கிறவர்களுக்காகவும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்” யோ. 17: 20 என்றும் சொன்னார்.

இயேசு நமக்காக ஜெபித்தார்; தாம் பிதாவோடு ஒன்றுபடுகிறதேபோல, நாமும் அவரோடு ஒன்றுபடுகிறதற்குப் பேசியிருக்கிறார். என்ன இக்கயம் பாருங்கள்! “குமாரன் வேறொன்றையும் தாமாய்ச் செய்யமாட்டார்” யோ. 5: 19 என்றும், “என்னிடத்தில் வாசமாயிருக்கிற பிதாவானவரே இந்தக் கிரியைகளைச் செய்துவருகிறார்” யோ. 14: 10 என்றும் இரட்சகர் தம்மைக்குறித்துப் பேசியிருக்கிறார். இப்படி கிறிஸ்து நம்முடைய இருதயங்களில் வசிக்கிறதுண்டானால் “தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செவ்வகையையும்” பிலிப். 2: 13 நம்மில் நடந்துவார். நாமும் அவரைப்போல கிரியை நடப்பித்து, அதே தன்மையைக் காட்டுவோம். இவ்விதமாக நாம் அவரை நேசித்து, அவரிலே நிலைத்திருக்கிறபடியால் “தலைபாகிய கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாவற்றிலேயும் நாம் வளருகிறவர்களாயிருப்போம்” எபே. 4: 15.



THE WORK AND THE LIFE.

ஊழியமும் ஜீவியமும்.



தேவன் சர்வலோகத்திலுள்ள ஜீவனுக்கும் ஒளர்க்கும் சந்தோஷத்திற்கும் ஊற்றாயிருக்கிறார். சூரிய கதிர்களினின்று ஒளி வீசுமாப்போலவும், வற்றா ஊற்றிலிருந்து நீரோட்டங்கள் ஓராதோடுமாப்போலவும் அவரிடத்திலிருந்தே சர்வ ஆசீர்வாதங்களும் நன்மைகளும் சகல சிருஷ்டிக்கும் ஓடிவருகின்றன. தேவன் அருளும் ஜீவன் மனிதருடைய இருதயங்களில் எங்கெங்கே இருந்தபோதிலும், அது மற்றவர்களுக்கும் ஆசீர்வாதமும் அன்புமாகப்பொங்கி ஓடக்கூடியது.

தவறி விழுந்த மலுஷனைத் தூக்கி எடுப்பதே நம்முடைய இரட்சகருக்குள்ள சந்தோஷம். இதனிலிமித்தம், அவர் தமது ஜீவனை ஒரு பொருட்டாக என்னுமல் வெட்கத்தைக் களைந்து சிவ்வைப்பாட்டைச் சகித்தார். அவ்விதமே தேவநாதர்களும் மற்றவர்களுடைய சந்தோஷத்தின் பொருட்டி வேலை செய்வதையே தங்கள் தொழிலாகக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுதான் அவர்களுக்குச் சந்தோஷம். நிர்ப்பந்த நிலைமையுள்ளவர்களுக்கும், எல்லா விஷயத்திலும் தங்களுக்குத்தாழ்ந்த அந்தஸ்தும் குணமும் உள்ளவர்களும்

ஞாக்கும் பணியிடை செய்வா திட்பான வேலை என்பதாக தன்னைய இருதயமுள்ளவர்கள் எண்ணுகிற அந்த வேலையைப் பாவமற்ற தேவதூதர்கள் செய்துவருகிறார்கள். கிறிஸ்துவானவர் தம்மைத்தாமே பலியாக ஒப்புக்கொடுத்த அன்பின் ஆவி பாலோகத்தை நிறப்புகிற ஆவியாயும், அதின் ஆணந்தத்தின் முழுச்சாரமாயிருக்கிறது. கிறிஸ்துவை பின்பற்றுகிற அடியாருக்கு இவ்வித ஆவி அவர்கள் செப்கிற வேலையில் இருக்கும். கிறிஸ்துவின் அன்பு இருதயத்தில் நாட்டப்படும்போது நற்கந்தமுள்ள பரிமளம் மறைந்திருந்ததுபோல அதுவும் மறைந்திருக்க முடியாது. அதின் பரிசுத்த சக்தி நாம் ஐக்கியப்படுகிற ஒவ்வொருவராலும் உணர்ந்து கொள்ளப்படும். இருதயத்திலிருக்கிற கிறிஸ்துவின் ஆவியானது எல்லாரையும் இளைப்பாறும்படி ஒடுகிறது, அழிவுக்கேதுவானவர்களை ஜீவதண்ணீரைக் குடிக்கும்படி ஆவலுண்டாக்குகிறதுமானவரைத் தர நீர் ஊற்றுகொப்பாயிருக்கிறது.

இயேசுவின் பேரிலுள்ள அன்பு மனுவாஜாதியை தூக்கி ஆசீர்வதிப்பதற்காக அவர் உழைத்தபடி உழைக்கவேண்டும் என்கிற ஆசையில் வெளிப்படும். நம்முடைய பரம பிதாவின் பாமரிப்பிலிருக்கிற சகல ஜீவப்பிராணிகளிடத்திலும் அன்பும் இரக்கமும் பட்சாதாபமுமாயிருக்கும்படி ஏவும்.

நமது இரட்சாபெருமானின் உலக ஜீவியம் தனக்கே சொனக்கியமும் கவலைபற்ற ஜீவியமுமாயிராமல் விழுந்துபோன மனுவாஜாதியை மீட்கவேண்டியே அது ஒரே பிடியாயும், ஊக்கமாயும், சலிப்பில்லா முபற்

சியாயும் இருந்தது. மாட்டுக்கொட்டிலில் அவர் உதித்த நாள் முதல் கலவாரியில் அவர் மரித்த நாள் வரைக்கும் தன்னை ஒறுத்தல் என்னும் பாங்குயிலே நடந்தார்; பிரயாசமான வேலையிலிருந்தும், வேதனை நிறைந்த பிரயாணங்களிலிருந்தும், இளைப்பும் வருத்தமுமான வேலையிலிருந்தும் தப்பித்துக்கொள்ள அவர் வழிதேடவில்லை. “மனுவா குமாரன் ஊழியம் கொள் ளுந்ம்படி வராமல், ஊழியஞ் செய்யவும் அநேகரை மீட்கும் பொருளாகத் தம்முடைய ஜீவனைக்கொடுக்கவும் வந்தார்” (மத். 20: 28) எனார். இதிலே அவருடைய ஜீவியத்தின் பிரதம் நோக்கம் மற்றவையாவும் அதற்கடுத்தவைகளும் துணையுமானவைகள். தேவனுடைய சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதும் அவருடைய வேலையைச் செய்வதுமே அவருக்கு பொதுமும் பாணமுமாக விருந்தது. அவரது வேலையில், தான் என்பதற்கும், தன்னலம் என்பதற்கும் யாதாமோர் பங்கும் பாகமுங் கிடைக்கவில்லை.

கிறிஸ்துவின் இருபைக்குப் பங்காளிகளானவர்கள் அவருடைய மரணபுண்ணியத்துக்கு பாத்திரவான்களான மற்றவர்களும் பரமசனில் பங்கு பெறும்படியாக எந்தவிதமான பலியையும் செலுத்த ஆபத்தமாயிருப்பார்கள். தாங்கள் உலகத்தில் தங்கும்படி அதை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதற்குத் தங்களாலானவைகளை யெல்லாம் செய்வார்கள். உண்மைபாய்க்குணப்பட்ட ஆத்துமாவின் வளர்ச்சி இத்தன்மையான ஊக்கமுள்ளது. ஒருவன் கிறிஸ்துவன்னைச் சேர்ந்தவுடனே இயேசுவுக்குள் ஓர் அருமையான நண்பனைக் கண்டடைந்த

தாய் மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படியான வாஞ்சை அவனுடைய இருதயத்தில் புறப்படுகிறது. இரட்சிக்கிறதும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதும் தன்னைத் தவிர்த்து அவன் இருதயத்தில் அடைந்துவைக்க முடியாது. கிறிஸ்துவானவருடைய நீதியின் வஸ்திரத்தையணிந்து உள்ளான் மனுஷனில் வசிக்கும் அவருடைய ஆவியின் சந்தோஷத்தினால் நிரப்பப்பட்டிருப்போமாகில், நாம் அபரந்து சும்மா விருக்கமானோம். கர்த்தர் நல்லவர் என்பதை நாம் கண்டு ருசித்திருப்போமானால் அவரைக்குறித்து ஏதாவது அறிக்கையிடவேண்டியதே. பிஸிப்பு இரட்சகரைக் கண்டபோது, செய்தவண்ணம் நாமும் மற்றவர்களை அவருடைய திவ்யசமூகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுவருவோம். மனிதரை வசப்படுத்தும் கிறிஸ்துவின் தன்னையையும் காணப்படாத மறு உலகத்தின் உண்மையையும் அவர்களுக்கு விளக்கக் காட்டும்படி வழிதேடுவோம். இரீயசனின் அடிச்சு விதைப் பின்பற்ற வாஞ்சை மிகுதியிருக்கும். நம்மைச் சந்தித்துமிருக்கிற ஜனங்கள் “உலகத்தின் பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவாட்டுக்குட்டியை” (பேர 1: 29) கோக்கிப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஊக்கமான ஏக்கம் நமக்குள்ளிருக்கும்.

மற்றவர்களை ஆசீர்வதிக்கும்படி நாம் எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சி நமக்கே நன்மைகளையும் ஆசீர்வாதங்களையும் தருவிக்கும் எத்தனமாகும். இரட்சணிய முறையில் நாமும் ஒருபங்கைச் செய்யும்படி கொடுத்த தேவனுடைய மோக்கம் இதுவே. தெய்வீக தன்மையில் பங்கடையும் சிலாக்கியத்தை தேவன் மனு

ஷனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்; அதின் பலனாக தனக்கெனமான இதர மனுஷனுக்கும் ஆசீர்வாதமாக விருக்கும்படி வைத்திருக்கிறார். இதுவே தேவன் மனிதருக்கு அருளக்கூடிய மேலான கனமும், பூரண சந்தோஷமுமாயிருக்கிறது. இவ்வாறு அன்பின் வேலைகளில் பங்காளிகளாகிறவர்களெவர்களோ அவர்களின் தங்கள் கிருஷ்டிகளுக்குச் சமீபமாய் வந்தவர்கள்.

தேவன் கனிசேஷ செய்கிறவையும், அன்புக்குரிய வேலையாகிய எல்லா பணிவிடையையும் பாமதூதரன் வசத்தில் ஒப்புவித்திருக்கலாமல்லவா? தம்முடைய திவ்யநோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வெவ்வேறு ஒழுங்குகளை செய்திருக்கலாமல்லவா? என்றாலும், தேவன் சுயநலத்தைத்தேடாத ஊழியத்தினின்று உண்டாகிற ஆசீர்வாதத்துக்கும், சந்தோஷத்துக்கும், ஆத்மிக எழுப்புகலுக்கும் நாம் பங்காளிகளாகும்படி, தம்முடைய மட்டற்ற அன்பினால் தம்மோடும், கிறிஸ்துவோடும், ஆதரோடும் உடன் ஊழியமாகிறதற்கு நம்மை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோ.

கிறிஸ்துவானவருடைய பாடுகளின் நமக்கிருக்கிற அந்நியோந்நியத்தின் மூலமாய்தான் அவருடைய அனுதாபத்துக் குரியவர்களாகிறோம். மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காகச் செய்யப்படுகிற தற்பலியான ஒவ்வொரு கிரியையும், அதைச் செய்கிறவனுடைய இருதயத்தில் குடிபெருக்கிறதற்கும் விருப்பத்தை பலப்படுத்துகிறது மாத் தாமல்ல, “ஐசுவரியமுள்ளவராயிருந்தும் நமது நிமித்தம் ஏழையாகி, அவருடைய எளிமையின் மூலமாய் நம்மை ஐசுவரியவான்களாக

கிண உலக மீட்போடு நெருங்கி இருக்கவும் செய்கிறது. ஆகவே, தேவன் நம்மை சிருஷ்டித்த நோக்கம் இவ்வாறு நிறைவேறுகிறதினாலே மாத்திரம் இந்த ஜீவியம் நமக்கு ஆசீர்வாதமாகவிருக்கக்கூடும்.

கிறிஸ்துவின் ஏற்பாட்டின்படி நீங்கள் அவருடைய சேஷர்களாக வேலை செய்யப்போவீர்களானால் அவருக்கென்று ஆத்துமாக்களை ஆதாயப்படுத்துவீர்கள்; நீதியின்மேல் பசிதாகத்தையும், தெய்வீக காரியங்களில் மேலாக அறிவையும் அடைந்து தீர்க்கமான அனுபவத்தின் அவசியத்தையும் உணருவீர்கள்; தேவனிடத்தில் பரிந்து பேசுவீர்கள்; உங்கள் விசுவாசம் பலப்படும்; இரட்சிப்பின் கிணற்றிலிருந்து உங்கள் ஆத்துமா அசிகமாய்க் குடித்துத் திருப்தியாகும். உங்களுக்கு எதிரிகிற இடங்களும் சோதனைகளும் உங்களை வேதம் வாசிக்கவும் ஜெபிக்கவும் ஏவும், நீங்கள் கிருபையில் வளர்ந்து, கிறிஸ்துவைப்பற்றிய அறிவில் தேறி, தீர்க்கமான அனுபவத்திலும் விருத்தியடைவீர்கள்.

மற்றவர்களுக்கென்று செய்யும் தன்னையமற்ற வேலையின் தன்மை ஆழமும், நிலையுள்ளதும், கிறிஸ்துவின் அன்புக்கொத்த குணமுமுள்ளது. இவ்வித தன்மையையுடையவர்களுக்கு சமாதானமும் சந்தோஷமுமுண்டாகிறது. அவர்கள் நாட்டங்கள் மேலானவைகளாயிருக்கின்றன சோம்பலுக்காகிலும் தன்னலத்துக்காகிலும் இடமில்லை. இவ்விதமாய் கிறிஸ்தவ கிருபைகளை உபயோகிக்கிறவர்கள் நாளொருவண்ணம் வளர்ந்து, தேவனுக்கென்று உழைக்க சத்துவமுள்ளவர்களாவார்கள். அவர்கள் ஆவிக்குரிய தெளிவான அறி

வையும், உறுதியாய் வளரும் விசுவாசத்தையும், ஜெபத்தில் அதிகமான வல்லமையையும் அடைவார்கள். தேவ ஆவியானவர் அவர்களுடைய ஆவியின் பேரில் அசைவாடி தேவ எவுதலுக்கு உத்தரவாக ஆத்துமாவின் பரிசுத்த ஐக்கியத்துக்கு அழைக்கிறார். இந்த விதமாய் மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காக தங்களை தன்னையமில்லாத முயற்சிக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறவர்கள், மெய்யாகவே தங்கள் சொந்த இரட்சிப்பின் கிரியையை நிறைவேற்றுகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

நாம் கொடுக்கக்கூடிய உதவியைப் பெற்றுக் கொள்ள பாத்திரமானவர்களுக்கு சகாயம் புரிவதிலும் அவர்களை வாழ்த்துவதிலும் நம்மாலியன்ற மட்டும் துரித்திருப்பது நலம். கிறிஸ்து நமக்குக் கற்பித்திருக்கிற வேலையைப் போபகார சிந்தையோடே செய்வதே கிருபையில் வளர்வதாம். தேகாப்பியாசத்தினால் பலம் வருகிறது. சுறுசுறுப்பு ஜீவியத்தின் நிலைமையைக் காட்டும். கிருபா எத்தனங்களின் மூலமாய் வருகிற ஆசீர்வாதங்களை கைமாறின்றி அங்கீகரிப்பதினால் கிறிஸ்தவ ஜீவியஞ் செய்ய முயற்சிக்கிறவர்கள் கிறிஸ்துவுக்கென்று ஒன்றுஞ் செய்யாமல், உழைக்காமல் சாப்பிடுவதினால் பிழைக்கும்படி பார்க்கிறார்கள். லெளகீக உலகத்தில் இருக்கிறதேபோலவே ஆவிக்குரிய உலகத்திலும் இது எப்போதும் சீர்கெட்டு இழிவுக்கும் அழிவிக்கும் இடமாகிறது. ஒருவன் தன் அவயவங்களை உபயோகிக்க மாட்டேன் என்று சும்மாவைத் திருப்பானாகில் அவைகளை உபயோகிக்கும் சக்தியை வினாவில் இழந்துபோவான். அவ்விதமே தேவன்

அருளிய சத்துவங்கள் அப்பியாசிக்காத ஒரு கிறிஸ்தவன், கிறிஸ்துவுக்குள் வளராமல் குறுகிப்போவது மாத்திரமல்ல தனக்குள்ள பலத்தையும் நாளடைவில் இழந்து விடுகிறான்.

கிறிஸ்து சபையானது மனிதருடைய இரட்சிப்புக்காக தேவன் ஏற்படுத்திய காரியக்காரனுக் கொப்பாயிருக்கிறது. உலகத்தாருக்கு சுவிசேஷத்தை அறிவிப்பதே அதன் வேலை. கிறிஸ்தவர்கள் யாவர்மேலும் இக்கடமை சமரூபிதது. ஒவ்வொருவனுக்கும் அருளப்பட்டிருக்கிற வாத்துக்கும் தாலந்துக்கும் வசதிக்குத் தக்கபடி மீட்பருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றி முடிக்கவேண்டியிருக்கிறது. நமக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற கிறிஸ்துவின் அன்பு நம்மை அவரை அறியாதவர்கள் யாவருக்கும் கடனாகிகள் ஆக்குகிறது. தேவன் வெளிச்சத்தை நமக்கு அருளிச் செய்திருக்கிறார், அது நமக்கு மாத்திரமல்ல; நம்மிடத்திலிருந்து மற்றவர்களுக்குப் பிரதிபிம்பிக்கும்படியாகத்தான்.

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் விழிப்புள்ளவர்களாயிருப்பார்களாகில், இப்போது ஒரு ஆள் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கிற அஞ்ஞான தேசங்களில் ஆபிரிக்கனைக் கானவர்கள் போயிருப்பார்கள். தாங்களே போய் இந்த வேலையைச் செய்யக்கூடாத யாவரும் அதற்குத் தங்கள் பணத்தைக் கொடுப்பதினாலும், தங்கள் அனுதாபத்தைக் காட்டுவதினாலும், அதற்காக ஜெபஞ் செய்வதினாலும் நடந்தேறும்படி முயற்சிப்பார்கள். கிறிஸ்தவ தேசங்களிலும் ஆத்துமாக்கள் சுடேற்றத்

திற்காக இப்போது நடக்கிறதைவிட எவ்வளவோ அதிக ஊக்கமான வேலை நடந்தேறும் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

நாம் கிறிஸ்துவுக்காக வேலை செய்யும்படியாக இருக்குமானால், அஞ்ஞான தேசங்களுக்குப் போக வேண்டியதுமில்லை. நமக்கு அருமையும் பெருமையுமாயிருக்கிற பந்துக்களை விட்டு நீங்கவேண்டியதுமில்லை. இந்த வேலையை நம்முடைய இனத்தாரிடத்திலும், சபையிலும், நாம் சகவாசஞ்செய்கிற தோழரின் மத்தியிலும், தொழிற்சாலைகளில் உடன் தொழிலாளிகளிடத்திலும் செய்யலாம்.

நமது அருமை இரட்சகருடைய இவ்வுலக ஜீவியத்தின் மிகுதியான பாகம் நாசரேத்திலிருந்த தச்சுப்பட்டறையில் பொறுமைபாய் வேலைசெய்வதில்தான் கழிந்தது. வேளாளர்களாலும் வேலையாட்களாலும் ஆறியப்படாதவருமாயும் மதிக்கப்படாதவருமாயும் அவர்கள் பக்கத்திலேகடந்துபோனபோது ஜீவாதிபதியாகிய அவரை பணியினையாட்களாகிய மூதர்கள் புடைகுழிந்து போனார்கள். அவர் பணியாளிகளை குணமாக்கினபோதும், புசல் காற்றால் அடியுண்ட கலிலேயாக் கடவின் அலைகளின்மேல் அவர் நடந்த போது மிருந்ததுபோலவே, தாழ்வான தமமுடைய தொழிலை செய்த வறங்காலத்திலும், அந்த வேலையை உண்மையோடு நிறைவேற்றி வந்தார். அவ்வாறே தாழ்வான ஊழியத்திலும், ஜீவியத்தின் மிக இழிவான நிலைமையிலுங்கூட நாம் இயேசுவோடு உலாவி வேலை நடப்பிக்கலாம்.

“அவனவன் தான் அழைக்கப்பட்ட நிலைமையிலே தேவனுக்கு முன்பாக நிலைத்திருக்கக்கடவன்” (1 கொரி. 7. 24) என்று அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறார். ஓர் வியாபாரி தன் நேர்மையினாலே தன் ஆண்டவனை மகிமைப்படுத்தத்தக்க விதமாக வியாபார தொழிலை நடத்தலாம். அவன் கிறிஸ்துவை உண்மையாய்ப் பின்பற்றுகிறவனாயிருந்தால் செய்யப்படுகிற ஒவ்வொரு வேலையிலும் தன் மார்க்கத்தை காட்டி, கிறிஸ்துவின் ஆவியை யாவருக்கும் வெளிப்படுத்துவான். சிற்பி ஒருவன் கல்லையாக் குன்றுகளுக்கிடையில் தனியாய் நடந்து வேலைசெய்து கொண்டிருந்த அவருக்கு ஜாக்கிரதையும் உண்மையுமுள்ள பிரதிநிதியாக இருக்கலாம். கிறிஸ்துவின் நாமத்தைத் தரித்திருக்கிற ஒவ்வொருவனும், தன்னுடைய நல்ல வேலையைக் கவனிக்கிற மற்றவர்கள் தங்கள் சிருஷ்டிகரையும் மீட்பனையும் மகிமைப்படுத்துகிறதற்கு வழியுண்டாகும்படி அவ்வளவு நன்றாய் அதைச் செய்ய வேண்டும்.

மேலான வரப்பிரசாதங்களையும் சிலாக்கியங்களையும் தங்களைப் பார்க்கிலும் மற்றவர்கள் உடையவர்களாயிருப்பதினால், கிறிஸ்துவின் ஊழியத்திற்கு தங்கள் கொடைகளைக் கொடுப்பதற்கு அநேகர் சாக்ஞப்போக்குச் சொல்லுகிறார்கள். விசேஷித்த பிரகாரமாய் தாலந்துகளைப் பெற்றவர்கள் மாத்திரம் தங்கள் திறமைகளை தேவ சேவைக்கு பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணம் பொதுவாய் பரவியிருக்கிறது. இந்த வேலைகளிலாவது பலபலன்களிலாவது பங்கு

பெறும்படி அழைக்கப்படாதவர்களைத் தள்ளி நன்றான சில வகுப்பாருக்கு மாத்திரம் தாலந்துகள் அருளப்படுகிறதென்பது அநேகருடைய தாற்பரியம். உவமையிலோ அப்படிக்காட்டப்படவில்லை. விட்டெஜுமான் தன் வேலைக்காரரை அழைத்தபோது அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தன் வேலையைக்கொடுத்தான்.

இச்சீவியத்தின் மிகத் தாழ்வான பணிவிடைகளையும் “கர்த்தருக்கென்றே” (கொலோ. 3: 23) அன்பு நிறைந்த ஆவிசீயாடு செய்யலாம். தேவனுடைய அன்பு இருதயத்தில் இருந்தால் அது ஜீவியத்தில் வெளியாக மாய் காணப்படும். கிறிஸ்துவின் நன்மனம் நம்மைச் சுற்றிலும் வீசி, நம்முடைய செல்வாக்கை உயர்த்தி ஆசீர்வாதமுள்ளதாக்கும்.

நீ தேவனுக்கென்று வேலைசெய்யப் போகுமுன் விசேஷித்த சந்தர்ப்பங்களுக்காக காத்திருக்கவாவது அரிய திறமைகளை அடைய எதிர்ப்பார்க்கவாவது அவசியமில்லை. உன்னைக்குறித்து உலகம் என்ன நினைக்கும் என்கிற எண்ணமும் உனக்குத் திஞ்சிறேறும் வா அவசியமில்லை. உன்னுடைய ஆன்மீக ஜீவியம் உன் விசுவாசத்துக்குத் தக்கபடி சுத்தமாகவும் யதார்த்தமாகவும் இருப்பதாக சாட்சி பகருமானாலும், மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்புகிறாய் என்று அவர்கள் உணர்த்தப்படுவார்களானாலும் உன் பிரயாசங்கள் முற்றிலும் அவமாய்ப் போகாது.

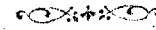
இயேசுவின் அடியார்களுக்குள் மிகத்தாழ்ந்த நிலைமையும் வற்றாருமாயிருக்கிறவர்களுக்கூட மற்றவர்

களுக்கு ஆசீர்வாதமாய் ஜீவிக்கக்கூடும். ஏதோ ஓர் முக்கிய நன்மையைச் செய்வதாக அவர்கள் அறியா விட்டாலும், தங்களுக்குத் தெரியாமலே நடந்தேறுகிற சொற்சக்தியினால் ஆழமும் அகலமுமான ஆசீர்வாதங்களைப் பொழியச் செய்கிறார்கள். தங்கள் பலன்களை அடையும் கடைசி நாள்மட்டும் நன்மையும் ஆசீர்வாதமும் நிறைந்த இந்த வேலையின் பலபலன்களை அறியாமல் இருக்கலாம். அவர்கள் ஏதோ பெரிய வேலையைச் செய்கிறதாக எண்ணுகிறதும்மில்லை, உணருகிறதும்மில்லை. தாங்கள் அடையவேண்டிய சித்தியைக் குறித்து ஏக்கங்கொள்ளவும், ஆயாசப்படவும் வேண்டியதில்லை. தெய்வீகமாக அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற வேலையை உண்மையோடு செய்து, அமரிக் கையாய் முன்னேறிச் செல்லவேண்டியது தான்; அவர்கள் ஜீவியம் வீணாகவே கழிந்துபோகாது. அவர்களுடைய ஆத்துமாக்களும் அதிகமகிதமாய் கிறிஸ்துவுக் கொப்பாய் வளர்ந்தேறும். இப்படிப்பட்டவர்கள் இச்சீவியத்தில் தேவனோடு சேர்ந்து உழைக்கிற ஊழியராகிறார்கள். இப்படியாக இவர்கள் இதைவிட மேலான உன்னத ஊழியத்துக்கும் வரப்போகிற ஜீவியத்திலுள்ள மறைக்கப்படாத சந்தோஷத்துக்கும் தகுதியுள்ளவர்களாகிறார்கள். நண்பனே நீயும் இந்த அமைதியும் வல்லமையுமுள்ள கிறிஸ்தவ சேவைக்கு உன்னை ஒப்புக்கொடுப்பாயாக.



HELPS TO CHRISTIAN LIVING.

கிறிஸ்தவ ஜீவியத் துக்குதவி.



தேவன் தம்மை நமக்கு வெளிப்படுத்தி நம்மைத் தம்மோடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளத்தேடுகிற வழிவகைகள் அனைகமுண்டு. இயற்கைப்பொருள்கள் இடைவிடாமல் நமது புலன்களுக்கு அறிவைக்கொடுக்கின்றன. தேவனுடைய சிருஷ்டிகளிலே விளங்குகிற அவருடைய அன்பும் மகிமையும் களங்கமற்ற இருதயத்திலே பதிக்கின்றன. இயற்கை வஸ்துக்கள் மூலமாகத் தேவன் அனுப்புகிற செய்திகளைக் தவனமுள்ள காதுகேட்டு அறிந்து கொள்ளக்கூடும். பச்சமையான கழனிகள், மேகமளர்விய விருகங்கள், மொக்குகள் பூவெங்கள், கடந்து செல்லுகின்ற மேகங்கள், பெய்கின்ற மழை, சப்பிக்கின்ற சிற்றாய், வர்னமண்டலங்களின் மகத்துவங்களாகிய இவை நமது இருதயங்களைப் பேசுகிறதுபோல பேசி, அவையெல்லாவற்றையும் படைத்தவரோடு நாம் பழகிக்கொள்ளும்படி நம்மை அழைக்கின்றன.

நம்முடைய இரட்சகர் தமதுசிறந்தபோதகங்களை இயற்கை வஸ்துக்களோடு ஒட்டிப்பேசினார். மாங்கள், பறவைகள், பள்ளத்தாக்கிலுள்ள மலர்கள், துள்ளுகள்,

குளங்கள், அழகுறவாய்ந்த ஆகாய மண்டலங்களாகிய இவை மாத்திரமல்ல, அன்றாடம் ஜீவியத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட சம்பவங்களெல்லாம் சத்திய வார்த்தைகளோடு சேர்த்துப்பேசப்பட்டிருக்கிறபடியால், உழைப்பாளியொருவன் தனது சோலிகளின் மத்தியிலுங்கூட அவருடைய போதகங்களை மிகவும் எளிதாக அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

தேவன் நம்முடைய விடாகிய பூமியை வெகு அழகுறவதாகப் படைத்திருக்கிறார்; அவருடையபிள்ளைகளாகிய நாம் அவருடைய செருஷ்டிப்பின் கலத்தைக்கண்டு, அதின் இயற்கையான அழகைப்பார்த்து மகிழ வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். அவர் அழகின்மேல் பிரியமுள்ளவர், அழகிலும் வெளியான அலங்காரத்தைப் பார்க்கிலும் இருதயத்தின் உள்ளான அழகையே அதிகமாக விரும்புகிறார். மலர்களின் செளந்தரியமான இலகூணங்களாகிய நூய்மையையும் கபடமின்மையையும் நாம் பரிபாலிக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார்.

நாம் கூர்ந்து கவனிப்போமானால் தேவன் செருஷ்டித்திருக்கிறவையெல்லாம், நாம் கீழ்ப்படிந்து நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்று நமக்குப் போதிக்கின்றன. வழியொன்றுமில்லாத ஆகாய வெளியில் யுகம், யுகமாகத் தங்களுக்குக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிற பாதைகளில் செல்லுகின்ற நட்சத்திரங்கள் தொடங்கிச் சிறிய அணுக்கள் வரையிலுமுள்ள எல்லா இயற்கைப் பொருட்களும் செருஷ்டிகருடைய சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிகின்றன. தேவன் படைத்திருக்கிற

ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் ஆகரித்து வளர்க்கிறார். எல்லையில்லாத ஆகாய வெளியில் தொங்குகின்ற கணக்கற்ற மண்டலங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற தேவன், அச்சமின்றிப் பாடிக்கொண்டலைகிற சிறிய ஊர்க்குருவிக்குங்கூடத் தேவையானதெல்லாவற்றையும் சுவதரித்துக்கொடுக்கிறார். மனுஷர் தினந்தோறும் தங்கள் வேலைகளுக்குப் போகும்பொழுதும், ஜெபம் பண்ணும்பொழுதும், இரவில் படுக்கப்போகும்பொழுதும், அதிகாலையில் எழுந்திருக்கும்பொழுதும், பணக்காரன் தனது மாளிகையில் மனைக்களிக்க உண்ணும் பொழுதும், அல்லது ஏழைபொருவன் தனது மக்களைக்கூட்டித் தன்னிடத்திலுள்ள சொற்ப ஆகாரத்தை அவர்களுக்குப் பகிரும்பொழுதும், பாம்பிதா இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் உருக்கத்தோடு கவனிக்கிறார். கடவுளுக்குத் தெரியாமல் ஒருவரும் கண்ணீர் சிந்துவதில்லை, அவர் பார்க்காமல் ஒருவரும் நகைப்பது மில்லை.

இதை நாம் பூரணமாக நம்புவோமானால் நமக்கு அடாத சுவலைகளெல்லாம் தோதி விடும். நமது ஜீவியத்தில் நாம் எடுத்திக்கொள்ளும் காரியங்கள் தவறிப் போகாமல் கைகடிகவரும்; ஏனெனில், ஒவ்வொரு காரியமும், அது பெரிதானாலும் சரி, சிறிதானாலுஞ் சரி, தேவனுடைய காங்களில் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கும்; தேவனுக்கோ பல கவலைகளால் மயக்கமில்லை, அவற்றின் பாரத்தால் அவர் அழுத்திப்போகிறதும்மில்லை. அப்படியானால் அனேகர் அறியக்கூடாத ஆத்தாம இன்பப்பாறுதலை நாம் அடையலாம்.

உன்னுடைய புலன்கள், கண்ணைக் கவருகின்ற இந்த உலகத்தின் அழகிலே மகிழும்பொழுது, வரப் போகிற மறு உலகத்தைப்பற்றி நினை; அங்கே பாவ மரணங்களின் தோஷம் காணப்படுகிறதில்லை, சரபத்தின் நிழல் இயற்கைப்பொருட்கள்மேல் படுகிறது மில்லை. இரட்சிக்கப்பட்டவர்களுடைய இன்பகரமான இருப்பைத்தை உன் உள்ளத்தில் பாவனை செய்துகொள்; பின்னும் அது நீ பாவனை செய்துகொண்டதைக் காட்டிலும் ஆயிரமடங்கு மகத்துவம் பொருந்தியதென்றும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள். இயற்கைபாக தேவன் அளித்திருக்கிற விதவிதமான வஸ்துக்களில், அவருடைய சிறந்த மகமையின் ஒரு சிறிய ஒளியை மாத்திரம் நாம் பார்க்கிறோம், “தேவன் தம்மில் அன்புடனுகிறவர்களுக்கு ஆபததம்மபன்னினைவைகளைக் கண் காணவுமில்லை காது கேட்கவுமில்லை, அவைகள் மனுஷனுடைய இருதயத்தில் தோன்றவுமில்லை; நமக்கோ தேவன் அவைகளைத் தமது ஆவியினாலே வெளிப்படுத்தினான்” 1 கொரி. 2: 9 என்று எழுதியிருக்கிறது.

கனி பாடுகிறவர்களும் தாபாசங்கம சாஸ்திரிகளும் இயற்கை விஷயமாகப் பல காரியங்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் உலகத்தின் அழகை வெகு கணிசத் தோரி கவனித்து இன்பம் அனுபவிக்கிறவன் கிறிஸ்தவனை; ஏனென்றால் அவன் எது எது தன்னுடைய பிதாவின் கைவேலை என்று அறிந்து, மலர் செடி மரங்களில் விளங்குகின்ற அவருடைய அன்பைக் காண்கிறான். குன்று, பள்ளத்தாக்கு, நதி, சமுத்திரமாகிய இவைகள் தேவன் மனுஷனுக்குக் காட்டியிருக்கிற

வன்பின் தோற்றங்களென்று மீளக்கப் பார்க்காத மனுஷன், அவற்றின் அழகு நலத்தை அறிந்துகொள்ளிவருமுடியாது.

தேவன் நமக்காகச் செய்கிற காரியங்கள் மூலமாகவும், இருதயங்களில் கிரியை நடப்பிக்கிற அவருடைய ஆவியின் மூலமாகவும் அவர் நம்மோடு பேசுகிறார். நமக்கு நேரிடுகிற சம்பவங்களிலும் நம்மைச் சற்றிலும் உண்டாகிற மாறுதல்களிலும் அனேக மேன்மையான படிப்பினைகளைக் கற்றுக்கொள்ளலாம்; ஆனால் அந்தப் படிப்பினைகளை அறிந்துகொள்ளும்படி நாம் ஆபத்தாயிருக்கவேண்டும். தேவனுடைய படைப்புத் தொழிலை அறிய விரும்பினசங்கீதக்காரன், “நமக்கர்த்தருடைய காருணியத்தினால் நிறைந்திருக்கிறது” சங். 33: 5 என்றும், “எவன் ஞானமுள்ளவனோ அவன் இவைகளைக் கவவிக்கக் கடவன்; ஞானவான்கள் கர்த்தருடைய கிருபைகளை உணர்ந்து கொள்வார்கள்” சங். 107: 43 என்றும் சொல்லுகிறான்.

தேவன் தமது வார்த்தையின் மூலமாகவும் நம்மோடு பேசுகிறார். இதிலே, அவருடைய குணத்தையம் எவ்விதமானதென்றும், அவர் மனுஷனோடு நடந்து கொள்வது எவ்வாறென்றும், மீட்டின் பெரிய வேலை எப்படிப்பட்டதென்றும் வெகு தெளிவாகக் காட்டியிருக்கக் காணலாம். இன்னும் இதிலே, முற்பிதாக்கள், தீர்க்கத்தரிசிகள், மற்ற மற்ற பழைய பரிசுத்த வான்களாகிய இவர்களுடைய சரித்திரம் நமக்கு முன்னே விளக்கப்படுகிறது. அவர்களும் “நம்மைப்போலப் படுள்ள மனுஷர்தான்” யாக். 5. 17. நமக்கு நேரிடு

கிறைத்தப்போன்ற தடைகள் அவர்களுக்கு இருக்கின்றன, அவர்கள் அவற்றை எவ்வாறு மேற்கொண்டார்களென்றும், நம்மைப்போல அவர்களுக்கும் சோதனைகளுண்டானபோதிலும், அவர்கள் எவ்வாறு விதமாகத் தைரிய நெஞ்சுடையவர்களாகத் தேவனிடம் பரவாயில்லை என்று நாம் பகுத்தறிவோடு பாராட்டிவருகிறோம். இதைப் பார்த்துப் பார்த்து, நீதிமான் களாவதற்கு நாம் பகுத்தறிவு பாயாசத்தில் தைரியம் கொண்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களுடைய கஷ்டங்கள் மூலமாகக் கிடைத்த விவரங்களைப்பற்றி நான் என்னவையும் அறிவைப் பற்றியும், அவர்களுடைய ஒளி, அன்பு, ஆசைவாதங்களைப்பற்றியும், அவர்களுக்கு அருளப்பட்டிருப்பதின் பெருமையால் அவர்கள் செய்த வேலைகளைப்பற்றியும் நாம் படிக்கும்பொழுது அவர்களைத் துண்டித்து அந்த ஆவியானவர், பரிசுத்த வையாக்கிய மென்ற தீபத்தை நமது இருதயத்திலே ஏற்றி, குணம் சயத்தில் அவர்களைப்போல—அதாவது தேவனிடம் ஜீவிப்பதில் அவர்களைப்போல இருக்கவேண்டுமென்ற ஆசையை எழுப்புகிறார்.

“என்னைக்குறித்துச் சாட்சிகொடுக்கிறவையுள்ள அமைவகளை” யோவா, 5: 39 என்று இயேசு பழைய ஏற்பாட்டு வேதாசனத்தைப் பற்றிப்பேசினார்; அப்படியே புதிய ஏற்பாட்டைப்பற்றியும் இதற்குத்தொடர்ச்சியாகத்தோடு சொல்லலாம். “என்னை” என்ற வார்த்தையில் குறித்த மீட்புப்பேசிலேதான் நித்திய ஜீவனையடைவதற்கு நமக்கு இருக்கிற நம்பிக்கை நினைக்கிறதே. வேதம் முழுவதும் கிறிஸ்துவைப்பற்றிப் பேசுகிறது.

கிறது. “உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை” யோவா, 1: 3 என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், கிறிஸ்துப்பின் முதல் சங்கதி தொடங்கி, “இதோ சிக்கிரமாய் வருகிறேன்” வெளி, 22: 12 என்ற கடைசிவாக்குத்தத்தம்வரை அவருடைய கிரிபைகளைப்பற்றி வாசித்து அவருடைய சத்தத்துக்குச் சென்கொடுக்கிறோம். நீ இரட்சகருடனே நெருங்கிப் பழக விரும்பினால் பரிசுத்த வேதாசனத்தைப்படி.

தேவனுடைய வசனங்களால் உன் இருதயத்தை நிரப்பி, அவைகள் உன்னுடைய கொடுத்தாகத்தைத் தவிக்கிற ஜீவத்தன்மையாகிறது. அவைகள் வானத்திலிருந்து வந்த ஜீவ அப்பழமாம். “நீங்கள் மனுஷ குமாரனுடைய மாம்சத்தைப் புசியாமலும், அவருடைய இரத்தத்தைப் பானம்பண்ணாமலும் இருந்தால் உங்களுக்குள்ளே ஜீவனில்லை” யோவா, 6: 53 என்றும், “நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற வசனங்கள் ஆவியாயும் ஜீவனுபயிர்க்கிறது” யோவா, 6: 63 என்றும் இயேசு சொல்லியிருக்கிறார். நம்முடைய சீரர்கள் நாம் புசித்துக்குடிக்கிறவர்களால் வளருகின்றனர். இயற்கைப்பொட்சையில் எவ்விதமான ஒழுங்கு இருக்கிறதோ, அவ்விதமே ஆவிக்குரிய விஷயத்திலும் இருக்கிறது; நாம் எதைப்பற்றித் தியானிக்கிறோமோ அது ஆத்தம சக்தையும் பலத்தையும் கொடுக்கும்.

மீட்பின் விஷயத்தைப்பற்றித் துதிகளுங்கூட கவனித்து நோக்க விரும்புகிறார்கள். நித்தியத்தின் யுகாயங்களாக, மீட்கப்பட்டவர்களுடைய சாஸ்திரமும் சங்கீதமும் அந்த விஷயத்தைப் பற்றித்தானிருக்கிறது.

கும். அது இப்பொழுது நாம் கவலையோடு படித்துச் சிந்திப்பதற்கேற்ற பொருளல்லவா! இயேசுவினுடைய அளவிறந்த இரக்கம்; அன்பு ஆகிய இவற்றைப்பற்றியும், நமக்காக அவர் செலுத்தின பலியைப்பற்றியும், கவனத்தோடும் வணக்கத்தோடும் சிந்திக்கவேண்டியது நமது கடமை. நமது அருமையான மீட்பரும் மத்தியஸ்தருமானவருடைய இலட்சணங்களைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி பேசவேண்டும். நமது ஜனங்களைத் தங்கள் பாவங்களினின்று இரட்சிக்கும்படி வந்தவருடைய வேலையைப்பற்றித் தியானிக்கவேண்டும். பாலோகத்துக்கடுத்த காரியங்களை நாம் இவ்வாறு தியானிக்கும்பொழுது, நம்முடைய விசுவாசமும் அன்பும் பெலனடைகின்றன; இவற்றோடு நமது ஜெபங்கள் கலந்து வரும்பொழுது, அவைகள் தேவனுக்கு மிகவும் மரிதியுள்ளவைகளாகும். நமது ஜெபங்கள் கருத்தும் ஊக்கமுமுள்ளவைகளாகும். இயேசுவினமீது விடாப்பற்று உண்டாகும்; அவர் மூலமாகத் தேவனண்டை வருகிற எல்லாரையும் கடைசிபரியந்தம் இரட்சிக்க அவருக்கு வல்லமையுண்டு என்ற அறிவானது ஒவ்வொரு நாளும் உயிரடைந்து ஓங்கும்.

இரட்சகருடைய உத்தமத்தைப் பற்றி நாம் தியானிக்கும்பொழுது, அவருடைய பரிசுத்தத்தின் சாயலாக நாம் முழுவதுமாக மாறி உயிரடையவேண்டுமென்ற ஆசை கொள்வோம். நாம் வழிப்படுகிறவரைப் போல நாம் ஆகவேண்டுமென்று நமது ஆத்துமாவிலே பசுதாசமுண்டாகும், எவ்வளவுத்தகைமையாக நமது எண்ணங்கள் கிறிஸ்துமேலே இருக்கிறதோ, அவ்வளவு

வுக்கதிகமாக நாம் மற்றவர்களிடத்தில் அவரைப்பற்றிப் பேசி, உலகத்துக்கு அவரை வெளிப்படுத்துவோம்.

வேதமானது அறிவாளிகளுக்காக அல்ல, சாதாரண ஜனங்களுக்கென்றே எழுதப்பட்டது. இரட்சிப்புக்கவசியமான பெரிய சத்தியங்கள் பட்டப்பகல் வெட்டவெளிச்சமாக வரையப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிற தேவனுடைய சித்தத்தைப் பின்பற்றாமல், தங்கள் சுயபுத்தி மார்க்கம் செல்லுகிறவர்களைத் தவிர, வேறொருவராவது தங்கள் வழிதவறிக் கெட்டுப் போகமாட்டார்கள்.

வேதம் கற்பிக்கிறதைப்பற்றிப் பிறிதொருவன் கூறுவதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளாமல், நமக்குள் நாமே தேவ வசனத்தைப் படிக்கவேண்டும். நாமே சிந்தனை செய்து அறிவடைவதற்குப் பதிலாக, மற்றவர்கள் ஆலோசித்துப் பேசுவதை நாம் அங்கீகரிக்கத் தலைப்படுவோமாகில், நம்முடைய ஊக்கங்கள் குன்றி, நமது திறமையெல்லாம் குறைந்துபோகும். சிறந்த மனோதத்துவங்களுக்கேற்ற காரியங்களில் அவற்றைச் செல்ல விடாமல் தடுப்போமானால், அவையும் குறுகிப்போகும், இப்படிக் குறுகிப்போகுமாயின், தேவ வசனத்தின் ஆழ்ந்த கருத்தை அறிந்துகொள்ளுந் திறமை அந்தத் தத்துவங்களுக்கு இல்லாமலே போகும். வேத வசனங்களையும், ஆனிக்ஞரிய விஷயங்களையும் ஒன்றோடொன்று ஒத்துப் பார்த்து, இவ்விதமாக வேதாகமத்திலுள்ள பொருட்களின் சம்பந்தத்தைக் கண்டுகொள்ளுவதிலே நமது மனதைச் செலுத்தினால் நமது புத்தி விசாலமாகிறது.

புத்தியைப் பலப்படுத்துவதற்கு, வேதம் படிப்பதைப் பார்க்கலும் தக்கது வேறொன்றுமில்லை. எண்ணக்கூடிய மேலானதாக்கித் தந்துவங்களுக்கு ஊக்கத்தைக் கொடுப்பதற்கு, ஆழ்ந்த கருத்துக்கள், சிறந்த சத்தியங்களடங்கிய வேதாகமத்தைப் போன்ற சக்தியுள்ள புஸ்தகம் பிறிதொன்றுமில்லை. மனுஷர் தகுந்த பிரகாரம் தேவ வார்த்தையைப் படிப்பார்களானால் அவர்கள் புத்தி விசாலிக்கும், அவர்களுக்குச் சிறந்த குணமுண்டாகும், காண்பதற்கருமைபான உறுதியான நோக்கமுடையவர்களாவார்கள்.

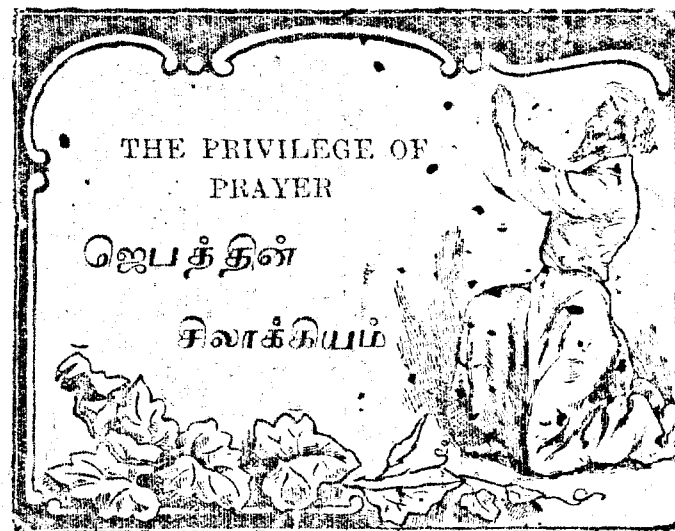
வேதாகமத்தை விரைவாக வாசிப்பதனால் யாதொரு பயனும் இல்லை. அவ்வாறு ஒரு மனுஷன் வேத முழுவதும் வாசித்தபோதிலும், அதின் நலத்தைக் காணவாவது, ஆழ்ந்து புதைந்த கருத்தை அறிந்து கொள்ளவாவது முடியாமல் போகிறது. ஒருவசனத்தின் உட்கருத்து நமது மனதுக்குத் தெளிவாகி, இரட்சணியத்துக்கும் அதற்குமுள்ள சம்பந்தம் பிரத்தியட்சமாகும்வரையிலும் நாம் அந்த ஒரேவசனத்தைப் படிப்போமானால், அது, குறித்த நோக்கமில்லாமல் ஒரு போதகமும் அடையாமல் அனேக அதிகாரங்களை வாசிப்பதைப் பார்க்கலும் மிகவும் பிரயோசனகரமானதாகும். வேதாகமத்தை உன்னிடத்திலே வைத்துக் கொள். சமயங்கூட்டத்த வேளையில் அதைப்படி; வசனங்களை ஞாபகத்தில் பதி. விதியில் வழி நடக்கும் பொழுதுகூட நீ ஒரு பாகத்தைவாசித்து, அதைப்பற்றிச் சிந்தனைசெய்து, இவ்வாறு அதை உன் உள்ளத்தில் பதியச்செய்யலாம்.

நாம் கருத்தோடு கவனித்து ஜெபசுந்தையோடு படிக்காவிட்டால் நாம் ஞானமடைய முடியாது. வேதத்தின் சிலபாக்கங்கள், மெய்யாகவே மிகத்தெளிவாயிருக்கிறபடியால், ஒருவராவது தப்பிர்த்தம் கொள்ளமுடியாது, ஆனால் பார்த்த உடனே அர்த்தம் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத பாகங்களும் இருக்கின்றன. நாம் வேதத்தின் ஒருபாகத்தை மற்றொரு பாகத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். கவலையோடு ஆராய்ந்து ஜெபத்தோடு சிந்திக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட படிப்புக்கு மிகுதியான பலன்கூடக்கும். சுரங்கம் தோண்டுகிற ஒருவன் பூமியிலுள் மறைந்திருக்கிற பொன் தங்கங்கள் படலம் படலமாகப் போகிறதைக் கண்டு கொள்ளுகிறான். அதுபோலவே, மறைக்கப்பட்ட பொக்கஷத்தைத் தேடுகிறதுபோல எவன் தேவனுடைய வார்த்தையை விடாமுயற்சியாக ஆராய்கிறானோ அவனுக்குக் கவலையேனமரக வாசிக்கிறவனுடைய கண்ணுக்கு மறைந்துபோகிற அனேக பெரிய சிறந்த சத்தியங்கள் தென்படும். எழுப்புதலான வார்த்தைகள் நாம் நமது இருதயத்தின்கீழ் வைத்துச் சிந்தனை செய்தால் அவைகள் ஜீவ நீருற்றிருந்து ஒடுகிற நதிகளைப்போலிருக்கும்.

ஜெபம் செய்யாமல் வேதத்தை வாசிக்கக்கூடாது. அதின் பக்கங்களைத் திறக்குமுன்னே பரிசுத்த ஆவியானவருடைய வெளிச்சம் கிடைக்கும்படி கேட்கவேண்டும்; அப்படியானால் அது நமக்கு அளிக்கப்படும். நாதான்வேல் இயேசுவனுடையவந்தபொழுது “இதோ கபடற்ற உத்தம இஸரவேலன்” என்று

இரட்சகர் சொன்னார். அதற்கு நாத்தான்வேல். “நீர் என்னை எப்படி அறிவீர்?” என்றான். இயேசு அவனை நோக்கி, “பிவிப்பு உன்னை அழைக்கிறதற்கு முன்னே நீ அத்திமாத்தின் கீழிருக்கும்போது உன்னைக்கண்டேன் என்றார்” யோ. 1: 47, 48. சத்தியமெது என்று நாம் அறிந்துகொள்ளும்படியாக அறிவை நமக்குத் தரும்படி அவரை நாம் தேடினால், இரட்சியுமான இடங்களில் நாம் ஜெபித்தபோதிலும் அவர் அங்கும் நம்மைப்பார்க்கிறார். தெய்வ ஆதரவை மனத்தாழ்மையோடு தேடுகிறவர்கள் யார் யாரோ அவர்களுடனே ஒளியுள்ள உலகத்திலிருந்து தேவதூதர்களும் வந்து இருப்பார்கள்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் இரட்சகருடைய மேன்மையையும் மகத்துவத்தையும் உயர்த்திக் காட்டுகிறார். கிறிஸ்துவையும், அவருடைய ரீதியின் பரிசுத்தத்தையும், அவராலே நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற பெரிய இரட்சிப்பையும் உலகத்துக்குக் காட்டுவதே அவருடைய முக்கிய வேலையாகும். “அவர் என்னுடையதில் எடுத்து உங்களுக்கு அறிவிப்பார்” யோவா. 16: 14 என்று இயேசு சொல்லுகிறார். சத்திய ஆவியானவர் ஒரு வரே தேவனுடைய சத்தியத்தை பிரயோசனமுள்ளதாகப் படித்துக் கொடுக்கக்கூடிய உபாத்தியாயர். மனுக்குலத்துக்காகத் தமது ருமாரன் மரிக்கும்படி அவரைக் கொடுத்து, மனுஷனுக்குப் போதகராகவும் எப்பொழுதும் வழிகாட்டியாகவுமாக இருக்கும்படி தமது ஆவியை சிபமித்திருக்கிறபடியால் தேவன் எவ்வளவாக மனுஷரை மிக்கிறார் என்று பாருங்கள்!



தேவனுடைய பிதாவானவர் உலக இயந்தக, வேத் வெளிப்படுத்தல், காருண்னிய பாமிப்பு, அவருடைய ஆவியின் சொல் சக்தி ஆகிய இவைகளின் மூலமாய் நம்மிடத்தில் பேசுகிறார். ஆயினும் இவைகள் போதுமானதல்ல. நாம் நம்முடைய இருதயங்களை அவரிடத்தில் ஊற்றிவிடவேண்டும். ஆவிக்குரிய தீவனும் ஊக்கமும் இருக்கத்தக்கதாக, நம்முடைய பரம பிதாவினிடத்தில் நமக்கு நெருங்கிய சகவாசம்ருக்க வேண்டும். நம்முடைய மனோதத்துவங்கள் அவருக்கு நேராக இழுக்கப்படலாம். அவரது திவ்ய கிரியைகள், இரக்கங்கள், ஆசீர்வாதங்கள் முதலியவைகளைக் குறித்தும் நாம் சிந்திக்கலாம். என்றாலும் இது முற்றிலும்

அவரோடு சம்பாஷிப்பதல்லவே. நாம் தேவனோடு கலந்துறவாடுவதற்கு நம்முடைய அன்றாட உண்மையான ஜீவியத்தைப்பற்றி ஏதாவது அவருக்குச் சொல்லத்தக்க காரியம் நமக்குருக்கவேண்டும்.

ஓர் ரண்பனுக்கு நம்முடைய இருதயத்தை நாம் திறப்பதுபோல தேவனுக்கும் அதைத் திறந்து காட்டுவதுதான் ஜெபம். நாம் எப்படியிருக்கிறோம் என்று காட்டுவதற்கு அது அவசியமல்ல. அவரை ஏற்றுக் கொள்ள நம்மைத் தகுதியுள்ளவர்கள் ஆக்குவதற்கே அவசியமாயிருக்கிறது. ஜெபம் தேவனை கீழே நம்மிடத்தில் கொண்டுவருகிறதில்லை, நம்மையே அவரண்டை மேலே கொண்டுபோகிறது.

இயேசு பெருமான் இப்புவியில் அவதார புருஷனாய் எழுந்தருளிய காலத்தில் ஜெபிக்கவேண்டியதெவ்வாறு என்று தமது தொண்டர்களுக்குப் போதித்தருளினார். அவர்கள் அன்றாடக் தேவைகளை தேவசமூகத்தில் தெரிவிக்கவும், அவர்கள் கவலைகள் யாவற்றையும் அவர்மேல் சுமத்தவும் ஆக்கியாபித்தார். அவர்களுடைய வேண்டிதல்கள் கேட்கப்படும் என்கிற உறுதி வாக்கு நமக்கும் உரியதாயிருக்கிறது.

இயேசு சுவாமி தாமுங்குட மானிடர் மத்தியில் சஞ்சார்ஞ் செய்தபொழுது அடிக்கடி ஜெபித்து வந்தார். இரட்சகர் தாமே நம்முடைய குறைகளையும் பல வினாக்களையும் ரூபகார்மாய் கண்டுணர்ந்து, நம்முடைய கடமையையும் பூர்த்தியும் சகிக்க இடைகட்டினவராய் வருவதற்கு தமது பிதாவிடத்தில் புது பலத்தை

யும் சக்தியையும் நாடி அதிலே விண்ணப்பமும் மனுவும் செய்கிறவரானார். எல்லாக் காரியத்திலும் அவர் நமக்கு முன்மாதிரியாயிருக்கிறார். “எல்லா வகையிலும் நம்மைப்போல சோதிக்கப்பட்ட அவர் நம்முடைய குறைகளில் நமக்கு ஓர் சகோதரனாயிருக்கிறார்; அவர் பாவமற்றவராயிருந்தபடியால் அவருடைய சபாவம் தீமைக்கு விலகி நின்றது. பாவம் நிறைந்த உலகத்திலே அவர் ஆத்துமா வேதநீரையையும் பேராட்டத்தையும் சகித்தது. அவரது மனுஷீகத்தன்மை ஜெபத்தை அத்தியந்த அவசியமும் அதுகூலமான சிலாக்கியமுமாகச் செய்தது. தமது பிதாவின் அந்நியோந்நியத்தில் ஆறுதலையும் ஆதரந்தத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் சகித்தார். உலகாட்சகரும் தேவகுமாரானுமானவர் ஜெபம் இன்றியமையாத தென்றுணருகிறதாயிருந்தால், பலவினமும் பாவமுமுள்ள சாவுக்குரிய மனுஷர் ஊக்கமும் வைராக்கியமுமுள்ள ஜெபம் அவசியமென்று ஒவ்வளவு அதிகமாய் உணர்ந்தறியவேண்டும்.

பாலோகத்திலிருக்கிற நம்முடைய பிதா தமது ஆசீர்வாதத்தின் நிறைவை நமக்குருளுவன்காகக் காத்திருக்கிறார். எல்லையில்லா அன்பின் ஊற்றண்டையில் சென்று அதைத்திருப்தியாய்ப் பருகுவது நமது சிலாக்கியம். நாம் இவ்வளவு சொற்பமாய் ஜெபிப்பது எவ்வளவு ஆச்சரியம்! தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளில் தாழ்ந்தவர்கள் செய்கிற உண்மையான விண்ணப்பத்தையுங்கேட்க விருப்பமும ஆபத்தமுமாயிருக்கிறார். ஆனாலும் நமது குறைகளை தேவனுக்குத் தெரிவிக்க மிகவும் வெளிப்படையான பிரியமின்மை நமக்கு

இருக்கிறதே. அளவில்லா அன்புள்ள தேவனுடைய இருதயம் மனிதருக்காகப் பரிதபிக்கிறபோதும், அவர்கள் கேட்கவும் நினைக்கவும் கூடியவகைகளுக்கு மேலாக அருள ஆயத்தமாயிருக்கிறபோதும், அற்பசொற்பமாயும் சுருக்கமாயும் ஜெபித்து குறைந்த விசுவாசமுள்ளவர்களாயிருக்கிறபோதும், சோதனைக்குள்ளாயிருக்கிற தீர்ப்பாக்கியமும் தீர்ப்பந்தமுமுள்ள நாலுவிதளைப் பற்றி பரம சேனையின் திசைகள் என்னதான் நினைப்பார்கள்? தேவதூதர்கள் தேவனுக்கு முன்பாகப் புணிந்து தொழுவதை விரும்புகிறார்கள். அவரண்டை நெருங்கி அவர் சம்பந்திவிருக்க ஆசைப்படுகிறார்கள். தேவனோடு ஐக்கியமாகவிருப்பதே அவர்கள் உன்னத இன்பம் என்று எண்ணுகிறார்கள். தேவன் மாத்திரம் அருளக்கூடிய உதவிக்கு எவ்வளவோ அதிகம் அவசியமுள்ளவர்களாயிருக்கிற இப்பிரபஞ்சத்தின் பிள்ளைகள் அவருடைய ஆவியின் ஒளியின்றியும், அவருடைய சமூகத்தின் கூட்டுறவின்றியும் நடக்கிறதற்குத் திருப்தியுள்ளவர்களாயிருக்கிறதைக் கணாலாம்.

ஜெபத்தை அசுட்டை செய்கிறவர்களைப் பொல்லாதவனுடைய காரிருள் மூடிக்கொள்ளுகிறது. காதுக்குள் ஒதும் சோதனைகளினால் சத்தான அவர்களைப் பாவஞ் செய்யும்படி வசப்படுத்துகிறான். ஏனென்றால் அவர்கள் ஜெபத்தைப்பற்றிய நிவ்ய ஏற்பாட்டில் தேவன் அவர்களுக்குக் கட்டாட்சித்திருக்கிற சிலரக்கியங்களை உபயோகிக்காமல் போவதினாலேதான். சர்வாதிகாரத்தினால் அளவிறந்த பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்துவைத்திருக்கிற பரம பொக்கிஷசாலையைத் திறப்

பதற்கு விசுவாசம் என்னும் கையிலே ஜெபமானது திறவுகோலாயிருக்கும்போது, தேவனுடைய குமாரரும் குமாரத்திக்குமாயிருப்பவர்கள் ஜெபிப்பதற்குப் பிரியமற்றிருப்பதென்? இன்டனிடாத ஜெபமும், ஜாக்



இயேசுநின்று ஜெபம் செய்ய கற்பித்தது.

லூக். 11: 1-13.

கொதையான விழிப்பும் நமக்கல்லாத பட்சத்தில், கவலை யற்றவர்களால் வளர்ந்து நேரான பாதையினின்று விலகிப்போகும் அபாயத்திற்குள்ளாவோம். உலகமன

வேண்டுகிறாலும் விசுவாசத்தினாலும் சோதனையை எதிர்க்கத்தக்க பலத்தையும் கிருபையையும் நாம் அடையாதபடி கிருபாசனத்துக்குப்போகும் வழியை மறிக்க சச்சுவலானவன் இடையிடாமல் வகை தேடுகிறான்.

தேவன் நம்முடைய ஜெபங்களைக் கேட்டு, உத்தரவு அருளுவார் என்பதாக நாம் எதிர்ப்பார்க்கக்கூடிய சில நிபந்தனைகளுண்டு, அவருடைய சகாயம் நமக்கு அவசியமென்று உணர்வதே அவைகளில் முதன்மையானது. “நாகமுள்ளவன்மேல் தண்ணீரையும், வாண்டிலித்தின்மேல் ஆறுகளையும் ஊற்றுவேன்” (எசாயா 44: 3) என்று வாக்கருளியிருக்கிறார். நீதியின்மேல் பரிசுதாசமுள்ளவர்கள் தேவன்பேரில் வாஞ்சையுள்ளவர்களாக, நிரப்பப்படுவார்கள் என்று நிச்சயிக்கலாம். இருதயமானது ஆவியானவருடைய நடத்துதலுக்கு உள்ளமையவேண்டும்; அல்லவென்றால் தேவாசீர்வாதத்தை அது அடையாது.

நம்முடைய தீரா அவசியமே ஓர் விவகாரமாயும், நமக்காக மிக சாதாரியமாப்ப் பரிந்துபேசுகிறதாய் யுமிருக்கிறது. இக்காரியங்களை ஆண்டவர் நமக்குச் செய்யும்படி அவரைத் தேடிப் போகவேண்டும். “கேளுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்” (மத். 7: 7) என்றும், தம்முடைய சொந்தக் குமாரன் என்றும் பாராமல் நம்மெல்லாருக்காகவும் அவரை ஒப்புக்கொடுத்தவர் அவரோடேகூட மற்ற எல்லாவற்றையும் “நமக்கு அருளாதிருப்பதெப்படி?” (ரோமர் 8: 32) என்றும் சொல்லுகிறார்.

நாம் நம்முடைய இருதயத்திலே அக்கரமத்தைப் பேணி வைத்தாலும், நாம் அறிந்த எவ்வித பாவத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் ஆண்டவர் நமக்குச் செவிகொடார். நருங்குண்டதும் ரொறுங்குண்டது மான ஆத்துமாவின்னுடைய ஜெபம் எப்போதும் அங்கீகரிக்கப்படும். நாமறிந்த எல்லாத் தப்பிதங்களையும் சீர்ப்படுத்தும்போது தேவன் நம்முடைய விண்ணப்பங்களுக்கு விடையளிக்கிறார் என்று நம்ப இடமுண்டு. நம்முடைய சொந்த புண்ணியம் நம்மை தேவனுடைய தயவுக்குப் பாத்திராக்கமாட்டாது. இயேசுவின் பாதநிராபாத்திரமே நம்மை ரட்சிக்கிறது; அவருடைய உதிரமே நம்மைச் சத்திகரிக்கிறது. ஆயினும் ஏற்றுக் கொள்ளாதவின் நிபந்தனைகளுக்கு இணங்கப்போகும் வேலை நமக்குண்டு.

ஜெபம் பெறும் ஜெபத்தின் இன்றோர் குணம் விசுவாசம். “தேவனிடத்தில் சேருகிறவன், அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுகிறவர்களுக்குப் பலன் அளிக்கிறவரென்றும் விசுவாசிக்கவேண்டும்” எபி. 11: 6. “நீங்கள் ஜெபம்பண்ணும்போது எவைகளைக் கேட்டுக்கொள்வீர்களோ அவைகளைப்பெற்றுக் கொள்ளுவோம் என்று விசுவாசியுங்கள். அப்பொழுது அவைகள் உங்களுக்கு உண்டாகும்” மாற் 11: 24 என்று இயேசுநாதர் தமது சீஷர்களுக்குச் சொன்னார். நாம் அவரை அவருடைய வார்த்தையினுடைய ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோமா?

இந்த உறுதிவாக்கு அகலமும் எல்லையற்றதுமாயிருக்கிறது. வாக்குத்தத்தம் செய்தவர் உண்மையுள்ள

வராயிருக்கிறார். நாம் கேட்கிற அதே காரியங்களை நாம் அடையாதபோது, ஆண்டவர் ஜெபத்தைக் கேட்கிறார்களும், நம்முடைய ஜெபத்திற்கு உத்தரவு அருளுவார் என்றும் விசுவாசிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். நாம் எத்தனையோ தப்பிதங்களைச் செய்யக் கூடியவர்களாகவும், சொற்ப அறிவுள்ளவர்களாகவுமிருந்து நமக்கு ஆசீர்வாதமில்லாதவைகளைக் கேட்கிறோம். நம்முடைய பரம்பிதாவானவர் நமது மேலான நன்மைகளுக்குச் சாதனமானவைகளை யருளிச்செய்து மிக அன்போடு நமது ஜெபங்களுக்கு உத்தரவுருள்கிறார். எல்லாப்பொருள்களையும் உள்ளது உள்ளபடிபே பார்க்கக்கூடிய, தேவனால் அருளப்பட்ட கேத்திரம் நமக்கிருக்குமானால், நாமே அவைகளை விரும்புவோம். நம்முடைய ஜெபங்களுக்கு உத்தரவு அருளப்படவில்லை என்றுதோன்றும்போது, நாம் வாக்குத்தத்தத்தின் பேரில் உறுதியாயிருக்கவேண்டும். உத்தரவு அருளப்படுகிற காலம் நிச்சயமாய் வருமாதலால் நமக்கு மிக அவசியமான ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவோம். நாம் குறிப்பாய் விரும்புகிற காரியத்திற்காகவும் அதேமாதிரியாய் எப்போதும் ஜெபத்திற்கு உத்தரவு அருளப்படும் என்பதாகவும் உரிமைபாராட்டுவது துணிகாமாகும். தேவன் தப்பிதஞ் செய்யக் கூடாதபடி ஞானமுள்ளவரும் நேர்மையானவர்களுக்கு எந்த நன்மையையும் அடக்கவையாதபடி எவ்வளவு நன்மை மிகுந்தவருமாயிருக்கிறார். உங்களுடைய ஜெபங்களுக்கு உடனே விடை அருளப்படாதிருப்பதை நீங்கள் பார்க்கும்படி நேரிட்டாலும் அவரை

நம்பப்பயப்படவேண்டாம். “தேளுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்” என்னும் அவருடைய உண்மையான வாக்குத்தத்தத்தின்பேரில் பற்றுதலாயிருங்கள்.

நமக்கு விசுவாச முண்டாவதற்கு முன்னே, நாம் நமது சந்தேகம், பயங்களித்தலில் ஆலோசனை கேட்கும்படி போனாலும், அல்லது நமக்குத் தெளிவாய் விளங்காத ஒவ்வொரு காரியத்தையும் விடுவிக்கப் பிரயாசப்பட்டாலும் மனக்கலக்கமும் குழப்பமுமாத் திரும்பெருக அதிகரிக்கும். தமது சித்தத்தினாலும் வார்த்தையினாலும் ஒவ்வொன்றையும் ஆண்டு வருகிறவரும், சிருஷ்டிப்பிலே யாவற்றையுங் காண்கிறவரும், அளவற்ற ஞானமுள்ளவருமாகிய அவரிடத்தில் உதவியற்றவர்களும் கீழ்ப்பட்டவர்களாமாயிருக்கிறோம். என்மெண்ணி நாம் இருக்கிறபடியே தாழ்மையோடும் விசுவாசத்தோடும் வந்து நம்முடைய குறைகளை தேவனுக்குச்சொல்லி அவாண்டை சேர்வோமானால், நாம் கூப்பிடும் சத்தத்துக்கு அவர் செலிக்கொடுத்து, நம்முடைய இருதயங்களில் ஒளி வீசும்படி செல்வார். ஊக்கமான ஜெபத்தின் மூலமாகவே முடிவு இல்லாதவருடைய மனதோடு சம்பந்தப்படுகிறவர்களாகிறோம். நம்முடைய மீட்பருடைய முகம் நம்மேல் பரிதாபத்தோடும் அன்போடும் நோக்கும் வேளையில், நமக்கு விசேஷித்த அத்தாட்சியில்லாதிருக்கலாம். ஆகிலும் அது நேராக இருக்கிறது. நாம் பார்க்கக்கூடிய அவருடைய தொழிலை நாம் உணராதிருக்கலாம். ஆனாலும் அவருடைய காம் அன்போடும் பரிதாபத்தோடும் தனையோடும் நம்மேலிருக்கிறது.

நாம் இரக்கத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் தேவனிடத்தில் கேட்கும்படி வருகிறபோது, நம்முடைய சொந்த இருதயங்கள் அன்பும் மன்னிப்புமுள்ள ஆவியிறைந்தவைகளாயிருக்கவேண்டும். “எங்கள் கடனாளிகளுக்கு நாம் மன்னிக்கிறபோல எங்கள் கடன்களை எங்களுக்கு மன்னியும்” என்று மன்னிக்கிறதற்குப் பிரியமற்ற ஆவியும் இளக்காரமும் நம்மிலே குடி கொண்டிருக்கும்போது, நாம் எப்படி ஜெபிக்கக்கூடும்? நம்முடைய சொந்த ஜெபங்கள் கேட்கப்படவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்போமானால், நாம் மன்னிக்கப்படும்படி எவ்வளவு விரும்புகிறோமோ அவ்வளவு மாதிரியாயும் அளவாயும் மற்றவர்களுடைய தப்பிதங்களை நாம் மன்னிக்கவேண்டும்.

ஜெபத்தில் விடாமுயற்சியாயிருக்கவேண்டும் என்பது நாம் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்கு இருக்கிற ஒரு நிபந்தனையாம். நாம் விசுவாசத்திலும் அறுபவத்திலும் வளர விரும்புவோமானால் எப்போதும் ஜெபஞ் செய்ய வேண்டும். “இடைவிடாமல் ஜெபம்பண்ணி ஸ்தோத்திரத்துடன் ஜெபத்தில் விழித்திருப்பதற்கு” (மத். 6: 12) நாம் “ஜெபத்தில் உறுதியாய்த் தரித்திருக்கவேண்டும்” (கோ. 12: 12; கொலோ 5: 2) பேதுரு விசுவாசிகளைத் “தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாயிருந்து ஜெபம் பண்ணுவதற்கு ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாயிருங்கள்” (1 பேதுரு 4: 7) என்று ஏவிவிடுகிறார். பவுல் “எல்லாவற்றையும் குறித்து உங்கள் விண்ணப்பங்களை ஸ்தோத்திரத்தோடே கூடிய ஜெபத்தி

னாலும், வேண்டுதலினாலும் தேவனுக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்” பிலி. 4: 6 என்று கட்டளையிடுகிறார். “நீங்களோ, பிரியமானவர்களே” பரிசுத்த ஆவிக்குள் ஜெபம்பண்ணி தேவனுடைய அன்பிலே உங்களைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள் (யூதா. 20, 21) என்று யூதாவும் போதிக்கிறார். ஜீவன் தேவனிடத்திலிருந்து நம்முடைய ஜீவனுக்குள் ஓடிவரத்தக்கதாக இடைவிடாத ஜெபம் தேவனுக்கும் நமது ஆத்மாவுக்கும் இடையறாத ஐக்கியமாயிருக்கிறது. நம்முடைய ஜீவியத்திலிருந்தோ தூய்மையும், பரிசுத்தமும் திரும்பவும் தேவனிடத்திற்குப் போகிறது.

ஜெபத்திற்கு சுறுசுறுப்பு அத்தியந்த அவசியம். ஒன்றும் உன்னைச் ஜெபஞ்செய்யத் தடுக்கப்படாது, இயேசுவுக்கும் உன் இருதயத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம் திறக்கப்பட்டகாயிருக்கும்படி ஏற்ற முயற்சி செய்வாயாக. வழக்கமாய் ஜெபம் எங்கே செய்யப்படவேண்டுமோ அங்கே போவதற்கு ஒவ்வொரு சமயத்தையும் தேடு. தேவனிடத்தில் ஐக்கியமாயும் அந்நியோந்தியமாயும் இருக்கவேண்டுமென்று உண்மையாய் நாடுகிறவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் ஜெபக்கூட்டங்களில் முதன்மையாயும் தங்கள் ஊழியத்தை உண்மையாகச் செப்கிறவர்களாயும் தங்கள் பெறக்கூடிய நன்மைகளையாவற்றையும் அறுப்பதற்கு வாஞ்சையும் ஊக்கமுள்ளவர்களாயும் நிற்பார்கள். பாலோகத்திலிருந்து ஒளியின் கிரணங்களை தாங்கள் அடையக்கூடிய விடங்களிலிருந்துகொண்டு தங்களுக்குக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு சமயத்தையும் ஆதாயப்படுத்திக்கொள்வார்கள்.

நாம் குடும்பத்தோடு சேர்ந்தும் ஜெபிக்கவேண்
டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாயிருக்கிற தனி ஜெபத்
தையும் நாம் கை நெகிழ விடப்படாது; ஏனென்றால்
இதுவே ஆத்மாவுக்கு ஜீவ நிலை. ஜெபம் ஆவட்சி
யஞ் செய்யப்படுகையில் ஆத்மா செழிப்பும் காம்பிரம
மாயிருப்பது கூடாமை. குடும்ப ஜெபமாவது பகாங்க
ஜெபமாவது போதுமானதல்ல. ஆத்மாவானது
தனித்தவிடத்திலே தேவனுடைய கண்ணால் சோதிக்க
ப்பட்ட திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கட்டும். அந்தாங்க
தனி ஜெபமானது ஜெபத்தைக் கேட்கிற தேவனுலே
மாத்திரம் கேட்கப்படவேண்டும். அப்படிப்பட்டவிண்
ணப்பங்களுள்ள பாரத்தை என்னவென்று அறிய விரும்
புகிற எந்தக் காலும் கேட்கலாகாது. அந்தாங்க
ஜெபத்தில் ஆத்மாவானது எழுப்புகலான உணர்ச்சியி
லிருந்தும், தனக்கடுத்த செல்வாக்கிலிருந்தும் சுயாதீன
முள்ளதாயிருக்கிறது. அமைதலாயும் அநிலைமையாயும்
தேவனை எட்டுகிறது. இருதயத்தினின்று கிளம்பும்
ஜெபத்தைக் கேட்கும்படி திறந்த செவியோடிருக்கிற
வரும், அந்தாங்கத்தில் பார்க்கிறவருமாகிய அவரிடத்
திலிருந்து வருகிற சக்தியானது இன்பமும் நிலையுள்
ளதுமாயிருக்கும். அமைதலும் சுத்தமுமான விசுவா
சத்தினால் ஆத்மா தேவனுடைய ஐக்கியப்பட்டு, சாத்ரா
னுக்கு விரோதமாப்ச் செய்யவிரும்பும் போருக்காக
தன்னை பலப்படுத்திக்கொள்ளவும் ஆயத்தப்படுக்திக்
கொள்ளவந்தக்கதாய் தெய்வ ஒளியின் கிராங்களைத்
தனக்குத் தானே சேர்த்துக்கொள்ளுகிறது. தேவன்
தாமே நம்முடைய பலத்தில் கோபுரமாயிருக்கிறார்.

நீ உன் உள்ளறையிலே ஜெபி, நீ உன் அன்றாட
வேலைக்குப் போகிறபோதெல்லாம் உன் இருதயம் தேவ
னுக்கு நேராக உயர்த்தப்பட்டும், இவ்வண்ணமே
வலுக்கும் தேவனுடைய நடந்தான். இந்த இரகசிய
தனிஜெபங்கள் கிருபாசனத்திற்கு முன் அருமையான
தூபவர்க்கம்போல கிளம்புகிறது. இப்படி தேவனிடத்
தில் தரித்திருக்கும் ஒருவனுடைய இருதயத்தை சாத்
தான் மேற்கொள்ள முடியாது.

தேவனிடத்தில் விண்ணப்பட்டு செய்வதற்குத்
தகாத நேரமாவது இடமாவது இல்லை. ஊக்கமான
ஜெப சிந்தையினால் நமதிருதயம் கிறைந்திருக்கையில்
அதை உயர்த்தாதபடி தடுப்பது வேறொன்றுமில்லை.
வீதியின் ஐன நெருக்கத்திலும், மும்பூர வேலையின்
மத்தியிலும், நாம் தேவனுக்கு மனப்பண்ணிக்கொள்ள
லாம். நெகேமியா அர்தசஷ்டா ராஜாவின் முன்பாக
வேண்டிதல் செய்ததுபோல ஆண்டவருடைய நிவ்விய
நடத்துதலுக்காகவும் காப்பாற்றுவதலுக்காகவும் கெஞ்சி
பஞ்சரிக்கலாம். நாம் எங்கேயிருந்தாலும் தேவனுடைய
சம்பாஷிக்கக்கூடிய ஒரு தனி இடத்தைக் காணலாம்.
நம்முடைய இருதயத்தின் கதவு எப்போதும் திறந்த
தாகவும் இயேசுவைப் பரலோக விருந்தினராக நமது
ஆத்மாவில் வந்து வசிக்கும்படி வருந்தியழைக்கும்
அழைப்பு மேலே அடிக்கடி செல்லத்தக்கதாகவும்
நாம் பார்க்கவேண்டும்.

நம்மைச் சுற்றிலும் சுற்றையானதும் துருப்பிடித்
ததுமான ஆகாய மிருந்தபோதிலும் நாம் அந்த விஷ

சுவாசத்தை சுவாசிக்கத் தேவையில்லை ; பிரலோகத்திலுள்ள சந்தமான ஆகாயத்திலே வாசஞ்செய்யலாம். ஊக்கமான ஜெபத்தின் மூலமாய், தேவ சந்தானத்தில் இருதயத்தை உயர்த்துவதினால் அவபக்தியான எண்ணங்களும், அசுசியான நினைவுகளும் பிரவேசியாத படி கதவை அடைத்து விடலாம். தேவனுடைய உதவியையும் ஆசீர்வாதங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளும்படி திறந்த இருதயங்கள் உள்ளவர்களாயிருக்கிறவர்கள் பூமியின் ஆகாயத்தைப் பார்க்கிலும் பரிசுத்தமான ஆகாயத்தில் நடந்து, அடிக்கடி வானவரோடு சம்பாஷணை செய்கிறவர்களாயிருப்பார்கள்.

இயேசுவைப்பற்றி மிகத் தெளிவான அறிவும், நித்தியமாயுள்ள உண்மைப்ான சத்தியங்களைப்பற்றிய மதிப்பும் திட்பமான தெளிவுமுள்ளவர்களாய் நாயிருக்கவேண்டும். பரிசுத்த அலங்காரம் தேவனுடைய பிள்ளைகளின் இருதயத்தை கிரப்பவேண்டியதாயிருக்கிறது. இக்காரியம் நிறைவேறும் பொருட்டு பரலோக காரியங்களைப்பற்றிய தெய்வீக பிரசங்கங்களாகிய வெளிப்படுத்தல்களை நாம் தேடவேண்டும்.

தேவனை நமக்குப் பரலோக ஆகாயத்தை சுவாசிக்கத் தரும்படியாக இருதயமானது வெளியேயும் மேலேயும் இழுக்கப்பட்டும், புஷ்பமானது சூரியனுக்கு நோய்த் திரும்புமாப்போல நாம் எதிர்பாராத ஓவவொரு சோதனையிலும் நம்முடைய எண்ணங்கள் இயல்பாகவே தேவனுக்கு நோய்த் திரும்பும்படி தேவனன்னை அவ்வளவு நெருங்குச் சேர்வோமாக.

உன் குறைகள், சந்தோஷங்கள், துக்கங்கள், கவலைகள், நடுக்கங்கள் யாவற்றையும் தேவனுக்கு முன்னிலையில் வைப்பாயாக. நீ அவரை இளைப்பாடயச் செய்யவும், பாாமுள்ளவாக்கவுமுடியாது, உன் கிரகின் ரோமங்களை எல்லாம் கணக்கிட்டிருக்கிற அவர்தமது பிள்ளைகளின் அவசியங்களைப் பற்றி கவலையற்றவரல்ல. “கர்த்தர் மிகுந்த உருக்கமும் இரக்கமுமுள்ளவாயிருக்கிறார்” (யாக். 5:11) அன்பினால் நிறைந்திருக்கிற அவருடைய உள்வம் நம்முடைய துக்கங்களினாலும், அவைகளைப்பற்றிச் சொல்லும் நம்முடைய வார்த்தைகளினாலுங்கூட தொடப்படுகிறது. உன் மனதைக் குழப்புகிற ஒவ்வொன்றையும் அவரிடத்தில் கொண்டுபோய் வை, அவர் இப்பிரபஞ்சத்தின் காரியாதிகளையெல்லாம் ஆண்டு உலகங்களைக் கையில் எந்தி தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறபடியால், அவர் சுமக்கிறதற்கு மிகப்பெரிதானது வேறென்றுமில்லை. நம்முடைய சமாதானத்துக்கானவைகள் எவைகளோ அவைகளை மிகச் சிறிதானவைகள் என்று அவர் எண்ணுகிறதுமில்லை. நம்முடைய அதுபோகத்தில் அவர் வாசிக்கக் கூடாதபடி சருகலான ஒரு அதிகாரமுமில்லை. எந்தக் குழப்பத்தையும் சமாதானப்படுத்தி அமர்த்துவது அவருக்கு வரந்தமானதல்ல. அவர் பிள்ளைகளில் கடையானவர்களுக்கும் ஆபத்தெதுவும் நேரிடுவதையும் எந்த வியாகுலமும் ஆத்தமாவை உபாதிப்பதையும் கவனிக்காதபடி எந்த சந்தோஷமும் அவரைத் தடை செய்வதில்லை, ஊக்கமான எந்த ஜெபமும் உதட்டை விட்டு நீங்கப் போவதில்லை. அவைகளை

நமது பரமபிதா கவனியாமல் விட்டு விடுகிறதில்லை. அல்லது அவர் உடனே பிரியங்காட்டாமல் இருக்கிறது மில்லை. “அவர் இருதயம் நொறுங்குண்டவர்களைக் குணமாக்குகிறார். அவர்களுடைய காயங்களைக் கட்டுகிறார்” சங். 147 : 3. தேவன் தமது நேசகுமாணிக் கொடுக்கவும், அவருடைய பாதுகாப்பில் பங்கடையவும், இப்பூமியில் ஒரே ஒரு ஆத்துமா தவிர, வேறொருவனும் இல்லாதிருந்தால், அந்த ஒரு ஆத்துமாவுக்கும் தேவனுக்கும் எவ்வளவு விசேஷித்த நெருங்கிய பூரண சம்பந்தம் இருக்குமோ அவ்வளவு சம்பந்தம், தேவனுக்கும் ஒவ்வொரு ஆத்துமாவுக்கும் இருக்கிறது.

“நீங்கள் என் நாமத்தினாலே வேண்டிக்கொள்வீர்கள் உங்களுக்காகப்பிதாவை நான் கேட்டுக்கொள்வேனென்று உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை, ஏனென்றால் பிதாதடிமே உங்களைச் சிநேசிக்குகிறார்” நீங்கள் என் நாமத்தினாலே பிதாவைக் கேட்டுக்கொள்வதெதுவோ, அதை அவர் உங்களுக்குக் கொடுக்கத்தக்கதாக, நான் உங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன். (யோ. 16 : 26, 27; 15 : 16) என்று இயேசு சொன்னார். இயேசுவின் நாமத்தில் ஜெபிக்கிறதாவது:-ஜெபத்தின் துவக்கத்திலும் முடிவிலும் மாதிரி அந்தப்பேரை உச்சரிக்கிறதைப் பார்க்கலும் இயேசுவின் வாக்குத்தத்தங்களை நம்பி, அவருடைய கிருபையின்பேரில் சார்ந்து, அவருடைய ஊழியத்தைச் செய்கிறபோது கிறிஸ்துவின் ஆவியினாலும் மனத்தினாலும் ஜெபிப்பதுதான் மேலானது.

நாம் அவரைத் தொழுகிற ஊழியத்திற்காக வேண்டி உலகத்தை முழுவதுமாய் விட்டு விடவாவது நம்மில் யாவாவது சந்திப்பாகியாகவும் ரீஷியாகவும் ஆக வேண்டும் என்றாவது தேவன் விரும்புகிறதில்லை. கிறிஸ்துவின் ஜீவியம் மலைகளுக்கும் திரள் ஜனங்களுக்கு மூடே சென்றதுபோல நம்முடைய ஜீவியமும் நுக்க வேண்டும். ஜெபஞ் செய்வதைத்தவிர வேறென்றையுஞ் செய்யாதவன் கடைசியில் ஜெபத்தையும் அடியோடே விட்டு விடுவான்; அல்லது அவனுடைய ஜெபங்கள் கடமைக்காகச் செய்யும் ஜெபமாகிவிடும். மனிதர் கிறிஸ்தவ கடமையை நிறைவேற்றுவதிலிருந்தும் சிலுவை சுமப்பதிலிருந்தும் தாமதமாக விலகி இல்லற ஜீவியத்தினின்றும் தங்களைப் பிரித்துக்கொள்ளும் போதும், தங்களுக்காக ஊக்கத்தோடு ஊழியம் நடப்பித்த எஜமானுக்காக அவர்கள் உற்சாகமாய் கிரியை நடப்பிக்காமல், நிறுத்தி விடுகிறபோதும் ஜெபிக்க வேண்டிய பொருளை முழுவதுமாய் இழந்து, பந்திக் குரிய எழுப்பத்தலும் அடையாமற் போகிறார்கள். அவர்களுடைய ஜெபங்கள் தன்னையமுள்ளவைகளாகவும் தங்களை யறித்தவைகளாகவு மாறிவிடுகிறது. வேலை செய்வதற்குப் பலத்துக்காகக் கெஞ்சவும், கிறிஸ்துவின் இராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு பிரபலமாக மன்னுடவும் மனுக்குலத்திற்குத் தேவையானவைகளுக்காக வேண்டவும் அவர்களால் முடியாது.

தேவனுடைய ஊழியத்தில் ஒருவரோடொருவர் பலப்படுத்தப்படவும் உற்சாகப்படுத்தப்படவும் ஒன்றாய்க்கலந்து உறவாரும் சிலாக்கியத்தை நாம் அசுட்டை

செய்யும்போது பெரும் நஷ்டத்தையடைகிறவர்களாகிறோம். அவருடைய வார்த்தையின் சத்தியங்கள் நம் முடைய மனதில் தங்கள் கருத்தையும் முக்கியத்தையும் இழந்து விடுகின்றன. நம்முடைய இருதயமானது பரிசுத்தப்படுத்தும் சத்தியினால் எழுப்பப்பட்டு பிரகாசிக்கப்படுவதினால்தான் விழுந்து போகிறதுண்டு. அப்போது நாம் ஆவியில் குன்றிப்போகிறோம். கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கிற நம்முடைய ஐக்கியத்திலுள்ள நம்முடைய அதுதாபக் குறைவினால் ஜெபத்தை அதிகமாய் இழந்து விடுகிறோம். தன் காரியத்தைத் தனக்குத் தானே வைத்துக்கொள்ளுகிறவன் தேவன் அவனுக்கு நியமித்திருக்கிற நிலைமையை நிறைவேற்றாமலே போகிறான். ஜனதார சத்திகளை நாம் தக்கவாறு விருத்தி செய்வோமாகில் ஒருவருக்கொருவருள்ள அனுதாபம் வளரும். மேலும் அது தேவனுடைய சேவையில் பலத்தையும் விருத்தியையும் கொடுக்கிறதுமாயிருக்கிறது.

கிறிஸ்தவர்கள் ஒன்றாய்க்கடி தேவனுடைய அருமையான அன்பைப்பற்றியும், இரட்சிப்பின் மேலான சத்தியங்களைப்பற்றியும் ஒருவரோடொருவர் சம்பாஷிப்பார்களானால், அவர்களுடைய சொந்த இருதயங்கள் முசிப்பாற்றப்படுவதுமன்றி மற்றவர்களுடைய இருதயங்களும் முசிப்பாற்றப்படும். அவருடைய கிருபையின் புது அதுபவத்தை யடைவதினால் நம்முடைய பரம பிரதானவப்பற்றி இன்னும் அதிகம் அதிகமாய் அன்றாடம் அறிகிறவர்களாயிருப்போம், அப்போது அவருடைய அன்பைப்பற்றி பேசுவதற்கும் ஆசை

கொள்வோம். நாம் இதைச் செய்கிறபோதே நம்முடைய இருதயம் அனல் மூண்டு உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும்டையும். நம்மைக் குறித்து கொஞ்சமாய் நினைத்து இயேசுவைக்குறித்து அதிகமாய் ஞாபகம் கொண்டு பேசுவோமானால், அவருடைய சமூகம் அதிகம் அதிகமாய் நம்மோடிருக்கும்.

அவர் நம்மேல் கொண்ட கவலையைக்குறித்து நாம் சாட்சிகளும்போதெல்லாம் தேவனையே ஞாபகம் கொள்ளவேண்டும். அவரைப்பற்றிப்பேசுவதில் மகிழ்ச்சியும் அவருக்குத்தும்பியும் இருக்கவேண்டும். நாம் உலககாரியங்களில் அதிகப் பற்றுள்ளவர்களாயிருப்பதினால், அவைகளைக்குறித்து அடிக்கடிப் பேசுகிறோம். நம்முடைய கிறிஸ்துதர்களை நேசிக்குமதினால் அவர்களைப் பற்றி பேசுகிறோம். நம்முடைய சந்தேகமும் துக்கமும் அவர்களை இணைந்திருக்கிறது.

நமது உலக கிறிஸ்துதர்களை நேசிப்பதைப் பார்க்கிலும் தேவனை அதிகமதிகமாய் நேசிப்பதற்கு அளவற்ற ஓர் பெரிய காரணமுண்டு. அவருடைய வல்லமையையும் நன்மையையும்பற்றிப் பேசுவதும், நம்முடைய நினைவுகளிலெல்லாம் அவரை முதலாவது வைத்துக்கொள்வதும் இயற்கையான காரியமாயிருக்கவேண்டும். நமக்கு அவர் அளித்திருக்கிற சவுகள் யாவும் நம்முடைய நினைவுகளைக் கவர்ந்துகொள்ளும் நோக்கமாக வல்ல, நாம் தேவனுக்கு ஒன்றும் கொடுக்கத்தகாதபடிக்குத்தான் அவ்வளவாய் நம்மிடத்தில் அன்புக்கூர்ந்தார். அந்த சவுகள் அவரை அடிக்கடி நமக்கு நினைப்பூட்டுகின்றன. நம்மை அன்பின் கட்டினால் கட்டி நம்மு

டைய பரம உபகாரிக்கு நன்றி செலுத்தும்படி செய்கின்றன. பூமியின் தாழ்விடங்களுக்கு அதிக சமீபமாய் வசிக்கிறோம். நாம் மேலே பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் திறந்திருக்கிற வாசலுக்கு நோய் நம்முடைய கண்களை ஏறெடுப்போமாக. அங்கே கிறிஸ்துவின் முகத்தில் தேவனுடைய மகிமையின் ஜோடி வீசுகிறது. “இயேசுவின் மூலமாய் தேவனிடத்தில் சேருகிறவர்களை மூற்று முடிய இரட்சிக்க வல்லவராயிருக்கிறார்” எபி 1: 25.

“அவருடைய கிருபையினிமித்தமும் மனப்புக்திக்கு அவர் செய்கிற அகிசயங்களினிமித்தமும்” சங். 107: 8. நாம் அவரை அதிகமதிகமாய்த் துதிக்க வேண்டும். நம்முடைய தேவபக்திக்குரிய காரியங்கள் முழுவதும் கேட்டுக்கொள்வதிலும் பெற்றுக்கொள்வதிலும் மாத்திரம் அடங்கினவைகளாயிருக்கலாகாது. நாம் பெற்று சுகித்துவருகிற நன்மைகளையன்றி நமக்குள்ள குறைகளைப்பற்றி மரீத்திரம் எப்போதும் கிந்தியாதிருப்போமாக. நாம்-அதிகமாய் நெபிக்கிறதில்லை. நன்றி செலுத்துவதிலுங்கூட அதிகக்குறைவுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம் தேவனுடைய கருணைகளையோ அடிக் கடிப் பெறுகிறவர்களாயிருக்கிறோம். அப்படியிருந்தாலும் எவ்வளவு சொற்பமாய் அதற்கு நன்றி காட்டுகிறோம். அவர் நமக்குச் செய்திருக்கிறவைகளுக்காக எவ்வளவு கொஞ்சமாய் அவரைத்துதிக்கிறோம். பூர்வத்தில் இஸ்ரவேலர் கர்த்தருடைய வேலையைச் செய்வதற்கு ஒன்றாய்க்கூடினபோது, கர்த்தர் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்ட தென்னவென்றால், “உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தருடைய சன்னிதியிலே புசித்து, நீங்கள்

கையிட்டுச் செய்ததும், உங்கள் தேவனுடைய கர்த்தர் உங்களை ஆசீர்வதித்ததுமான யாவுக்காகவும், நீங்களும் உங்கள் குடும்பத்தாரும் சந்தோஷப்படுவீர்களாக” உபா. 12: 7. என்பதே. தேவனுடைய மகிமைக்காகச் செய்யப்படுகிற காரியம் துக்கத்தோடும், மனவருத்தத்தோடும்ல்ல, களிப்போடும், துதித்தலின் கீதங்களோடும், நன்றியறிதலோடும் செய்யப்படவேண்டும்.

நம்முடைய தேவன் மன உருக்கமும் இரக்கமுமுள்ள பிதா. அவருடைய ஊழியம் சங்கடமும் மன வருத்தமுமாக எண்ணப்படலாகாது. கர்த்தரை வணங்குவதும் அவருடைய சேவையில் பங்கு பெறுவதும் சந்தோஷகரமானதாக நிருக்கவேண்டும். தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளுக்காக அவ்வளவு பெரிதான இரட்சிப்பை சம்பாதித்து வைத்திருக்கும்போது, அவர்கள் அவரைக் கடினமானவரும், வேலைவாங்கும் ஆளோட்டியுமாகப் பாவித்து நடப்பதற்கு இடங்கொடார். அவரே அவர்களுடைய உற்ற நண்பன். அவர்கள் அவரைத் தொழுகிறபோது அவர்களை ஆசீர்வதிக்கவும் தேற்றவும், அவர்கள் இருதயத்தை சந்தோஷத்தினாலும் அன்பினாலும் நிரப்பவும் அவர்களோடிருக்கவும் விரும்புகிறார். தம்முடைய பிள்ளைகள் தமது ஊழியத்தில் ஆறுதலடையவும், தமது வேலையில் கஷ்டத்தை விட அதிக சந்தோஷத்தையே காணவும் வேண்டுமென்று கர்த்தர் விரும்புகிறார். அவரைத்தொழுது கொள்ளும்படி வருகிறவர்கள், எல்லா விஷயங்களிலும் உண்மையும் நேர்மையுமாய் நடந்துகொள்ளும்படி அவருடைய கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், தம்

கள் அன்றாட ஸ்தீவியத்தையடுத்த ஊழியங்களிலெல்லாம் சந்தோஷமுள்ளவர்களாயிருக்கவுந்தக்கதாக, அவருடைய அக்கரையையும் அன்பையும் குறித்த மேலான எண்ணங்களை அவர்கள் உடையவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்.

நாமி கிறிஸ்துவைச் சுற்றிக் கூடி நிற்கவேண்டும், கிறிஸ்துவியில் அறையப்பட்டவரும் கிறிஸ்துவமாகிய அவரை நமது யோசனைக்கும் சம்பாஷனைக்கும், அகக்கனிப்புக்கும் ஆதிகாராராயிருக்கவேண்டும். தேவனிடத்தினின்று நாம் பெற்றுக்கொள்ளுகிற ஒவ்வொரு ஆசீர்வாதத்தையும் நம்முடைய மனதில் பத்திரப்படுத்தவேண்டும். நாம் அவருடைய பெரிதான அன்பை உணர்ந்தறிகிறபொழுது, நமக்காக கிறிஸ்துவியில் ஆணி அடிக்கப்பட்ட அந்தகரத்திலே எல்லாவற்றையும் ஒப்புவித்து விடும்படி விரும்புமுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

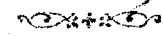
நம்முடைய ஆத்மாவானது துதியாகிய சிறகுகளினால் பாலோகத்திற்கு சமீபமாகியதும், உன்னதத்திலே தேவன் பாட்டினாலும் வாத்தியத்தினாலும் தொழுது கொள்ளப்படுகிறார். நாம் நம்முடைய நன்றியைக் காட்டும்பொழுது அந்தப் பரம சேனையின் வணக்கத்திற்குச் சமீபிக்கிறவர்களாயிருக்கிறோம். “ஸ்தோத்திரப் பஸியிடுகிறவன் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறான்” (சங் 50: 23) துதியோடும் இத சத்தத்தோடும் (வசா 61: 3) பணிவான சந்தோஷத்தோடும் நாம் நமது கிருஷ்டி, கர்த்தாமுன் சேர்க்கடவோம்.



WHAT TO DO WITH DOUBT.

சந்தேகத்தை நீக்குவது

எவ்வாறு.



பலரும், விசேஷமாகக் கிறிஸ்தவ ஜீவிபத்தில் பக்குவமாகாதவர்களும் சிற்சில வேளைகளில், சந்தேகங்கள் கொண்டு வருந்துகிறார்கள். வேதாகமத்தில், அவர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாததும், இதரருக்கு விளக்கச் சொல்லக் கூடாததுமான பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன. சாத்தான் இவற்றைக்கொண்டு வேதமானது தேவனால் அளிக்கப்பட்டதென்று நம்புகிற அவர்களுடைய விசுவாசத்தை அசைத்துவிடும்படி பிரயாசப்படுகிறான். “சரியான வழியை நான் அறிந்து கொள்வதெப்படி? நிச்சயமாகவே வேதமானது தேவனுடைய வார்த்தையானால் இந்தச் சந்தேகங்களையும் மனக்கலக்கங்களையும் நான் விட்டோய்வது எவ்வாறு?” என்று கேட்கிறார்கள்.

தேவன் நம்முடைய விசுவாசத்துக்கு அஸ்திபாமாகப் போந்த அத்தாட்சி நமக்களித்தாலொழிய அவரை நாம் விசுவாசிக்கும்படி அவர் கேட்கிறதில்லை. தேவன் இருக்கிறார், அவருக்குக் குணங்கள் உண்டு.

அவருடைய வார்த்தை சத்தியமானதென்ற விஷயங்கள், சியாபமென்று நமது புத்தியில் படுகிற அத்தாட்சியால் உண்மைபென உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன; இந்த அத்தாட்சி ஏராளமாக உண்டு. ஆயினும் சந்தேகங்கொள்வதற்கேற்ற காரியங்களையும் தேவன் நீக்கிவிடுகிறதுமில்லை, நம்முடைய விசுவாசத்தை உத்தேசத்தின்மேலல்ல அததாட்சிமேலே நாம் ஸ்தாபிக்கவேண்டும். சந்தேகங்கொள்ள இஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு அதற்கேற்ற சமயங் கிடைக்கும்; சந்தியத்தை அறிய விரும்புகிறவர்களுக்கோ அவர்களுடைய விசுவாசத்தை நிலைப்படுத்துவதற்குப் போதுமான அத்தாட்சி கிடைக்கும்.

அற்பப் புத்தியுள்ளவர்களாகிய நாம் மட்டற்ற கடவுளுடைய குணத்தையாவது கிரியைகளையாவது சரிவா கிரகித்துக்கொள்வது அசாத்தியம். கூர்மையான புத்தியுள்ளவர்களுக்கும் மிகத் தேர்ந்த கல்வி மான்களுக்கும்கூட அந்தப் பரிசுத்தர் இரகசியமாக மறைந்தே இருப்பார். “தேவனுடைய அந்தாங்க ஞானத்தை நீர் ஆராய்ந்து, சர்வவல்லவருடைய சம்பூரணத்தை நீர் அறியக்கூடுமோ? அது வானபரியந்தம் உயர்ந்தது; உம்மால் என்ன ஆகும்? அது பாதாளத்திலும் ஆழமானது; நீர் அறியக்கூடியது என்ன?” யோபு. 11: 7, 8.

“ஆ! தேவனுடைய ஐசுவரியம், ஞானம், அறிவு, என்பவைகளின் ஆழம் எவ்வளவாயிருக்கிறது? அவருடைய சியாயத்திர்ப்புகள் அள்ளிடப்படாதவைகள், அவருடைய வழிகள் ஆராயப்படாதவைகள்!” - ரோமர்

11: 33. என்று அப்போஸ்தலனுக்கிய பவுல் கூறிச் சொல்லுகிறான். “மேகமும் மந்தாரமும் அவரைச் சூழ்ந்திருந்தாலும், நீதியும் சியாயமும் அவருடைய சிங்காசனத்தின் ஆதாரம்” சங். 97: 2. நாம் கிறிஸ்துவினுடைய அளவற்ற அன்பும் கிருபையும் அவருடைய மட்டில்லாத வல்லமையோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறதை எவ்வளவாக அறிந்துகொள்ளுகிறோமோ அவ்வளவாக அவர் நம்மோடு எவ்விதமாக நடந்துகொள்ளுகிறார் என்றும் அவர் அவ்வாறு நடந்து கொள்வதற்கு இருக்கிற நோக்கங்கள் என்ன என்றும் நாம் கிரகிக்கக்கூடும். அவருடைய நோக்கங்களில் எவ்வளவை அறிவது நமக்கு கலமோ அவ்வளவுதான் அறிந்துகொள்ள முடியும், இதற்கு மிஞ்சி, சர்வபராக் கீரமமுள்ள அவருடைய கரத்தையும் அன்பு நிறைந்த அவருடைய இருதயத்தையும் நாம் பூரணமாக நம்பிப் பற்றிக்கொள்ளவேண்டும்.

தேவனுடைய குணம் எப்படியோ அப்படியே அவர் எழுதின வேதமும், சொற்பப்புத்தியுள்ள மனுஷர் சரிவாக் கிரகித்துக்கொள்ளக்கூடாத இரகசியங்களுடைய தாயிருக்கிறது. உலகத்துக்குப் பாவம் வந்த விதம், கிறிஸ்துவினுடைய அவதாரம், அவருடைய உயிர்த்தெழுதல், இன்னும் வேதத்தில் கண்டிருக்கிற காரியங்களும் மனுஷர் தமது புத்தியால் அறிந்து பிறருக்கு விளக்கிச் சொல்ல முடியாத அளவு ஆழ்ந்த இரகசியங்களாயிருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதென்பதற்குப் போந்த அத்தாட்சியைத் தேவன் வேதத்தில் நமக்கு அளித்

திருக்கிறார்; அவருடைய இரகசியங்களை விளங்கிக் கொள்ள நமக்குச் சத்தியில்லையானால் அவருடைய வார்த்தையைப் பொய்யென்று சொல்வதற்கு நமக்கு என்ன நியாயமுண்டு? இயற்கை உலகத்திலுங்கூட நாம் அறிந்துகொள்ள இயலாத இரகசியங்கள் நம்மைச் சுற்றிலும் இருக்கின்றன. இயற்கைப் பொருட்களுக்குள்ளே ஒரு பிராணி மிகவும் அற்பமாயிருந்தாலும், சூஸ்திரிகளில் பெரிய ஞானிக்குங்கூட அதை விளக்கிச் சொல்வது கடினமாயிருக்கிறது. நமது கண்களுக்குப் புலப்படாத அதிசயங்கள் நம்மைச் சுற்றிலும் நிறைந்திருக்கின்றன. ஆகிக்குரிய உலகத்திலும் அவ்வாறே நாம் கிரகிக்கக்கூடாத அதிசயங்கள் உண்டு என்றால் அது நமக்குப் புதுமையான காரியமாகுமோ? நமது புத்தியானது பலமற்றதும் விசாலமில்லாததுமாக இருக்கிறபடியால் அவற்றை விளங்கிக்கொள்வது நமக்குக் கஷ்டமாகிறது.

வேதாகமத்தில் “அறிதிறதற்கு அரிதானதும், கல்லாதவர்களும் உறுதியில்லாதவர்களும் தங்களுக்குக் கேடு வரத்தக்கதாகப் புாட்டுகிறதுமான காரியங்கள்” 2 பேது. 3 : 16. இருக்கின்றன என்று அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு சொல்லுகிறான். நூஸ்திகர் இந்தக் காரியங்களை எடுத்து, வேதத்தைப் புாட்டும்படி முயற்சிக்கிறார்கள். இவைகள் வேதத்துக்கு விவோதமாக அல்ல, வேதம் தேவனுடைய எய்தலினால் ஆனது என்பதற்குத் தகுந்த அத்தாட்சியாகின்றன. நாம் எளிதாக அறிந்துகொள்ளக்கூடிய விஷயங்களை மாத்திரம் தேவனைப்பற்றி அகிலே வரையப்பட்டிருந்தால்,

அல்லது நமது அற்பப் புத்தியால் அவருடைய பெருமையையும் மகத்துவத்தையும் கிரகித்துக்கொள்ளக்கூடியதானால், வேதமானது தேவ வல்லமையால் ஆனது என்ற தவறில்லாத அத்தாட்சி அதற்குப்பொருந்தாது. வேதத்தில் நாம் காண்கிற விஷயங்களின் சிறப்பும் புதைபொருளுமே அது தேவனுடைய வார்த்தையென்று நாம் விசுவாசிக்கும்படி நம்மை ஏவவேண்டியவைகள்.

வேதமானது சத்தியங்களை நமக்குத் திறந்து காட்டுகிறது. இந்தச் சத்தியங்கள் வெகு எளிதானதும், மனுஷ இருதயத்தின் அவசரம் ஆகைகளுக்கேற்றதுமானதாயிருக்கின்றபடியால் மிகத்தேர்ந்த கல்விமான்களுடைய மனதில் ஆச்சரியத்தை எழுப்பி அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவரந்துகொள்ளுகிறதுடன் தாழ்மையுள்ளவர்களும் கல்லாதவர்களும் இரட்சிப்பின் வழியை அறிந்துகொள்ளத்தக்கதாக அவர்களுக்குப் பெலனணிக்கிறது. ஆயினும் எளிதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இந்தச் சத்தியங்கள், உன்னதமானதும் எங்கும் செல்லக்கூடியதும் மனுஷருடைய புத்திக்கு எட்டாததுமான விஷயங்களைப்பற்றியுள்ளவைகளாதலால், தேவன் அவற்றை விளம்பியிருக்கிறார் என்ற ஒரே காரணத்தால் மாத்திரம் நாம் அவற்றை அங்கீகரித்துக்கொள்ளக்கூடியது. மீட்பின் மார்க்கம் நமக்கு முன்னாலே விரிக்கப்படுகிறது, ஆகையால் ஒவ்வொரு மனுஷனும் தேவன் குறித்த வழியிலே இரட்சிப்படைவதற்காக, தேவனுடையவதற்குப் பாவமனஸ் தாபப்பட்டு கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவா

சிப்பதற்குத் தான் என்னென்ன வழிவகைகள் செய்ய வேண்டுமென்று கண்டுகொள்வான் ; ஆயினும் எளிதாக விளங்கக்கூடிய இந்தச் சத்தியங்களுக்குப் பின்னே, அவருடைய மகிமையை மறைக்கின்ற திரைபோன்ற இரகசியங்கள் இருக்கின்றன. இந்த இரகசியங்களை ஆராயும்படி எத்தனிக்கிறவனுடைய மதியை அவைகள் மயக்கி, பயபக்தியோடும் விசுவாசத்தோடும் சத்தியத்தை உண்மைபாகத் தேடுகிறவனை ஏவுகிற தூண்டு கோலாகவுமிருக்கின்றன. ஒருவன் எவ்வளவுக்கு அதிகமாக வேதத்தை ஆராய்கிறானோ அவ்வளவுக்கதிகமாக அது ஜீவனுள்ள தேவனுடைய வார்த்தையென்று கண்டுகொள்ளுகிறான். தேவன் வெளிப்படுத்தியிருக்கிற அவருடைய வார்த்தையின் மகத்துவத்துக்கு முன்னே மனுஷனுடைய புத்தியானது தலைவணங்கித் தாழுகிறது.

வேதாகமத்திலுள்ள சிறந்த சத்தியங்களைச் சரிவர கிரகித்துக்கொள்ள நமக்குச் சத்தியில்லையென்று ஒத்துக்கொள்வது என்ன ஆகுமென்றால் நித்தியத்தைக் கிரகிப்பதற்கு அநித்தியமானது போதாது என்றும் சொற்ப அறிவுள்ள மனுஷன் சர்வஞானமுள்ளவருடைய நோக்கங்களை அறிந்துகொள்ளமாட்டான் என்றும் ஒப்புக்கொள்வதாகும்.

நாஸ்திகனும் அனிகவாசியும் தேவ வார்த்தையின் இரகசியங்களை ஆராய அசக்தராயிருக்கிறபடியால், அந்த வார்த்தையைத் தள்ளுகிறார்கள் ; வேதத்தை நம்புகிறதாக நடித்தும் பேசுகிற பவர் இந்த விஷயத்

தில் தவறுகிறார்கள். “சகோதாரே தேவனை விட்டு விலகுவதற்கேதுவான அனிகவாசமுள்ள பொல்லாத இருதயம் உங்களில் ஒருவனுக்குள்ளும் இராதபடிக்கு நீங்கள் எச்சரிக்கையாயிருங்கள்” எபி. 3: 12 என்று அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறார். வேதத்திலுள்ள போதகங்களைக் கவலையாப்ப படித்து, நமக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் மட்டுமுள்ள “தேவனுடைய ஆழங்களை” 1 கொரி. 2: 10 ஆராய்வது நமது கடமை. “மறைவானவைகள் நம்முடைய தேவனாகிய சர்த்தருக்கே உரியவைகள், வெளிப்படுத்தப்பட்டவைகளா நமக்கு உரியவைகள்” உபா. 29: 29. மனதுக்குரிய ஆராயும் சத்திகளைத் திருப்புவதே சாத்தானுடைய வேலை. வேத சத்தியத்தைச் சிந்தனை செய்வதோடு கொஞ்சம் அகங்காரம் கலந்துவிடுவதால், மனுஷர் வேதத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் திருப்திகரமாக விளக்கிச் சொல்லமுடியாமற் போனால் தாங்கள் தோல்வியடைந்ததாக மனச்சஞ்சலப்படுகிறார்கள். ஆவியின் எவுதலால் எழுதப்பட்ட வார்த்தைகளை விளங்கிக்கொள்ளத் தங்களுக்கு முடியாது என்று ஒத்துக்கொள்வது போல மானக்கேடானது அவர்களுக்கு வேறென்று மில்லை. சத்தியத்தை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்துவது சரியென்று தேவன் காணும்வரைக்கும் பொறுமையாய்க் காத்திருக்க அவர்களுக்குப் பிரியமில்லை. வேதத்தை அறிந்துகொள்வதற்குத் தங்கள் சொந்த ஞானம் போதுமென்று நினைத்துக்கொண்டு, நினைத்த பிரகாரம் அறிந்துகொள்ளத் தவறும்பொழுது வேதம் கடவுளால் கொடுக்கப்படவில்லையென்று வற்புறுத்திச்

சாதிக்கிறார்கள். வேதத்திலிருந்து வந்ததாகச் சாதாரணமாக மனுஷர் எண்ணுகிற அனேக அபிப்பிராயங்களும் கொள்கைகளும் நிச்சயமாகவே அதின் போதகங்களைத் தங்களுக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளவில்லை; அதுடன் ஆவியின் ஏவுதலின் போங்குக்கு முற்றிலும் மாறாக இருக்கிறது. இவைகள் அநேகருடைய மனதில் சந்தேகத்தையும் கலக்கத்தையும் ஏழுப்புகின்றன. இவ்வாறு சந்தேகமும் கலக்கமும் உண்டாகுவது தேவனுடைய வார்த்தையின் தப்பிதமல்ல, மனுஷன் அனைப்புட்கிறதினால் விளையும் தப்பிதமேயாகும்.

தேவனையும் அவருடைய கிரியைகளையும் முற்றிலும் அறிந்துகொள்ளும் சக்தி இருஷ்டிக்கு உண்டென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்படியானால், அந்த அறிவு அடைந்தவுடனே, சத்தியத்தைக் கண்டுபிடிக்கும்படி பின்னும் முயற்சிக்கமாட்டார்கள்; அறிவில் தேர்ச்சியிருக்காது; புத்தி வளர்ச்சிகளில் ஏற்றமும் காணப்படாது. தேவன் உன்னதமானவர் என்பதற்கு வழியில்லை; மனுஷனும் கல்வி தேர்ச்சியின் கரை கண்டுவிட்டதால் அதற்குமேல் தேர்ச்சியின்றி நின்று விடுவான். இவ்வாறில்லாததற்காகத் தேவனுக்குத் தோத்திரம் செய்வோமாக. தேவன் சித்தியர்; “அவருக்குள் ஞானம் அறிவு என்பவைகளாகிய பொக்கிஷங்களெல்லாம் அடங்கியிருக்கிறது” கொலோ. 2: 3. மனுஷர் சித்தியகாலமாகப் படித்து ஆராய்ந்தபோதிலும், அவருடைய ஞானம், நன்மை, வல்லமை என்பவற்றின் ஒரு சிறிய அனுபவையாவது முற்றிலும் அறிந்துகொண்டார்களென்பதற்கு மார்க்கமில்லை.

தேவனுடைய வார்த்தையின் சத்தியங்கள் தமது ஜனங்களுக்கு இந்த வாழ்க்கை இருக்குங்காலத்திலேயே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியாகவேண்டுமென்பது அவருடைய விருப்பம். இந்த அறிவை நாம் அடைவதற்கு ஒரே ஒரு வழியுண்டு. தேவனுடைய வார்த்தையாரால் அளிக்கப்பட்டதோ அந்த ஆவியான வருடைய உதவியினாலேயே அந்த வார்த்தையின் கருத்தை அறிந்துகொள்ளும் அறிவை அடையலாம். “அந்த ஆவியானவர் எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய ஆழங்களையும் ஆராய்கிறபடியால்,” “தேவனுடைய ஆவியேயன்றி ஒருவனும் தேவனுக்குரியவைகளை அறியமாட்டான்” 1 கொரி. 2: 10, 11. இரட்சகர் தமது அடியாருக்கு அளித்த வாக்குத்தத்தமும் இதுவே:—“சத்திய ஆவியாகிய அவர் வரும்போது சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் உங்களை நடத்துவார்.....அவர் என்னுடையதில் எடுத்து உங்களுக்கு அறிவிப்பதினால் என்னை மகிமைப்படுத்துவார்”யோவான். 16: 13, 14.

மனுஷன் தனது யூகத்தறியும் சக்தியை அப்பியாசப்படுத்தவேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார்; வேதத்தைப் படிக்கும் படிப்பானது மனதுக்கு உறுதியையும் உற்சாகத்தையும் அளிப்பதுபோல வேறெந்தக் கல்வியும் கொடுப்பதில்லை. ஆயினும் யூகத்தையே சிறப்பித்துவிடாதபடி எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். ஏனெனில் இந்த யூகமானது மனுஷ பெலனின்மும் தளர்ச்சியும் பொருந்தியது. வேதமானது நமது புத்தியை மந்தப்படுத்தி, அது காரணத்தால் தெளிவான சத்தியங்களைக்கூட நாமே விளங்கிக்கொள்ள

அசுத்தராயில்லாதிருக்க நாம் விரும்பினால் ஒரு சிறு பிள்ளையின் கபடழின்மையும் பற்றுமுள்ளவர்களாகவும், சுற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமுள்ளவர்களாகவும், பரிசுத்த ஆவியின் உதவிக்காக மன்றாடிக்கொண்டும் இருக்கவேண்டும். தேவனுக்கு வல்லமையும் ஞானமும் உண்டென்றும், நமக்கோ அவருடைய மகிமையை அறிந்துகொள்ளவும் பெலனில்லையென்றும் நமக்குண்டாகிற உணர்ச்சி நம்மைத் தாழ்மைப்படுத்தவேண்டும்; பரிசுத்த பயங்கரத்துடனே நாம் அவருடைய சந்திதானத்துக்குச் செல்லுகிறதேபோலவே அவருடைய வார்த்தையையும் தீர்க்கவேண்டும். வேதத்தன்மை நாம் வரும்பொழுது நமது யுகமானது அதற்குமேலான அதிகாரியொருவர் உண்டென்று அறிக்கையிடவேண்டும், நமது புத்தியும் சித்தமும் இருக்கிறேன் என்ற பெரியவருக்கு முன்பு தலைவணங்கித் தாழ்வேண்டும்.

தோற்றத்தின்படி கடினமாகவோ கருகலாகவோ உள்ள அனேக காரியங்கள் உண்டு; ஆயினும் அவற்றை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று தேடுகிறவர்களுக்குத் தேவன் அவைகளைத் தெளிவாகவும் சுலபமாகவும் செய்வார். ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவருடைய சகாயம் இல்லாவிட்டால் வேதத்தை நாம் புரட்டியோ அல்லது பிழையான கருத்து கொண்டோ தவறிவிட ஏதுவுள்ளவர்களாயிருப்போம். யாகொரு பயனில்லாததும் அனேக விஷயங்களில் நிச்சயமாகவே கெடுதி விளைவிப்பதுமான அதிக வேதவாசிப்பு உண்டு. வணக்கமும் ஜெபமும் இல்லாமல் நாம் தேவவார்த்தையைத்

திறக்கும்பொழுதும், நமது சிந்தனைகளும் நேசபாசங்களும் தேவன்மேலே இராமலும், அவருடையச் சித்தத்துக்கு இணங்காமலுமிருக்கும்பொழுதும், நம்முடைய மனமானது சந்தேகத்தால் மந்தமாகி விடுகிறது; அவ்விதமாக வேதத்தைப் படிக்கும்பொழுது நாம் திகம் முற்றுகிறது. சத்துருவானவன் நமது எண்ணங்களைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு, தப்பறையான தாற்பரியங்களை நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறான். மனுஷர்கள் வார்த்தையிலும் நடத்தையிலும் தேவனோடு ஒத்துவாழும்படி தேடாதிருப்பார்களானால், அவர்கள் எவ்வளவு கற்றிருப்பினும் சரி, வேதத்தை அறிந்துகொள்வதில் தவறும் இயல்புடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் விவரித்துச் சொல்வதை நம்பி ஏற்றுக்கொள்வது யுத்தமல்ல. பேதங்களைக் காணவிரும்பி வேதம் வாசிப்பவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய தேர்ச்சியில்லை பென்றாகும். அவர்களுக்கு மாறான பார்வையிருக்கிறதால், உண்மையாகவே தெளிவாயும் சுலபமாயுமுள்ள காரியங்களிலே சந்தேகத்துக்கும் ஐயச்சுவாசத்துக்கும் இடமான அனேக காரணங்கள் அவர்கள் கண்களுக்குத் தென்படும்.

மனுஷர் எவ்வளவாக மறைத்தபோதிலும் அனேக விஷயங்களில் சந்தேகத்துக்கும் நாஸ்திகத்துக்குமுள்ள முக்கிய காரணம் பாவத்தின்மேலுள்ள பிரியமாம். தேவவார்த்தையிலடங்கியிருக்கிற ரோதகங்களும் கட்டுப்பாடுகளும் கருவமுள்ளதும் பாவத்தின்மேல் பிரியமுள்ளதுமான இருதயத்துக்கு ஏற்றதாயிருக்கமாட்டாது. அது கேட்கிறதின்படி கீழ்ப்படிய மனமற்ற

வர்கள் அது தேவனுடைய தன்மையைப் பற்றிச் சந்தேகிக்கொள்ளச் செய்துமையிருக்கிறார்கள். சத்திபத்தண்டைப்போய்ச் சோவேண்டுமானால், சத்திபத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற நேர்மையான ஆசையும், அதற்குக் கீழ்ப்படிவதற்கேற்ற மனவிருப்பமும் நமக்கிருக்கவேண்டும். இந்தக்குணத்தோடு வேதத்தைப் படிக்க வருகிறவர்கள் எல்லாரும் அது தேவனுடைய வார்த்தைதான் என்பதற்கு ஏராளமான ஆத்தாட்சி கண்டுகொள்வார்கள்; அவர்கள் அதின் சத்தியங்களை அறிந்துகொள்வார்கள், அந்த அறிவால் அவர்கள் இரட்சிப்படைவதற்கேற்ற ஞானிகளாவார்கள்.

“அவருடைய சித்தத்தின்படி செய்யுமாறுள்ள வனெவனோ அவன் இந்த உபதேசத்தை அறிந்து கொள்ளுவான்” யோவான் 7:17. என்று இதில்து சொல்லியிருக்கிறார். உனக்கு விளங்காததைப்பற்றிக் கேள்விகள் கேட்டு விண்வாதம் செய்கிறதற்குப் பதிலாக, உனக்கு ஏற்கனவே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அறிவின் பிரகாரம் நடப்பாயானால் இன்னும் அதிக அறிவடைவாய். உன்னுடைய புத்திக்குத் தெளிவாகத் தோன்றுகிற ஒவ்வொரு கடமையையும் இதில்துவின்கிருபையின் உதவியால் செய்வாயானால், நீ இப்பொழுது சந்தேகிக்கிறவைகளை அறிந்து சரிவரச்செய்யும் படி உனக்கு பலனளிக்கப்படும்.

அறக்கற்றவர்களானாலும் சரி, ஒன்றும் படியாதவர்களானாலும் சரி எல்லாருக்கும் அனுபவ ஆத்தாட்சி பென்ற ஒரு ஆத்தாட்சி வெகு தெளிவாக உண்டு.

தேவன், அவருடைய வார்த்தை நிகழாமல்தென்றும் அவருடைய வாக்குத்தத்தங்கள் உண்மையானதென்றும் நாமே நமது அனுபவத்தில் அறிந்துகொள்ளும் படியாக நம்மை அழைக்கிறார். “கர்த்தர் நல்லவர் என்பதை ருசித்துப்பாருங்கள்” என்கிறார் சங். 31:8. மற்றவருடைய வார்த்தையை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்குப் பதிலாக நாமே ருசித்தறிப்பவேண்டும். “கேளுங்கள், அப்பொழுது பெற்றுக்கொள்வீர்கள்” யோவா. 16:24 என்று சொல்லுகிறார். அவர் தமது வாக்குத்தத்தங்களை நிறைவேற்றுவார். அவைகள் ஒருக்காலும் தவறிப்போனதில்லை, தவறிப்போவதில்லை. நாம் இயேசுவன்னை நெருங்கி அவருடைய அன்பின் பெருக்கிலே சந்தோஷிக்கும்பொழுது, நம்முடைய அனுமானமும் அந்தகாரமும் அவருடைய பிரச்சன்னத்தின் சோதியால் குரியனைக்கண்ட பணிபோல மறைந்து போகும்.

தேவன் “இருவின் அதிகாரத்தினின்று நம்மை விடுதலையாக்கித் தமது அன்பின் குமாரனுடைய ராஜ்யத்திற்கு உட்படுத்தியிருக்கிறார்” கொலோ. 1:13. என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் சொல்லுகிறார். மாணத்திலிருந்து ஜீவனுக்குக் கரையேறின ஒவ்வொருவனும் “தேவன் சத்தியமுள்ளவரென்று முத்திரை போடக் கூடியவனாயிருக்கிறார்” யோவா. 3:33. பின்னும் அவன், “எனக்கு உதவி தேவைபாயிருந்தது, அதை இயேசுவிலே கண்டுபிடித்தேன். எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் கொடுத்தார், என்னுடைய ஆத்துமாவின் பசியை ஆற்றினார். வேதம் இப்பொழுது

எனக்கு இயேசுகிறிஸ்துவினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தாயிருக்கிறது. இயேசுவை நான் ஏன் விசுவாசிக்கிறேன் என்று கேட்கிறாயோ? அவர் எனக்கு தெய்வ இரட்சகர். நான் ஏன் வேதத்தை நம்புகிறேன்? அது என் ஆத்துமாவோடு பேசுகிற தேவசத்தம் என்று கண்டு கொண்டேன்” என்று சாட்சி பகாக்கடும். வேதம் சக்தியமென்றும் கிறிஸ்து தேவகுமாரனென்றும் நம் மிலேயே அக்காட்சி இருக்கலாம். தந்திரமாகப் புனைந்த கட்டுக்கதைதான் நாம் பின்பற்றுகிறதில்லையென்றும் நமக்குத் தெரியும்.

“நம்முடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் கிருபையினும் அவரை அறிந்த அறிவிலும் வளருங்கள்” 2 பெது. 3: 18 என்று பேதுரு தமது சகோதரரைத் தூண்டுகிறார். தேவனுடைய ஜனங்கள் கிருபையில் வளரும்பொழுது, அவருடைய வார்த்தையைப்பற்றிய தெளிந்த அறிவு அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் உண்டாகக்கொண்டிருக்கும். அதன் பரிசுத்த சக்தியங்களிலே புதுப் பிரகாசமும் அழகும் அவர்களுக்குத் தோன்றுக. எல்லா யுகங்களிலும் கிறிஸ்து சபையின் சரித்திரத்தைப் பார்த்தால் இது உண்மைதான் என்று காலாலாம். “தேவான்களுடைய பாதை நடுப்பகல்வரைக்கும் அதிகமதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியப்பிரகாசம்போலிருக்கும்” நீதி. 4: 18.

விசுவாசத்தினாலே இனிவரும் காலத்தை நாம் எதிர்நோக்கலாம்; அதுடன் நமது மனுவை தத்துவங்கள் தேவ தத்துவங்களோடு சேர்ந்து, ஆத்துமாவின் ஒவ்வொரு விதமான சக்தியும் ஒளிக்கு உற்றுள்ள

ரோடு பொருந்தி, இவ்விதமாக நமது புத்தியானது வளருமென்று தேவன் கொடுத்த வாக்கையும் பற்றிப் பிடிக்கலாம். திருவுளச் செயல்களிலே நமக்கு விளங்காமல் நமது மதிபைமயக்கினவைகளெல்லாம் விசிதமாகும்; விளங்கக்கொள்வதற்கரிதான விஷயங்கள் வெகு சுலபமாக விவரிக்கலாம்; நம்முடைய மட்டுப்பட்ட புத்தி எங்கெங்கே குழப்பம் இருக்கவும் தேவ நோக்கங்கள் தொடர்ச்சிபற்றாதாயிருக்கவும் பார்த்ததோ, அங்கேயெல்லாம் பூரண அழகான ஒழுங்கு பொருந்தியிருப்பதைக் காலாலாம்; மேலே சொன்னவைகளைப் பார்த்துக் களிப்பலாம். “இப்பொழுது கண்ணாடியிலே நிழலாட்டமாய்ப் பார்க்கிறோம்; அப்பொழுது முகமுகமாய்ப் பார்ப்போம்; இப்பொழுது நான் குறைந்த அறிவுள்ளவன், அப்பொழுது நான் அறியப்பட்டிருக்கிறபடியே அறிந்துகொள்வேன்.” 1 கொரி. 13: 12.





REJOICING IN THE LORD.

கர்த்தருக்குள் களிகடருதல்.

~~~~~

தேவனுடைய பிள்ளைகள் கர்த்தருடைய நன்மையைப் புகழ்க்கத்தையும் காண்பிக்கிற கிறிஸ்துவின் பிரதிநிதிகள். என்றைம்க்கப்படுகிறார்கள். பிரதான குணங்களை இயேசு நமக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறபோல, கிறிஸ்துவின் உருக்கம், இரக்கம், அன்பு முதலான சகுணங்களை நமக்கு உலகத்துக்கு நாமே அவரை வெளிப்படுத்த வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். “கீர் என்னை உலகத்தில் அனுப்பினோமே, நானும் அவர்களை உலகத்தில் அனுப்புகிறேன்,” “என்னை கீர் அனுப்பினதையும்” கீர் என்னில் அன்பாயிருக்கிறது போல, அவர்களிலும் அன்பாயிருக்கிறதையும் உலகம் அறியும்படிக்கும், நான் அவர்களிலும் கீர் என்னிலும் இருக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்” மீமா, 17: 18, 23 என்று இயேசு மன்றாடினார். பவுல் அப்போஸ்தலன் இயேசுவானவருடைய சீடர்களுக்கு “கிறிஸ்துவின் திருபமாயிருக்கிறீர்கள் என்று வெளியாக்கமாயிருக்கிறது.” “சகல மனுஷராலும் அறிந்து வாசிக்கப்பட்டுமிருக்கிற எங்கள் கிருபம் கீங்கள்

கிறிஸ்துவைச் சேரும் வழி.

181

தானே.” 2 கொரி. 3: 3, 2 என்பதாகச் சொல்லுகிறார். இயேசு தமது ஒவ்வொரு பிள்ளைகள் மூலமாயும் உலகத்தாருக்கு கிருபம் அனுப்புகிறார். கீங்கள் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்களாயிருந்தால், உங்கள் மூலமாக கீங்கள் வாசம்பண்ணுகிற கிருபத்துக்காவது, கிராமத்துக்காவது, தெருவுக்காவது திருபமென்றையனுப்புகிறார். இயேசு உனக்குள்ளே வாசம்பண்ணி, தமக்கு அறிமுகமில்லாதவர்களுடைய இருதயத்திலே பேசுகிறும்புகிறார். ஒரு வேளை அவர்கள் சைதாசமத்தை வாசிக்கிறதில்லைபாக்கும்; அல்லது அவைகளின் தாள்களில் எழுதப்பட்டவைகளின் மூலமாய் அவர்களுடைய பேசும் சத்தத்தைக் கேட்கிறதில்லைபாக்கும். தேவனுடைய ஆர்ப அன்பை அவருடைய கிரியைகளின் மூலமாகப் பார்க்கிறதில்லைபாக்கும்; இருக்கட்டும், கீர் இயேசுவுக்கு உண்மையான ஸ்தானத்தையாயிருப்பாயால், உன்னிலே ஆகிறீர்கள் அவருடைய நன்மைகளைக்குறித்துக் கொஞ்சமாகிலும் அறிந்து கொள்வதற்கு எவ்வுபயனாம். அவர்கள் அவரை நேசிக்கவும் அவருக்கு ஊழிபடுசெய்யவும் கீர் அவர்களை ஆசாப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

கிறிஸ்தவர்கள் பாத்துக்கேளும் தூர்க்கத்திலே நாட்டப்பட்டிருக்கும் திபஸ்தும்பமாசைவர்கள், கிறிஸ்து விடத்திலிருந்து தங்கள் மீது விழும் ஜோ திபபிரகாசத்தை உலகத்துக்குப் பிரதிபிழ்ப்பிக வேண்டியவர்கள் இவர்களே. கிறிஸ்துவைப்பற்றியும் அவருடைய கிறித்த ஊழியத்தைப் பற்றியும் சரியான அறிவையும் உணர்வையும் இதர ஜனங்கள் அடையத்தக்கதாக அவர்கள் ஜீவியமும் சூன சில்களும் அமைந்திருத்தலையியமே.

கிறிஸ்துவானவருக்காக நாம் பிரதித்திகளாய் ஏற் படுவோமாகில், அவருடைய ஊழியம் எப்படி இருந் ததோ அப்படியே கவர்ச்சியுள்ளதாய்க் காணும்படி அதை நாமும் ஆக்கிக்கொள்வோம். தங்கள் ஆத்து மாக்களிடத்தில் துக்கத்தையும் துயரத்தையும், சஞ் சலத்தையும் வியாகுலத்தையும், முறுமுறுப்பையும் ஆவலாதியையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகிற கிறிஸ்தவர் கள் மற்ற ஜனங்களுக்கு தேவனைப்பற்றிய தப்பரை யான அபிப்பிராயத்தையும், பொய்ப்பான கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தையும் காட்டுகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள். தேவ னுடைய பிள்ளைகள் சந்தோஷமாயிருப்பது அவருக் குப் பிரியமில்லாததாக அவர்கள் தங்கள் கிரியைகளி னால் பூவிக்கிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் நம் முடைய பரமபிதாவுக்கு விரோதமாய்ப் பொய்ச்சாட்சி சொல்லுகிறவர்களாகிறார்கள்.

சாத்தானுவன் தேவனுடைய பிள்ளைகளை அவ நம்பிக்கைக்கும், மனச்சேர்ப்புக்குமுள்ளாக்கக்கூடிய வனாகிறபோது களிப்படைகிறான். நாம் தேவனை நம் பாமல் அவருடைய பட்சத்தைக் குறித்தும், நம்மை இரட்சிக்கும் அவரது வல்லமையைக் குறித்தும் சந் தேகங்கொள்ளுகிறதைக் கண்டு, மகிழ்ச்சிகொள்ளுகிற வனாயிருக்கிறான். அவர் நம்முடைய நடத்துதல்களி னால் நமக்குத் தீங்கு செய்கிறவர் என்று முறைபிடுவ தைத் தீர்க்க விரும்புகிறான். கர்த்தர் மன உருக்கமும் பரிதாபமுமில்லாதவர் என்று சொல்வதே சாத்தானு டைய வேலை. அவரைக்குறித்த சத்தியத்தைப் புட் டிப் பேசுவான். பரமபிதாவைக் குறித்த சத்தியத்தை

பல்ல, பொய்யை நமதுள்ளத்திலே நீர்ப்பி, தப்பான தாற்பரியங்களினால் நம்மைப் பிதற்றிக்கொள்ள. நம் தெண்ணங்களை தாமதமாருக்கிவிடவான். தாமதங்கட சாத்தானுடைய அபத்தமான பேச்சை நம்பி, நம் தெண்ணங்களை அதின் மீடல் நாட்டி அவரை விசுவாசி யாமல் அவமதித்து, அவருக்கு விரோதமாக முறு முறுக்கிறதுமுண்டல்லவா. நம்முடைய ஈன்மார்க்க ஜீவியம் நமக்கு மந்தமாகவும் கெவலமாகவுமிருக்கும் படி சாத்தான் எப்போதும் வகைதெடித்திருக்கிறான். அந்த பக்திக்குரிய ஜீவியம் வருத்தமும் பாழும் கடி னமுமாகக் கிண்பிக்கும்படி பார்க்கிறான். கிறிஸ்தவன் ஒருவன் தன் ஜீவியத்தை இவ்வித எண்ணத்தினால் கழிக்கிறபோது, தன் அவநம்பிக்கையிலுலேயே சாத் தானுடைய பொய்யை ஒத்துக்கொள்ளுகிறவனாகிறான்.

ஜீவ வழியில் நடக்கிற அநேகர் தங்கள் தப்பிதங் களையும் விழுதல்களையும் நம்பிக்கைக் கேட்டடையும் சந் தனை செய்துகொண்டு வருவதினால் அவர்கள் இருதயம் வியாகுலத்தினாலும் அதைரியத்தினாலும் கிறைந்து போகிறது. நான் ஐரோப்பாவில் இருந்தபோது இப்படி செய்துகொண்டிருந்த ஒரு சீக்கோகரி துயரடைந்து தனக்கு ஆறுதலான சில கார்த்தைகளை நான் எழுதும் படி எனக்கு எழுதி கேட்டுக்கொண்டான். நான் அவன் கடிதத்தை வாசித்த அறித்த இரவில், நான் ஒரு தோட் டத்தில் இருக்கிறதாகவும் அந்தத் தோட்டத்துக்குச் சொந்தக்காரனாகத் தேர்நின்றனவன் அதின் வழியாய் என்னை நடத்திக்கொண்டு போனதாகவும் ஒரு கனாக் கண்டேன். அவன் அந்தத் தோட்டத்தில் பூக்களைச்

சேர்த்துக்கொண்டும் அவைகளை முகர்ந்துகொண்டும் போகிறபோது இந்த சகோதரி என் பக்கத்தில் நடந்து நான் நடக்கும் வழியில் இடஞ்சலாகப்பட்டு கிடந்த நெருஞ்சில் முட்களைப் பார்க்கும்படி என்னை எச்சரித்தாள். அங்கே அவள் தின்றுகொண்டு அழுது புலம்பினாள். வழிகாட்டிக்குப் பின்னால் பாதையிலே நடந்து போகாமல் நெருஞ்சில்களிலும் முட்களிலும் நடந்து போனாள். அவைகள் காலில் தைக்க, ஐயோ! என்று அலறி, “இந்த அழகான தோட்டத்தில் இந்த முட்கள் கிடக்கிறது எவ்வளவு பரிதாபமான காரியம்” என்று சொன்னாள். அப்போது அந்த வழிகாட்டி, “காலில் தைக்கும் முட்களை விட்டுவிடு அவைகள் கிடக்கட்டும். ரோஜா, லீலி முதலான புஷ்பங்களைச் சேர்த்துக்கொள்” என்றான்.

உன் அதுபவத்திலே சில பிரகாசமான காரியங்கள் இருந்ததல்லையா? தேவாவியானவருக்கு மறுமொழியாக உன் இருதயம் சந்தோஷத்தினால் நிறைந்திருந்த போது உல்லாசமும் மனமகிழ்ச்சியுமான வேளை உனக்கு இருந்ததல்லையா? எழுதப்பட்டிருக்கிற உன் ஜீவிய அனுபவ அபிதாரங்களைத் திறந்து பார்க்கையில் மிகவும் இன்பமான சில பக்கங்களுள்ள ஏடுகளை நீ காண்கிற தில்லையா? தேவன் அருளிச்செய்திருக்கிற வாக்குத்தத்தங்கள் எப்பக்கத்திலும் வழிபோரமாக வளர்ந்திருக்கிற வாசனையுள்ள மலர்களைப் போலிருக்கின்றனவல்லவா? அவைகளின் அழகும் இன்பமும் உன் இருதயத்தைச் சந்தோஷத்தினால் நிறப்பும்படி இடங்கொடுக்க மாட்டாயா?

நெருஞ்சில்களும் முட்களும் வேதனையையும் விசனத்தையுமே யொழிய வேறொன்றையும் தராது. இவைகளை மாதிராம் நீ சேர்த்து மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பாயானால் நீ தேவனுடைய நன்மையை நியோஜர்த்து விடுவது மாத்திரமல்ல, உன்னைச் சுற்றிலுமிருக்கிறவர்கள் இவ் வழியில் நடக்காதபடி தடைசெய்கிற வலயமும் உபபாயம்.

கடந்த காலத்தின் ஜீவியத்திலுள்ள அச்சுரிமைகள் நம்பிக்கைக்கேடு முதலான வெறுப்பான கல்லா சிந்தனைகளையும் ஒன்றாய்த் திட்டி அவைகளை அருவருத்துத் தள்ளுமட்டும் அவைகளைக்குறித்து பெசுவதும் அவைகளுக்காகப் புலம்புவதும் ஓரளமல்ல. நீலை குலைந்த ஒரு ஆத்தமா அந்ததயத்தினால் நிறைந்து தேவ ஒளி தனக்குள் பிரகாசிக்காதபடி தன்னை மூடிக் கொள்வது மாத்திரமல்ல மற்றவர்கள் வழியிலும் இருக்க வரவிடுகிறது.

தேவன் நமக்குக் காண்பித்திருக்கும், தெளிவான வெளிச்சத்திற்காக அவருக்கு ஸ்தோத்திரம்! நாம் அவைகளை ஓயாமல் பார்க்கும்படியாக, அவருடைய அன்பின் குறைவற்ற நம்பிக்கைக்கைத் திட்டிப்பார்ப்போம். மனிதனைச் சாத்தானின் வல்லமையிலிருந்து, மீட்கும்படியாகத் தேவகுமாரன் தமது பிராவின் சிங்காசனத்தை விட்டுத் தமது தெய்வீகத்தில் மனுஷகத்தை ஏற்றுக்கொண்டதும், அவர் நமக்காக அடைந்த ஜெயத்தினால், மனிதருக்கு வானத்தைத் திறந்து, தேவன் தமது மகிமையினால் நிறைந்திருக்கிற அந்த

மேலான ஸ்தலத்தை மனித பார்வைக்கு வெளிப்படுத்தினதும், பாவத்தில் அமிழ்ந்திக் கெட்டுப்போன ஜாதியை அழிவின் குழியிலிருந்து தூக்கியெடுத்து நித்திய தேவனுடைய ஐக்கியத்திற்குக் கொண்டுவந்ததும், நமது இரட்சகரைப்பற்றும் விசுவாசத்தினால் தேவ சோதனையைச் சுகந்த நம்மைக் கிறிஸ்துனின் ரீதியினால் உடுத்தித் தமது சிங்காசனத்தில் உயர்த்தினதும், - ஆகிய இவைகளே, நாம் தியானிக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்பி நமக்குக் காண்பித்திருக்கும் வெளிச்சம்.

நாம் தேவனுடைய அன்பைப்பற்றி சந்தேகிக்கிற போதும் அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களின்பேரில் அவநம்பிக்கை கொள்ளுகிறபோதும் நாம் தேவனை கனவீனப்படுத்தி அவருடைய பரிசுத்த ஆவிபாவவரைத் துக்கப்படுத்துகிறவர்களாயிருக்கிறோம். ஒரு நாயைப் பற்றி பிள்ளைகள் ஆடிக்கடி ஆவலாகி சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்களானால் அந்தத்தாய் என்ன நினைப்பாள். தான் பிள்ளைகளுடைய நன்மையைக் கோரவில்லை என்றும் தன் ஜீவகாலமெல்லாம் அவர்கள் நன்மைக்காகவும் செலக்கப்பற்றுகாகவும் முயற்சிகள் எடுக்கவில்லை என்றும் பிள்ளைகள் கினைக்கிறார்களே என்று துக்க சாகத்தில் அமிழ்ந்து கசெத்துப்போவாள் அல்லவா? அவர்கள் அவளுடைய அன்பைக் குறித்துச் சந்தேகப்படுவார்களானால் அது அவளுடைய இருதயத்தை உடைத்து விடுமல்லவா? எந்தப் பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளால் இப்படி நடத்தப்பட விரும்புவார்கள். நித்திய ஜீவனை நமக்கு அருளும்படி தம்முடைய ஒரே

பேரான குமாரனைத் கொடுக்கும்படி வைப்பட்ட நம்முடைய பாம்பிதானின் அன்பைக் குறித்து அவரும் பிக்கை கொள்வோமானால் அவர் நம்மைப்பற்றி என்ன நினைப்பார். “தம்முடைய சொந்தக் குமாரன் என்றும் பாராமல் நம்மெல்லாருக்காகவும் அவரை ஒப்புக் கொடுத்தவர், அவரோடேகூட மற்ற எல்லாவற்றையும் நமக்கு அருளாதிருப்பது எப்படி” என்று அப்போஸ்தலன் எழுதுகிறார் ஆயினும் எத்தனைபேர் தங்கள் வார்த்தைகளினால் சொல்லாவிட்டாலும் செய்கைகளினாலே “கர்த்தர் இதை எனக்காக அல்ல ஒரு வேளை மற்றவர்களுக்காகச் செய்திருக்கலாம்.” தேவன் மற்றவர்களிடத்தில் அன்புள்ளவராயிருக்கிறார் என்னிடத்தில் அன்புள்ளவரல்ல! என்பதாக சொல்லுகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இவைபாவும் உன்னுடைய சொந்த ஆத்மாவிற்குத் தீமைபை விளைவிக்கின்றன. எப்படிபென்றால் சந்தேகமான ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் பிசாசான வனுடைய சோதனைகளை நீயே அழைக்கிறாய் சந்தேகங்கொள்ளும் சிந்தனையை உனக்குள்ளே பலப்படுத்தி, பணிவிடைசெய்யும் தேவனுதனை உன்னிமித்தம் துக்கங்கொள்ளச் செய்கிறது. சாத்தான் உன்னைச் சோசுக்கும் போது சந்தேகமான வார்த்தையையாகிலும் அறிவினத்தைபாசிலும் பிசாசுதே. உன் மனக்கதவை அவனுடைய ஏவுதலுக்குத் திறந்துவைப்பாயானால் அதை அவநம்பிக்கையாலும் கலகத்தை மூட்டும் கேள்விகளினாலும் நிறப்பிவிடுவான். உன் மனோ உணர்ச்சியை வெளிப்படையாய்ப் பேசுவாயானால் நீ

பேசுகிற ஒவ்வொரு சந்தேகமும் உன்னை எதிர்த்துத் தாக்குவதும்ல்லாமல் மற்றவர்கள் ஜீவியத்தில் முனைத் தெழும்பி பலன்கொடுக்கும் வித்தாகி விடுகிறது. உன் வார்த்தைகளால் உண்டான இக்கேட்டை விடக்குவது பிறகு அசாத்தியமாகி விடும். சாதாரணவைய கண்ணியிலிருந்தும் சோதனையின் காலத்திலிருந்தும் உன் னையே தப்புவிக்கவேண்டியுரையிருக்கும். உன் சொல் வாக்குனிலே வசியப்பட்டுப்போன மற்றவர்கள் நீ எடுத்துக்காட்டிய அவிசுவாசத்திலிருந்து தப்பிக்கொள்ள முடியாமலே போய்விடுவார்கள். ஆவிக்குரிய பலத் தையும் ஜீவனையும் கொடுக்கிற அந்தமேலான காரியங் களைக்குறித்துப் பேசிக்கொள்வது எவ்வளவு விசேஷமானது.

உன்பாமெஜயானைக்குறித்து உலகத்துக்குக் கொடுக்கிற சாட்சி என்ன விதமானது என்று அறிய விரும்பி தேவனுடைய உற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உன்னுடைய சம்பாஷணை உனக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்துபேசுகிற ஜீவனியுடையவரைக் குறித்ததாகவிருக்கட்டும். நீ ஒரு சிநேகிதன் கைபிடித்து வந்தனருசெய்தபோது உன் இருதயத்திலும் உன் உதடுகளிலும் தேவனுக்குத் துதி புலப்படட்டும். இது உன் சிநேகிதன் சந்தனையை இயேசுவினிடத்தில் இழுத்துக்கொள்ளும்.

எல்லாருக்கும் உபத்திரவங்களுண்டு, துக்கங்கள் சூடுபவது கஷ்டம், சோதனைகளுக்கு எதிர்த்து நிற்பது வருத்தம். உன் கஷ்ட நஷ்டங்கள் உன்னைப்

போல சாவுக்குரியவர்களிடத்திலல்ல எல்லாவற்றையும் ஜெபத்தினாலே தேவனிடத்திலே கொண்டு போவாயாக. சந்தேகமான ஒரு வார்த்தையைப்போல அநாதையில்கொடுக்கக்கூடிய ஒரு வசனத்தைப்போல சொல்லமாட்டேன் என்று ஒரு தீர்மானஞ்செய்துகொள். நம்பிக்கையுள்ள வார்த்தைகளினாலும் பரிசுத்தமான உற்சாகத்தினாலும் மற்றவர்கள் ஜீவிப்பதைப்போல காண்பித்து அவர்கள் முபத்திகளை சிறப்பிக்குமாடி செய்யலாம்.

சோதனையினாலே கடினமாய் இருக்கப்பட்ட தையியமுள்ள ஆசுதுமாக்கள் அநேகமுண்டு. நான் என்னும் சோதனையினால் பொல்லாத அதிகாரங்கள் னால் உண்டான போரினும் கொஞ்சங்கூடும் முச்சுக்கையடைந்த ஆசுதுமாக்களுண்டு. இந்த கஷ்டப்போரில் இருக்கிற ஒருவனுடையது திடுக்கிதையைச் செய்யாதே. கைபிடிமுள்ள வார்த்தைகளினால் அவனை உற்சாகப்படுத்தி; தன் வழியில் நடக்கும்படி அண்டத்தக்க நம்பிக்கையுள்ள வார்த்தைகளைச்சொல்லு. இவ்விதமாக கிறிஸ்துவின் ஒளி உன்னிடத்திலிருந்து விசம்படிபார். “நம்மில் ஒருவனும் தனக்கென்று பிழைக்கிறதில்லை” (ரோ. 14: 7). நம்முடைய மனசாட்சி பறியாமலிருக்கிற செல்வாக்கினால் மற்றவர்கள் உற்சாகப்பட்டு பெலனடைந்திருக்கலாம். அல்லது உற்சாகங்களுண்டு கிறிஸ்து சிலிருந்தும் சத்தியத்திலிருந்தும் விலகிப் போயிருக்கலாம்.

கிறிஸ்துவின் ஜீவியம் குணலட்சணம் இவைகளைப்பற்றி தப்பான ஆயிர்ப்பிராயமுள்ள அநேகருண்டு.

அவர் அனலும் கார்தியும் இல்லாதவர், பிடிவாதமும், துடிமமுள்ளவரே, சந்தோஷமற்றவர் என்று கினைக்கிறார்கள். அநேகம் பேருடைய மார்பை அனுபவத்தை இந்த மந்தரான எண்ணங்கள் முடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

இயேசு கண்ணார் விட்டார் என்று சொல்லியிருக்கிறதையொழிய சிரித்தார் என்று சொல்லப்படக்கூடும் என்று அடிக்கடி பெரிக்கொள்ளுகிறதும் ஆம் நம்முடைய இரட்சகர் துக்கம் நிறைந்தவரும் பாடு அனுபவித்தவருமான மனிதனுதேவயிருந்தார். ஏனென்றால் எல்லா மனிதருடைய சாபத்தையும் நமது இருதயத்திலே சேருப்படி அதைத்திறந்தார். அவருடைய ஜீவியம் தன்னொடுக்கமும், கவலையும், வருத்தமும் நிறைந்ததாகவிருந்தாலும் அவருடைய ஆவியோ கொறுக்கப்படவில்லை. அவருடைய முகச்சாயல் துக்கத்தினாலும் விசனத்தினாலும் வேறுபடாமல் சமாதானமுள்ள சாந்தத்தினால் களையாயிருந்தது. அவருடைய உள்ளம் ஜீவன் ஊழம் ஊற்றாயிருந்தது. அவர் சென்ற விடமெல்லாம் இளைப்பாறுதலையும் சமாதானத்தையும் சந்தோஷத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் கொண்டிப்போனார்.

நம்முடைய இரட்சகர் பக்தியும் ஊக்கமும் நிறைந்த கர்த்தரையொழிய துக்கமாவது எரிச்சலாவது உள்ளவரல்ல, அவரைப்போலிருக்க விரும்புகிறவர்களுடைய ஜீவியம் ஊக்கம் நிறைந்த விஷயங்கள் உள்ளதாகவிருக்கும். தங்களுடைய உத்தரவாதத்தை உணர்ந்து ஜீவிக்கிறவர்களுமாயிருப்பார்கள். பெருமை

அடங்கப்போம். கோஷ்டமான கொண்டாட்டமீடாது, அடங்கப் பரிசாசமுடிராது. இயேசுவின் மார்க்கமே ஆற்றப்போன்ற சமாதானத்தைக் கொடுக்கும். சந்தோஷத்தினால் உண்டாகும் ஒளியை அனைக்காது, மகிழ்ச்சியை அமர்த்தாது. பிரகாசமான மலர்ந்த முகத்தை மந்தரஞ் செய்யாது. கிறிஸ்து ஊழியம் கொள்ள வராமல் ஊழிபஞ் செய்யவே வந்தார், அவருடைய அன்பு நம்முடைய இருதயத்தில் ஆளுகை செய்யும்போது அவருடைய அடிச்சுவடுகளில் பின்பற்றுவோம்.

மற்றவர்கள் செய்த அகியாயத்தையும் பொல்லாங்குகளையும் நம்முடைய மனதிலே பேணவைப்போமானால் கிறிஸ்து நம்மை நேசித்தாற்போல் அவர்களை நாம் நேசிப்பது கூடாததாகக் காணும். ஆனால் நம்முடைய எண்ணங்கள் கிறிஸ்து நமக்குக் காட்டின அதிசய அன்பின்பேரிலும் இரக்கத்தின்பேரிலும் நிற்குமானால் அதே ஆவி மற்றவர்கள்க்கேபரிலும் பாய்க்கோடும். ஒருவருடைய குற்றத்தை ஒருவர் பாராமல், ஒருவரோடொருவர் அன்பும் மரியாதையுமுள்ளவர்களாய் நடந்துகொள்ளுவோம். மனத்தாழ்மைமையும், சுயபலத்தின்பேரில் நம்பிக்கையையும் வைக்காமல், மற்றவர்களுடைய குற்றங்களை மன்னித்து பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படி செய்யும்போது நம்முடைய சுயநயம் அடிப்போடே நீங்கி, நாம் பெருமனமும் பரோபகாரமுமுள்ளவர்களாவோம்.

“ கர்த்தரை நம்பி நன்மைசெய் ; தேசத்தில் குடியிருந்து சத்தியத்தை மேய்ந்துகொள் ” (சங். 37 : 3)

என்று சந்தித்தகாரன் சொல்லுகிறான். “கர்த்தவா நம்பு” ஒவ்வொரு நாளுக்கும் அகினைநின் பாரமும் கவிலையும், கலக்கமுமுண்டு. நாம் ஒருவரைப்போருவர் சந்திக்கிறபோது நம்முடைய அல்லல் தொல்லைகளைக் குறித்து எவ்வளவு அதிகமாய்ப் பேசிக்கொள்ளத் தீவி ரிக்கிறோம். ஒருவேளை ஒருவன் மன இரக்கமும் ஆன் புமுள்ள மீட்பர் நமக்கில்லை; நம்முடைய விண்ணப்பங் களைப் பட்சத்தோடு செளகொடுத்துக் கேட்கிறவருங் கிடையாது; நம்முடைய அவசரகாலங்கள் ஒவ்வொன் றிலும் சகாயம் புரியத்தக்கவரும் காணோம்; நாம் எதிர் நோக்காத எத்தனையோ தொந்தரவுகள் வலிய மேல் விழந்து வருகின்றன; எத்தனையோ திசுல்கள் நம் மைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன என்று துக்கத்தில் முழுகி சஞ்சலத்தோடு சொல்லலாம்.

சிலர் எப்போதும் பயமும் நடுக்கமுமுடையவர் களாய் எதிர் நோக்காத உபத்திரவங்களுக்கு உள்ளாகி றார்கள். ஒவ்வொருநாளும் அவர்கள் தேவஅன்பினால் சூழப்பட்டிருந்தாலும், ஒவ்வொரு நாளும் அவருடைய திவ்ய சிருபாகடாக்கங்களை அனுபவிக்கிறவர்களாயி ருந்தாலும் இவ்வித ஆசீர்வாதங்களைக் கவலியாமலே போகிறார்கள். பயம் உண்டாகுமென்றெண்ணி அவர் களுடைய மனம் ஏதோ ஒரு வெறுப்பான காரியத் தின்பேரில் சின்றுவிடுகிறது. அல்லது மிகவும் அற்ப மான சில தொந்தரவுகள் நன்றி செலுத்தவேண்டிய அநேக காரியங்களைக் காணக்கூடாதபடி அவர்கள் கண் களைக் குருடாக்கிவிடுகின்றன. அவர்கள் தாக்குகிற துன்பங்கள் அவர்களை தேவனனடை ஒட்டுவதற்குப்

பதிலாக, அவர்கள் கலங்கி தியங்கிக்கொண்டிருக்கிற படியால், அவரைவிட்டு அவர்களைப் பிரித்துவிடுகின் றன.

நாம் இப்படி அவிசுவாசமுடையவர்களாயிருப்பது நல்லதா? நாம் ஏன் நன்றிகேடராயும் அவநம்பிக்கை யுடையவர்களாயு மிருக்கவேண்டும். இயேசுவானவர் நம்முடைய நண்பன். பாலோக முழுவதும் நம்மு டைய சேஷமத்தையே கோருகிறது. நம்முடைய ஒவ் வொரு நாள் ஜீவியத்திலுள்ள மனக்கலக்கமும் தொல் லைகளும் மனதை அலட்டி, முகநாடிபை வேறுபடுத்தி நாம் இடங்கொடுக்கலாகாது. அப்படிச் செய்வோ மானால் எப்போதும் ஏதாவது ஒன்று நம்மை அலட்டி அலக்கழிக்கும். நம்மை அலட்டி தொந்தரவுபடுத்து கிற சந்தனைகளுக்கு இடங்கொடாமலிருக்கவேண்டும், ஏனெனில் அந்தச் சிந்தனைகள் நம்முடைய சோதனை களைச் சகிக்கச் சகாயமாயிராது.

நீ உன் உத்தியோகத்தில் மலைக்கலாம்; உன்னு டைய பிற்கால வாழ்வைப்பற்றிய நம்பிக்கை வாவா மந்தமாகலாம்; நஷ்டம் உண்டாகும் என்கிற பயம் வாலாம்; ஆயினும் மனதையிதத்தை விட்டு விடாதே; திடமனதாயிருந்து உன் கவலைகளையெல்லாம் தேவன் பேரில் வைத்துவிட்டு அமைதலாயும் மகிழ்ச்சியாயு மிரு. உன்னுடைய காரியங்களை விவேகத்தோடே நடத் துவதற்கு ஞானத்துக்காக மன்றாடு. இவ்விதமாக நீ உனக்கு வா இருக்கும் நஷ்டத்தையும் அபத்தையுந் தடுக்கலாம். நல்ல பலன் கிடைப்பதற்காக உன்னுலா கக்கூடியது எதோ அதைச் செய்யும்படிப்பார். இயேசு

தம்முடைய சகாயத்தைக் கொடுப்பதாக வாக்களூரி யிருக்கிறார். நம்முடைய ரூபந்சியில்லாமல். தம்மு டைய உதவிபைக் கொடுக்கமாட்டார். நம்முடைய சகாயமேல் சார்ந்திருந்து உன்னுளானதைச் செய்த போது பஸனைச் சந்தோஷத்தோடே அங்கிகரித்துக் கொள்வாயாக.

நம் தம்முடைய ஜனங்கள் கவலை என்னும் பாரம் சுமந்து தொய்ந்து பேர்கவேண்டும் என்பது தேவனு டைய சித்தமல்ல. நம்முடைய கர்த்தரே நம்மை வஞ் சிக்கிறவரல்ல. அவர் நம்மைப்பார்த்து, “பயப்படாதிரு ங்கள்; உங்கள் வழிகளில் அபாயங்கள் இல்லை” என்று சொன்னதில்லை. நமக்குச் சோதனைகளும் ஆபத்துக் ளும் உண்டென்று அவர் அறிந்து நம்மோடே தெளி வாய் நடந்து கொள்ளுகிறார். அவர் தம்முடைய ஜனங் களைப்பாவமும் தீமையும் நிறைந்த உலகத்திலிருந்து வெளியேறிவிடச் சொல்லாமல், அவர்களுக்கு ஒருக் காலும் தவறாத ஒரு அடைக்கலம் உண்டென்பதைப் காட்டுகிறார். அவர் தம்முடைய சீஷர்களுக்காகச் செய்த ஜெபமாவது “நீர் அவர்களை உலகத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படி நான் வேண்டிக்கொள்ளாமல், நீர் அவர்களைத் தீமையினின்று காக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்” யோ 17: 15 “உலகத்தில் உங்க ளுக்கு உபத்திரவம் உண்டு; ஆனாலும் சீடன் கொள் ளுங்கள்; நான் உலகத்தை ஜெபத்தேன்” யோ. 16: 33 என்கிறார்.

கிறிஸ்து தம்முடைய மலைப்பிரசங்கத்திலே, தேவன் பேரில் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும் என்பதின்

அவசியத்தைப்பற்றி, தம்முடைய சீஷர்களுக்கு உத் தமபோதனை செய்திருக்கிறார். இந்தப் போதனைகள் எக்காலத்திலுமுள்ள அவருடைய பிள்ளைகளுக்கு தேறு தலாயிருக்கும்படி செய்யப்பட்டு, நமக்கும் போதனை யும் ஆறுதலுமுள்ளதாயிருக்கும்படி அருளப்பட்டிருக் கிறது. இரட்சகர் தம்மைப் பின்பற்றினவர்களுக்குக் கவலையின்றி துதியின் கீதங்களைப்பாடி உல்லாசமாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்த ஆகாயத்துப்பட்டுகளைக் கவனித் தும்படி சொல்லி, “அவைகள் விதைக்கிறதும் இல்லை, அறுக்கிறதும் இல்லை, ஆயினும் பாம்பிதா அவைகளுக்கு வேண்டியவைகளை அருளுகிறார்” என்றார். இரட்சகர் “அவைகளைப் பார்க்கிலும் நீங்கள் விசேஷித்தவர்கள் அல்லவா” (மத். 6: 26) என்று அவர்களைக் கேட்கிறார். மனிதனுக்கும் மிருதங்களுக்கும் ஆகாரம் அளிக்கிற மகா போஷகர் தம்முடைய காத்தைவிரிவாய்த்திறந்து, தாம் உண்டாக்கின பிரானிகள் யாவற்றிற்கும் வேண்டியவை களைக் கொடுக்கிறார். ஆகாயத்துப் பறவைகள் அவரு டைய பாதுகாவலுக்குத் தாழ்த்தவைகளல்ல. அவர் அவைகளின் வாயிலே தீவினைப் போடுகிறதில்லை. என் றாலும் அவைகளுக்கு வேண்டிய இரையை அகப்படும் படி செய்கிறோ. அவைகளுக்காக இறைத்திருக்கிற தானியங்களை அவைகள் சேகரிக்கவேண்டும். தங்கள் கூடுகளைக்கட்டுவதற்கு வேண்டிய பொருட்களை அவை கள் தயார் செய்பவேண்டும். தங்கள் குஞ்சுகளுக்கும் தாங்களே இனா ஊட்டவேண்டும். உங்கள் பாம்பிதா அவைகளைப் பிழைப்பூட்டுகிறபடியால் கீதங்கள் பாடிக் கொண்டே தங்கள் வேலைகளுக்குப் போகின்றன.

“அவைகளைப்பார்க்கிலும் நீங்கள் விசேஷித்தவர்கள் அல்லவா” விவேகமும் அறிவுமுள்ளவர்களும் ஆவிக் குரிய ஆராதனை செய்கக்கூடியவர்களுமாகிய நீங்கள் ஆசிரயத்துப்பட்டிகளைப் பார்க்கிலும் விசேஷித்தவர்களல்லவா? நம்மைச் சிருஷ்டித்து, ஜீவினோபி காப்பாற்றி தம்முடைய சொந்த நிவ்னிய சாயலின்படி நம்மை உருவாக்கினவரை நாம் நம்பிப் பிடித்துக்கொள்வோமா? நமக்கு அவசியமானவைகளைத் தராமற் போவாரா?

கிறிஸ்துவானவர் தம்முடைய சிஷ்யர்களை நோக்கி, காட்டுப் புஷ்பங்களைக் கவனியுங்கள் அவைகள் எவ்வளவு செழிப்பாய் வளர்ந்து நெடக்கிறதென்றும், பாம்பிதா அவைகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிற அழகு எவ்வளவு மேலானது என்றும் பாருங்கள் என்றார். இவைகள் அவர் மனிதனுக்குக் காட்டும் அவருடைய அன்புக்கு அத்தாட்சிகள். “காட்டுப் புஷ்பங்கள் எப்படி வளருகிறது என்று கவனித்துப் பாருங்கள்” என்றார். சர்வ சாரணமான இந்தப் புஷ்பங்களின் அழகும் மகிமையும் சாலொமோன் அணிந்திருந்த உடுப்பின் மகிமையைப் பார்க்கிலும் மேலானது. மனிதனைத் தொழில் சாமர்த்தியத்தினால் செய்யப்பட்ட எந்த மகா ஆடம்பரமான ஆடையாபரணமும் தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பாகிய புஷ்பங்களின் சுபாவ அழகுக்கு இணையாகமாட்டாது. “அற்ப விசுவாசிகளே! இன்றைக்கு இருந்து நாளைக்கு அடுப்பிலே போடப்படும் காட்டுப்புல்லுக்கு தேவன் இவ்விதமாக உடுத்துவித்தால், உங்களுக்கு உடுத்துவிப்பது அதிக நிச்சயமல்லவா?” (மத் 6: 30)

என்று இயேசு கேட்கிறார். ஒரு நாள் இருந்து அழிந்து போகிற சாதாரண புஷ்பத்துக்குப் பாம்பித்திரக்காராகிய தேவன் பல வர்ணங்களையும், மென்மையையும் கொடுப்பாரானால் தம்முடைய சாயலின் பிரகாரம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களைப்பற்றி எவ்வளவு அதிகமான கவலையும் கரிசனையுமுள்ளவராயிருப்பார்? கிறிஸ்துவானவருடைய இந்தப்போதனை கவலையுள்ள யோசனைக்கும் கலக்கமும் சந்தேகமுமுள்ள அவநம்பிக்கை நிறைந்த இருதயத்துக்கும் கடிந்துகொள்ளுகலாயிருக்கிறது. கர்த்தர் தம்முடைய குமாரர் குமாரத்திகள் எல்லாரும் சந்தோஷமாயும் சமாதானமாயும் அடக்கமுடையவர்களாயும்ருக்கும்படி விரும்புகிறார். “சமாதானத்தை உங்களுக்கு வைத்துப்போகிறேன், என்னுடைய சமாதானத்தைப் உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். உலகம் கொடுக்கிற பிரகாரம் நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கிறதில்லை. உங்கள் இருதயம் கலங்காமலும் பரப்படாமலும் இருப்பதாக. என்னுடைய சந்தோஷம் உங்களில் நிலைத்திருக்கும்படிக்கும், உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படிக்கும் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன்” (யோ 14: 27; 15: 11) என்று இயேசு சொல்லுகிறார்.

தன்னுடைய நலத்தையே கோரி நாடித்தேடுகிற சந்தோஷம் கடமை என்னும் பாதைக்கு வெளியாயும், ஏற்றக்குறைவாயும், சஞ்சலமுள்ளதாயும், நிலையற்றதாயும் இருக்கிறது. அது பறந்துபோய்கிட ஆக்துமா ஒண்டியாய்த் துக்கத்தை அனுபவிக்க நேரிடுகிறது. ஆனால் தேவனுடைய ஊழியத்திலே சந்தோஷமும்

திருப்தியுமுண்டு. கிறிஸ்தவன் நிலையற்ற பாதையில் நடக்கும்படி விட்டுவிடப்பட்டவனல்ல. அவன் வினா துக்கத்தையடைந்து ஏமாற்றும்படி அழைக்கப்பட்டவனுமல்ல. நாம் இந்த ஜீவிபத்தில் சந்தோஷங்களை யனுபவிக்கக் கூடாவிட்டாலும் வரப்போகிற ஜீவிபத்தில் சந்தோஷங்களையனுபவிப்போம் என்கிற நிச்சயத் தோடிருப்போமாக.

• இந்த உலகத்திலுங்கூட கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவுடன் அந்நியோந்தியப்படுவதினால் அவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டு. அவருடைய அன்பின் பிரகாசமும் அவருடைய சமூகத்தினால் உண்டாகும் ஆறுதலும் அவர்களுக்குண்டு. ஜீவிபத்தின் ஒவ்வொரு படியும் கிறிஸ்துவன்னை நம்மைச் சேர்க்கிறது. அவருடைய அன்பின் ஆழமான அனுபவத்தையும் கொடுத்து ஆசீர்வாதமும் சமாதானமுமுள்ள விட்டுக்குச் சமீபமாய் நம்மைக்கொண்டு வருகிறது. ஆதலால் நாம் நம்முடைய நம்பிக்கையை விட்டு விலகாமல், முன் நமக்குருந்த நிச்சயத்தைப் பார்க்கிலும் திடமான நிச்சயத்தோடு மிருப்போமாக. “இம்மட்டும் கர்த்தர் எங்களுக்கு உதவிசெய்தார்” (1 சாமு. 7 : 12) முடிவுமுட்டும் எங்களுக்கு சகாயம் புரிவார். நாம் ஞாபக சின்னமான தூண்களை நோக்கிப் பார்ப்போமாக. சேட்டின் மகனுடைய கையிலிருந்து காப்பாற்றவும் நம்மைத் தேற்றவும் கர்த்தர் செய்தவைகள் எல்லாவற்றையும் நினைவு கூர்வோமாக. தேவன் நமக்குக்காட்டியிருக்கிற எல்லா இரக்க உருக்கங்களையும் நம்முடைய ஞாபகத்தில் புதிதாக வைத்துக்கொள்வோமாக. நம்முடைய கண்ணீர்



களைத் துடைத்திருக்கிறார். நோவுகளைத் தணித்திருக்கிறார். கவலைகளை நீக்கியிருக்கிறார். பயங்களைப் போக்கடித்திருக்கிறார். நம்முடைய குறைகளை நீக்கியிருக்கிறார். ஆசீர்வாதங்களை அளித்திருக்கிறார். இவ்விதமாக நம்முடைய பிரயாணத்துக்கு உதவியளிப்பவன் என்னவோ அவை யாவற்றையும் எங்கள்வாழ்க்கைக்கு உதவியளிப்பவன். நமக்கு வரப்போகிற சோதனைகளெல்லாம் புது விபாகுலங்களை எதிர்நோக்கவேண்டுமேயென்று வேறல்ல. மேலும் வரப்போகிறவைகளை எவ்வாறு எதிர்நோக்கக்கொண்டிருக்கவேண்டுமோ அவ்வாறே கடந்து போனவைகளையும் சுவனிக்ந்து “இம்மட்டும் கர்த்தர் எங்களுக்கு உதவிசெய்தார்” “உன் நாட்களுக்குத் தக்கதாய் உன் பெலனும் இருக்கும்” (உபா. 33 : 25) என்று சொல்லவேண்டுமே. நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற பெலனுக்கு மிஞ்சின சோதனைவாது. நம்முடைய வேலையை எங்கே காண்கிறோமோ அங்கேயே அதைச் செய்து, என்ன வந்தாலும் சோதனைபைச் சகிக்கத்தக்க பெலன் அருளப்படும் என்று நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

வரவர தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குப் பாலோகத்தின் வாசல்கள் திறந்து வைக்கப்பட்டு, மகிமையால் நிறைந்த இராஜனுடைய உதிகளிலிருந்து, “வாருங்கள் என் பிதாவின் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களே. உலகம் உண்டானது முதல் உங்களுக்காக ஆயத்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற ராஜ்யத்தைச் சதந்தரித்துக்கொள்ளுங்கள்” (மத். 25 : 34) என்கிற ஆசீர்வாதம் அவர்கள் காதுகள் கேட்க ஆரந்த கீதமாகப் புறப்படும்.

அப்போது மீட்கப்பட்டவர்களுக்காக ‘இயேசு நாதர்’ ஆயத்தம்பண்ணியிருக்கிற விட்டுக்குள் பிரவேசிக்க அவர்கள் அழைக்கப்படுவார்கள். அங்கே அவர்கள் தோழர்களாக உலகத்தின் திந்தைக்காராவது,

பொய்யராவது, விக்கிரகாராதனைக்காராவது, அசுத்தாவது, அவிசுவாசிகளாவது இருக்கமாட்டார்கள். சூத்தானை மேற்கொண்டவர்களே அவர்களோடிருப்பார்கள். திவ்விய கருபையினாலே பூரண சற்குணங்கள் அவர்களுக்குண்டாகும். இங்கே அவர்களை வருத்துகிற ஒவ்வொரு பாவகுணமும், ஒவ்வொரு குறைவும் குறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய மகிமைப் பிரகாசமும் மேன்மையும் சூரிய வெளிச்சத்தைப் பார்க்கலும் மேலாக அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய குறைகுணங்களின் பரிபூரணமும் நீதியின் அழகும் அவர்கள் மூலமாகப் பிரகாசித்து இந்த வெளிப்படையான மகிமைக்கு மிஞ்சினவைகளாயிருக்கின்றன. அவர்கள் வெள்ளைச் சிங்காசனத்திற்குமுன் சூற்றமற்றவர்களாயும் தேவனுடைய மகிமைக்கும் சிலாக்கியங்களுக்கும் பங்காளிகளாயுமிருக்கிறார்கள்.

மனிதனுக்கிருக்கிற மகிமைபான சுதந்தரத்தைப் பற்றிக் கவனிக்கையில் "மனுஷன் தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக என்னத்தைக் கொடுப்பான?" (மத் 16: 26) அவன் மிகவும் ஏழையாக விருக்கலாம், என்றாலும் உலகம் அவனுக்கு ஒருபோதும் கொடுக்கக்கூடாத கனத்தையும் கனத்தையும் உடையவனாகிறான். அவனுடைய ஆத்துமா பாவத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டும் கழுவப்பட்டிருக்கிறது. அதின் உத்தமமான தத்துவங்கள் யாவும் தேவனுடைய உழியத்திற்கென்று பிரதிஷ்டையாகப் பட்டிருக்கிறது மேலான பேராயிருக்கிறது. மீட்கப்பட்ட ஒரே ஆத்துமாவின்மித்தம் பரலோகத்திலே தேவனுடைய சமூகத்திலும் பரிசுத்த ஆதர்கள் முன்னிலையிலும் சந்தோஷமுண்டாகிறது. பரிசுத்த ஜெப கீதங்கள் இந்த மகிழ்ச்சியால் நிறைந்திருக்கின்றன.